SPÂNZURAȚII DIN BAGDAD

GERARD DE VILLIERS

EDITURA Tinérama

Gérard de Villiers

SAS

Spânzuraţii din Bagdad

V1.0

ISBN:
973-9138-56-X.

Malko Productions – Paris,
Les pendus de Bagdad.
© Gérard de Villiers,
Pentru versiunea românească:
©TINERAMA 1998.

Gérard de Villiers

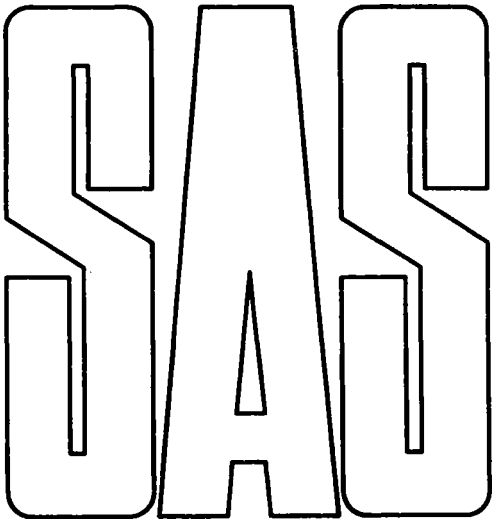

Spânzuraţii din Bagdad

În româneşte de
Ioana Voia

1998

Capitolul I.

Orbit de razele răsăritului de soare, Malko strânse din ochi şi se opri o clipă. Gardianul în kaki, cu o baionetă de producţie cehoslovacă agăţată pe umărul drept, îl împinse spre cuştile de lemn, care semănau cu nişte ţarcuri de iarmaroc, pentru vite de vânzare. În fiecare dintre ele erau închişi câte şase deţinuţi. Se aflau în colţul nord-estic al curţii închisorii Baakuba, la douăzeci şi cinci de kilometri sud de Bagdad.

Era şase şi jumătate dimineaţa. Cei doisprezece oameni care îşi aşteptau execuţia fuseseră treziţi cu o jumătate de oră mai înainte, ca şi când nu ar fi urmat să li se întâmple nimic deosebit. Dar zvonul despre execuţie se răspândise cu repeziciune printre celulele celor patru sute de prizonieri politici. Când gardienii irakieni îi târâseră pe Malko şi pe tovarăşii săi de suferinţă de-a lungul culoarelor, închisoarea se umpluse de vuiet. Deţinuţii se rugau cu glas tare, urlau, loveau cu gamelele în zăbrele, în ciuda strigătelor repezite ale gardienilor.

Vuietul ajungea acum la urechile oamenilor care îşi aşteptau moartea în curtea scăldată în soare. Înghesuiţi unul într-altul, cu mâinile legate la spate, stăteau în picioare, cu faţa la răsărit. Malko, prietenul său, Djemal, încă un kurd şi trei irakieni.

Malko privi în direcţia spânzurătorii şi încercă să-şi stăpânească bătăile inimii. Nici o privelişte nu îl umpluse vreodată de atâta spaimă.

Era de producţie englezească, un ultim vestigiu al influenţei britanice. Spânzurătoarea propriu-zisă era

aşezată pe un fel de soclu înalt de un metru cincizeci, ridicat chiar în mijlocul curţii, la distanţă egală de clădiri şi de zidul de şase metri care le înconjura. Soclul avea două panouri rabatabile, menţinute în poziţie orizontală de două tije de oţel. Se deschideau prin acţionarea manuală a unei pârghii situate în partea dreaptă a soclului. Deasupra trapei, frânghia care se oprea la o distanţă de aproximativ un metru şi şaizeci de centimetri faţă de nivelul soclului se prindea de un lanţ gros, la rândul său prevăzut cu un dispozitiv prin care frânghia se putea scurta sau lungi, pentru reglarea căderii în funcţie de înălţimea şi greutatea condamnatului.

Dispozitivul era ruginit şi gripat, irakienii negăsind de cuviinţă să-şi bată capul cu astfel de subtilităţi. Dacă un condamnat era prea uşor, atunci murea mai încet – şi cu asta basta.

Deşi nu era decât luna februarie, razele soarelui răspândeau o căldură plăcută. Malko îşi ridică ochii spre cerul albastru. Era singurul lucru care se putea zări dintre zidurile netede şi cenuşii. Închisoarea Baakuba era un bloc de beton ridicat în plin deşert, în apropierea unui mic sat situat mai la o parte de şoseaua Bassorah-Bagdad. Cât vedeai cu ochii în jur, numai stepă arsă de soare şi uscăciune. Dar lumea înconjurătoare oricum pierise de mult pentru cei de la Baakuba.

De pe cer, Malko şi coborî ochii aurii asupra lui Djemal Talani. Cu toate că pierduse mai bine de cincisprezece kilograme în timpul detenţiei, kurdul îşi păstrase aceeaşi ţinută impunătoare. Schiţă un zâmbet spre Malko şi se apropie de el, strecurându-se printre irakienii inerţi.

— N-o să dureze prea mult, îi spuse în englezeşte.

Deşi capul încă îl săgeta cumplit din cauza „şedinţelor de ventilator”, metoda de tortură pe care o simţise pe pielea sa, pe Malko îl cuprinsese un soi de toropeală binefăcătoare şi greu de explicat. Asista la propriul supliciu ca şi când ar fi fost vorba de altcineva. Şi totuşi, o ultimă zvâcnire a instinctului propriu de conservare îl îndemna să nu se resemneze complet. Fără voie, îşi îndreptă privirea către nord. De acolo ar fi trebuit să le vină salvarea. Djemal îi

ghici gândul şi şopti:

— Când nu mai e speranţă, să nu mai speri nimic.

Obiceiul kurzilor de a vorbi în proverbe.

Într-adevăr, cerul era cumplit de gol; nu se zărea nici măcar o pasăre. Iar în jurul zidurilor închisorii Baakuba domnea o linişte întreruptă numai când şi când de lătratul câinilor fără stăpân.

Deodată se auziră nişte comenzi seci dinspre culoarul prin care condamnaţii fuseseră scoşi în curte. Obez şi impunător, colonelul Abdul Mokhless, preşedintele Tribunalului Revoluţionar, apăru în lumină, urmat de câţiva ofiţeri. Un cordon de poliţişti militari – caschete roşii şi mitraliere ruseşti AK 47 – se postă de-a lungul zidurilor închisorii, cu arma la picior.

În apropierea lui Malko, un irakian cu gura scuturată de un tic nervos nu-şi putea dezlipi ochii de spânzurătoare.

Un locotenent irakian se apropie de cuşca în care se găsea Malko şi începu să citească sentinţele. Nu dură mai mult de un minut. Malko privea cu deznădejde ceasul uriaş de pe zidul alb al închisorii. Toropeala i se risipise pe loc. Acum voia să trăiască.

Limbile arătau şase şi patruzeci de minute. Execuţia întârziase deja cu zece minute. Zece minute care ar fi trebuit să le salveze viaţa. Djemal avea dreptate să nu mai spere nimic.

Imperturbabili, poliţiştii cu caschete roşii alcătuiau o barieră de nestrăpuns şi perfect inutilă. Malko se simţi cuprins de o imensă deznădejde. Avea să moară aici, în acest univers duşmănos, pentru nimic, împreună cu cel pe care venise să-l salveze. Şi asta din cauza unui mic grăunte de nisip, care se strecurase în mecanismul de precizie pe care el se străduise să-l pună la punct cu atâta minuţiozitate.

Secundele treceau inexorabil.

Apăru un bărbat în haine închise la culoare, cu capul gol, ţinând în mâna dreaptă două curele de piele.

Călăul.

Un altul îl urma, purtând împăturită pe braţ tunica roşie a condamnaţilor politici. O scurtă consultare avu loc între

colonelul Mokhless şi locotenentul care citise sentinţa. Liniştea era atât de grea încât cuvintele răzbătură până la cuşti, închisoarea întreagă era cu sufletul la gură. Cu feţele lipite de zăbrele, prizonierii priveau din celulele lor oribilul spectacol.

— Nu ne-a venit încă rândul, observă Djemal care înţelesese discuţia.

Într-adevăr, doi poliţişti cu caschete roşii se apropiară de cealaltă cuşcă şi deschiseră lacătul. Smulseră din ea cu brutalitate un adolescent firav, cu faţa acoperită de coji maronii, urme ale „interogatoriilor”. Sub claia neagră de păr, faţa lui părea şi mai slabă.

Era îmbrăcat la fel ca şi ceilalţi prizonieri, cu o cămaşă şi o pereche de pantaloni, iar în picioare nu purta decât nişte ciorapi de lână găuriţi. Era un evreu irakian arestat cu mai multe luni în urmă. Făcu câţiva paşi înainte, încadrat de cei doi poliţişti şi se opri în faţa colonelului Mokhless. Acesta mormăi ceva, cu un aer dezgustat, dar din cuşti nu se putu desluşi nimic. Apoi cei doi îl împinseră pe tânăr până la scara din dreptul spânzurătorii.

Călăul se apropie numaidecât şi, aplecându-se, îi imobiliză picioarele. Apoi îi întări legătura de la mâini cu cea de-a doua cureluşă de piele. Se dădu la o parte, lăsându-l pe ajutorul său să-l îmbrace pe condamnat în toga roşie a trădătorilor. În aceeaşi clipă, tânărul vorbi cu o voce limpede care îl făcu să tresară până şi pe maiestuosul colonel. Malko se aplecă înspre Djemal:

— Ce spune?

— Cere un rabin, şopti kurdul.

Ridicând din umeri, ajutorul călăului îi strecură veşmântul roşu din care nu se mai ivea acum decât capul de pasăre bolnavă.

Din cuşca alăturată se înălţă un cântec. Legănându-se pe loc, patru prizonieri intonau în ebraică rugăciunea pentru morţi. Doi gardieni se repeziră ameninţători, dar se opriră brusc, la trei metri de cuşcă. Ce le poţi face unor oameni care nu mai au decât câteva minute de trăit?

Cântul funebru continuă.

Malko număra secundele, cu ochii pironiţi la uriaşul ceas.

Deodată şi dădu seama că transpira. Dar nu din cauza căldurii. Acum îi era şi lui frică. Nimic nu este mai contagios decât frica. Piciorul drept începu să-i tremure cu violenţă şi Malko trebui să se sprijine de zăbrele ca să nu cadă.

Călăul apucă frânghia care atârna deasupra condamnatului. O desfăşură cu o surprinzătoare rapiditate, verifică dacă nodul e bine făcut şi o trecu în jurul gâtului condamnatului. Se îndepărtă apoi în mare grabă şi acţionă pârghia.

Se auzi un scrâşnet îngrozitor; coarda se întinse la maximum şi tânărul dispăru în trapă aproape cu totul. Strigătul său răguşit îi trimise lui Malko un fior pe şira spinării. Era un spectacol halucinant. Frânghia alunecase, jupuind faţa condamnatului şi smulgându-i o nară. Datorită strânsorii nodului, gâtul se alungise într-un mod grotesc. Nefericitul era atât de slăbit încât ţesuturile gâtului cedaseră, iar capul aproape că se rupsese de corp. Încă mai zvâcnea, cu ochii ieşiţi din orbite, cu vasele de sânge rupte şi cu o limbă enormă ieşindu-i din gură. Picioarele i se legănau spasmodic.

Duhoarea de urină şi de excremente ieşite din omul care murea se amesteca cu mirosul dulceag al sângelui. Unul dintre poliţiştii cu caschetă roşie vomită cu faţa la zid, păstrând poziţia de drepţi. Un vuiet surd răzbătu din închisoare.

Supliciul dură trei sau patru minute, după care colonelul Abdul Mokhless ridică braţul. Condamnatul nu mai mişca, chiar dacă nu era încă mort. Cele două ajutoare ale călăului coborâră frânghia. Corpul dispăru cu totul în trapă. Călăul deschise o uşă dedesubtul soclului. Cât ai clipi din ochi, cadavrului i se scoase toga roşie, i se slăbi frânghia şi fu înfăşurat într-o pătură.

În secundele următoare era încărcat într-un camion care avea să-l ducă în Piaţa Al-Tahrir, pentru a fi expus pe eşafod, în faţa mulţimii.

Între timp, călăul şi ajutoarele sale fixau trapa la loc şi înfăşurau înapoi frânghia care mustea de sânge.

Malko îşi înghiţi saliva, cu gâtul uscat şi sufletul la gură.

Şapte fără zece minute. Nu mai era nici o speranţă. Ar fi

trebuit să fi ajuns aici de cel puţin treizeci de minute.

Doi gardieni se apropiară de cuşca sa şi deschiseră lacătul, îmbrâncindu-i într-o parte şi în alta pe cei doi irakieni din faţă, unul dintre gardieni îl apucă pe Malko de braţ mormăind un ordin în arabă, fără a-l privi pe condamnat.

Malko trase aer în piept. Venise clipa pentru care nu ai cum să te pregăteşti. Căută cu disperare un gând frumos, dar nu găsi. Implacabil, braţul gardianului îl trăgea afară din cuşcă. Simţi deodată cum îl lasă toate puterile. Ne mai aducându-şi aminte că e legat, vru să-i întindă mâna lui Djemal dar nu reuşi decât să schiţeze o jalnică mişcare neputincioasă. Kurdul îl privea fix, cu ochii săi negri. Era foarte palid, iar perii aspri ai bărbii ieşeau şi mai tare în evidenţă pe chipul său măsliniu.

Deodată, simţurile exacerbate ale lui Malko percepură un zgomot monoton şi îndepărtat. Întregul trup i se arcui.

Era zgomotul unui avion.

Îşi încordă auzul, crezându-se victima unei halucinaţii, dar zgomotul continua să se audă, încă îndepărtat, dar crescând în intensitate. Îl inundă un val de fericire.

— Ei sunt, îi murmură lui Djemal în engleză.

Simţind că întâmpină rezistenţă din partea lui Malko, gardianul trase mai tare, iar acesta înţelese că pentru el nu mai putea fi vorba de salvare: în treizeci de secunde avea să fie pe eşafod. Orice împotrivire era inutilă.

Ce prostie îngrozitoare. Acolo, în depărtare, uruitul continua să se audă, din ce în ce mai tare. Malko îi aruncă prietenului său kurd o privire disperată…

Brusc, acesta îi adresă gardianului câteva cuvinte seci şi se strecură între el şi Malko.

Spre marea uimire a lui Malko, gardianul îi dădu drumul şi se uită nehotărât la Djemal. Fără a-l băga în seamă pe Malko, acesta ieşi din cuşcă, adresându-i-se gardianului pe un ton de comandă. Omul ridică din umeri şi puse lacătul la loc.

Numai atunci se întoarse Djemal către Malko.

— Sunt agă[1], spuse el. Am dreptul să mor primul. E un

[1] Prinţ, în limba arabă

drept pe care nici măcar arabii nu mi-l pot refuza. Noroc bun!

Zgomotul de motor se auzea tot mai tare. Cu inima sfâşiată, Malko înţelese importanţa celor câteva secunde de viaţă pe care kurdul i le dăruise.

Cu preţul propriei sale vieţi.

Deschise gura pentru a se împotrivi, dar cei doi gardieni deja îl luaseră pe Djemal. Acesta îi mai spuse o dată, pe englezeşte:

— Noroc bun.

Urcă netulburat scările spre spânzurătoare, apoi se întoarse cu faţa spre prizonieri, ţinându-se foarte drept. Pentru el, totul se termină foarte repede. Călăul se rodase. În clipa în care i se trecea şireangul pe după gât, strigă ceva în kurdă, fără ca Malko să poată înţelege, cu o voce atât de sălbatică încât până şi caschetele roşii tresăriră.

Se auzi zgomotul trapei şi corpul dispăru. De data aceasta călăul potrivise frânghia aşa cum trebuie. Cu vertebrele cervicale rupte, Djemal muri pe loc. Corpul său nu mai avu decât câteva tresăriri. Cu lacrimi în ochi, Malko nu-şi putea dezlipi privirile de el. Nu se mai gândea să se uite pe cer. Omul acesta, pe care cu o lună în urmă nici măcar nu-l cunoştea, îşi dăduse viaţa pentru a o salva pe a lui.

...Chiar dacă soseau acum, ochii stinşi ai lui Djemal nu i-ar mai fi putut vedea.

Călăul deja înfăşura corpul agăi într-o pătură militară.

Cuşca se deschise din nou, iar gardianul care pusese mâna pe Malko mai înainte îl apucă din nou de braţ. De data aceasta nimeni nu mai interveni.

Să fi fost inutil sacrificiul kurdului? Malko se străduia să păşească spre moarte cu aceeaşi demnitate de care făcuse dovadă prietenul său. Gardianul abia dacă îi atingea braţul. Ajunse în dreptul scării fără să-şi dea seama. Călăul îl împinse pe scări atât de brusc, încât Malko îşi pierdu echilibrul. Se grăbeau să scape cât mai repede. În faţa lui, la doi metri deasupra capului, se legăna sfoara.

Mai avea de trăit câteva secunde.

Acolo, înspre nord, uruitul motorului nu părea să crească

în intensitate. Malko începu să-şi strângă încet maxilarul pentru a zdrobi pastila de cianură. Nu vroia să le dea irakienilor satisfacţia de a-l vedea bălăngănindu-se la capătul unei frânghii.

Capitolul II.

Cine a spus odată că Bagdadul este „Oraşul celor o mie şi una de nopţi” era sau beat, sau schizofrenic. Nu există nicăieri pe lume un oraş mai urât: plat, întinzându-se la nesfârşit pe cele două maluri ale Tigrului, complet lipsit de orice varietate de relief şi fără nici un farmec.

Avionul Trident aparţinând liniilor aeriene irakiene tocmai trecuse pe deasupra unei aglomerări informe de case din cărămidă cafenie, de culoarea deşertului care înconjoară oraşul despărţit în două de apele gălbui şi noroioase ale Tigrului. Moscheea Khadon, cu cele şase minarete şi cupola din aur masiv, alcătuia o unică pată de culoare în zona sudică a oraşului. La Bagdad, un milion şi jumătate de locuitori stau înghesuiţi în proporţie de optzeci la sută în case de chirpici.

Malko se aplecă să privească prin hublou. Zburau deasupra gării, la o altitudine de mai puţin de o sută de metri. Bagdadul este singurul oraş din lume în care gara este aşezată chiar în faţa aeroportului.

Zări într-o străfulgerare turnul de control, înconjurat de un perete de saci cu nisip în care erau postate cuiburi de mitraliere; curând, roţile avionului atinseră solul. Cu cinci minute în urmă, stewardesa culesese toate ziarele şi revistele risipite prin avion. Introducerea materialelor tipărite fără acordul atotputernicei cenzuri era strict interzisă în Irak. Nici membrii corpului diplomatic nu făceau excepţie. Din iulie 1968, de când avusese loc ultima revoluţie, cele patru cotidiane ale Bagdadului, inclusiv varianta în limba engleză, *Bagdad Observer*, se transformaseră în simple buletine informative guvernamentale. Singurele materiale mai aproape de realitate erau, în mod paradoxal, reproducerile unor articole din *Pravda!* Mâna de ofiţeri din Partidul Baas, care conduceau Irakul cu o autoritate de fier, nu aveau nevoie de martori.

Tot ce nu se înscria orbeşte pe linia ortodoxă a Partidului

era trădare. Un locotenent care într-o seară, după cam multe pahare cu whisky, lăsase să se înţeleagă că existau unele divergenţe de opinie între guvern şi comandantul aviaţiei, fusese împuşcat. Dispreţul Partidului Baas faţă de vechile legi ale Coranului care interzic consumul de alcool putea avea şi manifestări imprevizibile.

În acest univers crepuscular totul era posibil: la irakieni, cruzimea şi comportamentul sălbatic se înscriu într-o lungă tradiţie. Irakul este de altfel ţara în care există obiceiul de a tortura morţii. Desigur, fără a-i neglija pe cei vii…

Aeronava Trident se opri, iar Malko se numără printre primii la debarcare. Aparatul era de altfel pe trei sferturi gol. Trebuia să fii nebun să vizitezi Bagdadul ca turist în primăvara anului 1969.

De cum pătrunse în clădirea murdară a aerogării, Malko se simţi cuprins de o teroare greu de definit. Peste tot se vedeau afişe tipărite de „El Fatah”, organizaţia comandourilor palestiniene, care îndemnau la nimicirea evreilor. O uriaşă caricatură înfăţişându-l pe Moshe Dayan în postură de spânzurat trona deasupra biroului de paşapoarte.

Oamenii aveau un aer obosit şi resemnat. Închisorile gemeau de prizonieri politici. Lipsit de orice suport popular, Partidul Baas îşi extermina cu ferocitate opozanţii, fie ei reali sau doar presupuşi. Zi şi noapte, Radio Bagdad repeta fără încetare că spionii imperialişti şi sionişti urmăresc cu tenacitate distrugerea Irakului şi privarea poporului de roadele revoluţiilor succesive de la 14 iulie, 19 martie şi 17 iulie.

În isteria generală, orice străin era considerat spion. Şi decât un spion viu, mai bine unul mort.

Un soldat în kaki, înarmat cu o mitralieră rusească AK 47, scruta cu un aer ameninţător feţele noilor sosiţi.

Un altul, însărcinat cu controlul documentelor, frunzări paşaportul lui Malko. Tresări când privirile îi căzură asupra menţiunii „ziarist”. Chemă un civil care luă paşaportul şi îi făcu semn lui Malko să-l urmeze într-un birou pe jumătate ascuns sub afişele „El Fatah”.

Civilul cu mustăţi groase şi ochelari fumurii era agent al

Partidului Baas şi lucra în echipă cu cadrele militare. Privi paşaportul scârbit. Austria se învecina cu Germania, care întrerupsese relaţiile diplomatice cu Irakul.

Numai Rusia, ţările din est şi China comunistă erau considerate *persona grata* la Bagdad.

— Pentru ce aţi venit la Bagdad? întrebă agentul în engleză.

Deoarece Irakul se aflase multă vreme sub mandat britanic, engleza era singura limbă străină vorbită la nivel oficial.

Malko încercă să-şi compună un zâmbet.

— Am fost trimis de ziarul vienez *Kurier* să fac o ancheta socială în ţara dumneavoastră. Intenţionez să rămân două sau trei săptămâni…

— Socială?

Irakianul repetă cuvântul, bănuitor. Îl privea pe Malko cu o lipsă de încredere nedisimulată. Dacă instrucţiunile guvernamentale n-ar fi prevăzut menajarea jurnaliştilor străini de teama unor posibile repercusiune neplăcute, l-ar fi îmbarcat cu dragă inimă pe Malko în primul avion, sau mai curând l-ar fi pus undeva la răcoare.

— Voi examina condiţiile de viaţă ale irakienilor de la oraşe şi sate, îi explica Malko binişor, pentru a le compara apoi cu cele din ţările occidentale.

Exact ce nu ar fi trebuit să spună. Într-o engleza şubredă, activistul de partid se lansă într-un discurs despre viaţa idilică din ţările arabe şi în special din Irak. „Iar cauza mortalităţii infantile o constituie israelienii…”

Un locotenent cu caschetă roşie intră în birou şi ceru să i se explice situaţia. După toate aparenţele, viza lui Malko îl întrista profund. Până aici, totul era în regulă. Îi întinse paşaportul.

— Va trebui să vă prezentaţi la Ministerul Informaţiilor. Mâine dimineaţă cel târziu. Vor face totul pentru a vă ajuta în munca dumneavoastră.

Malko se arătă încântat şi îşi recuperă paşaportul ştampilat regulamentar, iar locotenentul catadicsi să-i surâdă şi chiar să-i întindă mâna.

— Vă urez o şedere plăcută în Irak, rosti el într-o engleză

bolovănoasă. Nouă ne plac foarte mult străinii.

Nu aceeaşi trebuie să fi fost şi părerea celor unsprezece albi linşaţi cu prilejul penultimei revoluţii, pe simplul considerent al culorii pielii.

Agentul confirmă pe tăcute, jucând între degete boabele de chihlimbar ale şiragului de mătănii, ocupaţie favorită a arabilor, chiar dacă lipsită de orice semnificaţie religioasă.

Malko intră în vamă. Lista obiectelor cu introducere interzisă în Irak era lungă precum Coranul. La loc de frunte figurau ziarele şi revistele bănuite de propagandă imperialistă.

Oficia un singur vameş, destul de jegos. Cu un guiţat de plăcere extrase un binoclu de teatru din valiza călătorului din faţa lui Malko şi îl confiscă pe loc. Omul era de bună seamă un spion periculos.

Valizele lui Malko fură scotocite temeinic. Acesta îşi luase însă toate precauţiile necesare, aşa că vameşul nu găsi nimic de zis.

Din contră, se angajă într-o lungă dispută cu proprietarul unei maşini de scris, în aparenţă un puternic şi periculos instrument de propagandă subversivă.

Făcând abstracţie de soldaţii înarmaţi până în dinţi, de afişele care cereau masacrarea în masă a israelienilor şi de „mustăcioşii” care mişunau mai peste tot, situaţia ar fi putut părea chiar comică. Dar nu era zi să nu fie arestat la aeroport vreun străin căruia i se anulase viza de ieşire. Uneori îi ridicau chiar şi din avion…

Malko se sui într-un Chevrolet şi ceru să fie dus la Hotel Bagdad, de fapt singurul hotel acceptabil, situat pe bulevardul Saadun, un fel de Champs-Elyşees al Bagdadului. Cu excepţia câtorva artere fără nici un magazin mai elegant, oraşul se pierdea într-un labirint de străzi nepavate, în care şirul caselor din chirpici era întrerupt ici şi colo de maidane sau, mai rar, de clădiri moderne, deja coşcovite. Din loc în loc, câte un bloc neterminat îşi înălţa scheletul metalic. Nimeni nu mai făcea învestiţii în Irak, unde guvernul nu mai prididea cu naţionalizările. Puţinii capitalişti care supravieţuiseră purificărilor făcute de Partidul Baas nu se gândeau decât cum să plece din ţară

mai repede. Vizele de ieşire se acordau însă cu mare zgârcenie. Iar cei care părăseau ţara definitiv trebuiau să doneze întreaga avere statului, ca taxă de „deznaţionalizare”.

După bunul exemplu al naziştilor.

Această cerinţă, desigur, punea stavilă emigrării…

Trecând pe podul Jamhuriya care traversează Tigrul în dreptul Pieţii Al-Tahrir, cunoscută în străinătate sub numele de Piaţa Spânzuraţilor, Malko scoase un oftat de uşurare. În sfârşit, era la Bagdad: îşi îndeplinise prima parte a misiunii.

Cu o săptămână în urmă, pe când privea în *New York Herald fotografia* evreilor „spioni” spânzuraţi la Bagdad, nici măcar nu-i trecuse prin minte că avea să se găsească aruncat chiar în miezul evenimentelor. La cererea C.I.A.

Ceva mai târziu, în vila lui Malko din Poughkeepsie, Statul New York, a sunat telefonul. Secretara lui Walter Mitchell, responsabil pentru Orientul Mijlociu în cadrul Diviziei Planuri – serviciul de acţiune al C.I.A., îl chema urgent la Langley pentru o întrevedere cu şeful ei. Malko era obişnuit cu astfel de convocări. În meseria lui, rareori îţi puteai programa dinainte călătoriile. Când se solicita intervenţia agenţilor speciali, însemna că un plan bine pus la punct o luase razna şi catastrofa trebuia oprită cât mai repede, fără prea mare vâlvă.

După încheierea straniei sale misiuni în Danemarca[2], Malko se odihnise şi terminase lucrările la castel. Îi trebuiseră două săptămâni de curte insistentă pentru a o recuceri pe Alexandra, ofensată de sejurul său prelungit la Copenhaga. Nu se afla în Statele Unite decât de putină vreme, iar David Wise îi dăduse să înţeleagă că ar putea urma o mică plimbare în Columbia, unde se întâmplau lucruri cam ciudate.

Interiorul biroului lui Walter Mitchell rămăsese la fel de sever ca întotdeauna. Pereţi cu panouri de acaju, o plafoniera cu trei becuri şi trei telefoane pe masa de lucru.

Americanul îi făcu semn lui Malko să ia loc. O cută adâncă îi brăzda fruntea şi, contrar obiceiului, fuma. Nici un zgomot din afară nu pătrundea în încăperea complet izolată

[2] Vezi „Oribila sirenă” – „Sirena diabolica” (SAS nr.14).

fonic şi climatizată. Aici, la etajul şaptesprezece, se puneau la cale acţiunile cele mai sofisticate şi mai secrete ale politicii americane.

Malko se aşeză. Tensiunea pe care o emana Walter Mitchell era cu totul neobişnuită. De regulă, responsabilul cu Orientul Mijlociu îşi trimitea oamenii la moarte cu mai mult calm.

Fără nici un cuvânt, Walter Mitchell deschise sertarul şi scoase o tăietură de ziar pe care i-o întinse lui Malko: fotografia cu spânzuraţii de la Bagdad.

— Ai citit ziarele? întrebă el.

Malko aruncă o privire fotografiei pe care deja o ştia şi o aşeză înapoi pe birou.

— Am văzut-o. Irakienii sunt nişte sălbatici şi n-o să-i schimbi printr-o simplă atingere cu bagheta magică. Adu-ţi aminte de 14 iulie 1958…

Walter Mitchell oftă:

— Ştiu. Când mă gândesc că am aflat de lovitura de stat a lui Kassem din ziare!

Se lasă o tăcere grea. Foarte ageră în a depista posibilele focare de revoluţie, C.I.A. nu fusese în stare să o prevadă pe cea a generalului Kassem, care dusese la răsturnarea monarhiei în iulie 1958 şi asasinarea Regelui Faysal: agentul C.I.A. de la Beirut nici măcar nu ştia cum se scrie corect numele lui Kassem. Malko însă ştia că nu fusese convocat pentru o prelegere de politică externă. Chiar dacă era agentul neoficial al Direcţiei Planuri, cel mai apreciat şi mai bine plătit, asta nu însemna că nu trebuie să pună osul la treabă… Ca şi când i-ar fi ghicit gândurile, Walter Mitchell îşi afundă mâna în sertar şi extrase o fotografie pe care i-o întinse lui Malko:

— Ia uită-te un pic aici.

Era un bărbat de vreo patruzeci de ani, cu o faţă deschisă, oarecum lipsită de personalitate. Avea aerul unui cadru de conducere.

Malko aşeză fotografia pe birou, lângă imaginea cu spânzuraţii.

— Cine e?

Americanul îşi aprinse o nouă ţigară şi apăsă un buton

roşu prin care uşa biroului se bloca electronic:

— E o poveste lungă, începu el. Omul ăsta e acum într-o închisoare la Bagdad. Sub acuzaţia de spionaj. Va compărea în faţa Tribunalului Revoluţionar. De azi, în maximum cincisprezece zile va fi condamnat la moarte şi executat.

Malko tresări:

— De unde ştii, dacă nu a fost încă judecat?

Şeful diviziei pentru Orientul Mijlociu rosti cu tristeţe:

— De la informatorul nostru de la Beirut, prin care mai primim ceva informaţii de la Bagdad, prin Iordania. Nişte ofiţeri din Partidul Baas au contacte cu Amanul. Procesele Tribunalului Revoluţionar sunt simple mascarade. Toate sentinţele se dau dinainte, de la cel mai înalt nivel guvernamental. Ideea generală e că poporul irakian trebuie mobilizat împotriva duşmanilor de la exterior. Până la sfârşitul lunii, acest om, care se numeşte Victor Rubin, va muri.

„Doar dacă nu cumva reuşim să-l salvăm.”

Malko se foi în fotoliu:

— Bine, dar cum s-a ajuns aici?

— Victor e inginer la Aramco. Specialist în staţii de pompare. Vorbeşte araba la perfecţie. Acum patru arii s-a căsătorit cu o irakiană foarte frumoasă, actriţă de teatru. Căsătorie din dragoste. Şi-a cumpărat o casă la Kirkuk şi s-a stabilit acolo. Dar a făcut cea mai mare tâmpenie din viaţa lui. Pentru că autorităţile irakiene refuzau să-i acorde permisul de şedere permanentă, iar nevastă-sa ţinea morţiş să rămână în ţară, a cerut naţionalitatea irakiană. El, care s-a născut în Iowa! Acum trei luni a fost arestat împreună cu soţia, torturat în mod barbar şi acuzat de spionaj în favoarea Israelului şi a Statelor Unite.

După câte ştim, soţia lui a murit în timpul interogatoriilor. Iar el va fi executat.

— E vreun adevăr în toată povestea asta cu spionajul?

— N-ar fi cine ştie ce! făcu Walter Mitchell evaziv. Bineînţeles, ne-a făcut câteva servicii, dar nimic important…

După tonul reticent al vocii, Malko îşi dădu seama că minte. C.I.A. nu se pune în mişcare pentru „nimic important”.

— Făcea sau nu spionaj?

Americanul oftă:

— În timpul unor deplasări la Beirut, i-a transmis agentului nostru o serie de informaţii de natură politică – dar nu şi militară. Din nefericire, serviciile israeliene au avut acces la aceste informaţii şi le-au folosit. Irakienii au aflat.

Ochii aurii ai lui Malko prinseră nuanţe de verde. Era clar că omul îl ia drept un imbecil.

— N-o să-mi spui, remarcă el sec, că israelienii au ajuns în posesia materialului ultrasecret al informatorului vostru din pură întâmplare. Sau dacă da, atunci sunt mult mai tari decât se crede.

Walter Mitchell ridica din umeri jenat.

— Poate că au existat şi nişte scurgeri de informaţii. Nu putem împiedica orice contacte între oamenii noştri şi cei de la Tel Aviv. Personal, nu sunt la curent cu nimic.

Nici Pilat din Pont nu s-ar fi putut eschiva cu atâta măiestrie.

Pentru Malko, subiectul era epuizat. Ştia că nu poate smulge adevărul de la interlocutorul său. Nu devii director al unei importante divizii a C.I.A. Dacă nu ai o anumită capacitate de disimulare…

— Nu s-a încercat să se facă nimic pentru el? întrebă Malko.

Americanul îşi ridică privirile spre cer.

— La ora la care suntem, ambasadorul Belgiei la Bagdad trebuie să fi remis deja a douăzeci şi cincea notă în atenţia guvernului irakian. Se şterg la c… cu ele. Atitudinea lor este foarte clară: nu avem nici un drept să ne amestecăm într-o afacere de natură internă, dat fiind faptul că Victor Rubin e irakian. Dacă ţinem neapărat, ne pun la dispoziţie corpul, pentru repatriere în America. După cum au declarat, pe pământul Irakului nu e loc pentru trădători, fie ei vii sau morţi. În plus, toate guvernele ţărilor occidentale – inclusiv cel al Franţei – au pledat cauza lui Victor Rubin, sugerând un eventual schimb sau comutarea sentinţei în închisoare. Inutil: le e sete de sânge.

„Pe plan diplomatic nu se mai poate face nimic. Ştii foarte bine că nu mai avem ambasadă la Bagdad de zece

ani. Ruşii ne-au luat locul şi se simt ca peştele în apă. Nu mai pot nici măcar să garantez securitatea unui simplu cetăţean american care se duce în Irak, presupunând că obţine viza.”

— Şi atunci, ce aveţi de gând să faceţi? întrebă Malko.

Walter Mitchell îşi sprijini palmele de masă şi spuse:

— N-am nici cea mai vagă idee. Nu am nici un plan care ar putea funcţiona. La Bagdad nu avem nici un informator, nici un sprijin, fie el profesionist sau nu. Nici măcar un „stimat corespondent”. Nu avem decât câteva informaţii oferite benevol, care în cazul de faţă nu ne sunt de nici o utilitate. L-am convocat pe Ted Heimof, şeful informatorilor noştri din Beirut, care nici el nu are vreo soluţie, i-am tatonat pe ruşi, în speranţa că ar putea acţiona ca intermediari la un schimb, dar au făcut pe surzii. Caut, deci, un voluntar. Unul care să plece la Bagdad. Riscurile sunt enorme. Dacă e reperat, îl aşteaptă moartea. O moarte în condiţii destul de dezagreabile. Ştii cum sunt arabii... Însăşi intrarea în Irak ridică o serie de probleme delicate. Nici nu poate fi vorba de debarcarea la Bagdad a unui comando înarmat corespunzător. Irakul este o lume închisă, unde toţi străinii sunt în mod automat priviţi ca suspecţi. Iar oamenii noştri de la Beirut sunt fără nici o îndoială în evidenţa Securităţii irakiene. Nu ne putem asuma un astfel de risc.

Malko se gândea.

— Credeam că aveţi un acord cu S.D.E.C.E.-ul francez. Ei ar trebui să fie bine văzuţi în Irak.

Americanul zâmbi cu amărăciune:

— Sigur, dacă am fi francezi, introducerea în Irak a zece oameni cu echipament corespunzător n-ar fi imposibilă...

Lui Malko îi plăcu eufemismul. Pentru William Mitchell, echipamentul corespunzător mergea până la cel puţin un tanc.

— Numai că din 1962, continuă interlocutorul lui Malko, nu mai putem face nimic cu francezii. Desigur, mai există în S.D.E.C.E. elemente care ne sunt favorabile şi care ne-ar da o mână de ajutor într-o astfel de operaţiune. Dar grosul hardughiei are ordinul expres de a nu ne ajuta. Iar ei, în afara ţărilor din Europa de Est, sunt singurii care mai

organizează la Bagdad misiuni sub acoperire.

Făcu un gest de neputinţă:

— Nu prea am ce să-ţi ofer, dacă accepţi. Doar sprijinul total al informatorilor noştri de la Teheran şi Beirut. Bani şi arme, la discreţie. Nu vrem ca Victor Rubin sa fie spânzurat. Şi pentru a împiedica acest lucru, considerăm că orice mijloc e bun: mituirea, răscoala, şantajul; rămâne, la alegerea ta.

Pe Malko, această răbufnire lirică îl lăsă cam rece. Lirismul este contraindicat pentru agenţii speciali. Se termină de obicei printr-un minut de tăcere.

În plus, asasinatul şi masacrul fiind cele două coordonate esenţiale ale Irakului, trebuie să te scoli cu noaptea în cap ca să le iei înainte agenţilor locali.

— De ce v-aţi gândit la mine? întrebă el. Aveţi destui cavaleri ai grenadei şi mitralierei. Numai cu refugiaţii cubanezi de la Miami aţi avea cu ce ocupa Irakul şi Egiptul.

William Mitchell făcu nişte ochi mari, plini de falsă naivitate.

— Nu e treabă de ucigaş, preciză el. Tipii de care vorbeşti tu nici n-ar apuca să se dea jos din avion. Am nevoie de cineva mai inteligent, pe care irakienii să nu-l repereze din prima clipa.

Malko îl asculta fără prea mare entuziasm. Avea un chef nebun să-l lase pe american să iasă din belea după cum îl taie capul. Se gândi apoi la omul care îşi aştepta moartea în celulă. Fără nici o umbră de speranţă. Agenturile rareori se dau peste cap pentru a-şi recupera oamenii aflaţi într-o postură atât de dificilă. În plus, partea aventuroasă a misiunii îl atrăgea.

— Când vreţi să plec?

Lui William Mitchell i se lumină faţa.

— Speram că o să accepţi, spuse el. Eşti unul din puţinii dintre noi care au o cât de mică şansă de reuşită. Mai ales datorită paşaportului tău austriac. Dacă te duci acum în Irak ca american, îţi rişti viaţa de două ori. Pleci cât poţi de repede.

Malko nu-şi văzuse şeful niciodată într-un asemenea hal.

— Şi ce mă duc să fac la Bagdad? întrebă el. Singur şi cu

mâinile goale, e cam greu de crezut să-l pot ajuta pe Victor Rubin să evadeze şi apoi să-l scot din ţară.

Americanul clătină din cap:

— Dacă Irakienii miros ceva, te vor lichida, fără ca noi să putem ridica nici un deget. Departamentul de Stat se gândeşte şi la petrol. Iar noi avem mâinile legate. O să acţionezi pe cont propriu. Şi dacă nu reuşeşti, te rog să mă crezi că nimeni n-o să-ţi reproşeze nimic... Tot ce pot să-ţi spun e că Bagdadul este la două sute de kilometri de Iran. Este singura voastră şansă de a ieşi din Irak. Informatorul nostru de la Teheran o să vă ajute pe cât va putea; mai pot să-ţi spun şi că autorităţile irakiene n-or să-ţi pună prea multe beţe în roate. Lucrul e valabil în a doua parte a misiunii. Dacă va exista o a doua parte.

Văzând aerul gânditor al lui Malko, americanul adăugă:

— Nu te pripi. Nimeni nu te obligă să pleci. În caz ca ţi se întâmplă ceva, nu vreau să am pe conştiinţă faptul că ţi-am forţat mâna.

Malko se ridică.

— Mâine plec. N-avem timp de pierdut.

— Lucrurile nu sunt chiar aşa de simple. Trebuie să te întorci în Austria ca să iei viza pentru Irak. Îţi trebuie apoi o acoperire. Am aranjat eu cu nişte prieteni vienezi: oficial, vei merge acolo ca jurnalist austriac. Asta n-o să te ajute prea mult în caz de nevoie, dar cel puţin vei putea pătrunde în Bagdad.

*

* *

Pătrunsese în Bagdad. Acum totul era să şi iasă viu. Dacă se poate, împreună cu Victor Rubin.

Întâlnirea cu informatorul principal de la Beirut, Ted Heimof, un tânăr masiv, cu părul foarte negru, cu ochelari şi cu un foarte curios mers legănat, fusese mai productivă decât se aşteptase. Tânărul îşi desfăşura operaţiunea de informare sub acoperirea de secretar trei la Ambasada americană.

Fenicia, cel mai nou hotel din Beirut, era un adevărat punct de întâlnire al agenţilor secreţi de toate naţionalităţile. Malko trăsese la Saint-George, pe malul

mării. Acolo era mai multă linişte. Şi tot acolo venise Heimof să-l vadă, direct în cameră, după o scurtă conversaţie telefonică.

Strângerea de mână a americanului fusese un pic cam prea călduroasă. Ceva de genul, „Mergi, fiule şi mori pentru patrie”. Proaspăt ieşit de la Princeton, numai de şase luni în post la Beirut, fremăta de nerăbdarea caracteristică neofitului. Poate că aerul său onctuos se datora mimetismului.

— Nu vă invidiez că vă duceţi acolo, rostise Heimof îndată. Sunt nişte nebuni periculoşi. Când mă gândesc la săracul Rubin. Un băiat tare bun…

Cam prea bun. Ochii aurii ai lui Malko încercau să-l pătrundă pe Heimof. De integritatea lui depindeau şansele lui minuscule. Din balconul camerei care dădea înspre golful Beirutului, cu privirile îndreptate asupra skiorilor nautici care evoluau cu graţie, Malko întrebă:

— Cum te-ai pregătit să mă ajuţi?

Ted Heimof, foarte volubil, scoase din buzunar o foaie de hârtie şi o desfăşură pe masă.

— Iată doi oameni extrem de valoroşi. Cel dintâi este doctorul Shawool. E un tip formidabil, un evreu. A creat o organizaţie de rezistenţă chiar sub nasul irakienilor. O să luaţi contact cu el chiar la sosire…

— L-ai anunţat?

Americanul făcu semn că nu.

— Comunicaţiile cu Bagdadul sunt foarte anevoioase, ca să nu zic imposibile. Ar fi însemnat să-mi asum riscuri inutile. Dar când o să afle pentru ce aţi venit, o să vă ajute. O să mergeţi să-l vedeţi din partea doctorului Loir, de la Beirut. E un bun prieten de-al lui.

Malko nu se lăsase convins decât pe jumătate.

— De unde ştii de el?

De după ochelarii cu dioptrii mari, Ted Heimof îşi luă un aer misterios. Era deţinătorul unor informaţii ultrasecrete şi nu-şi mai încăpea în piele de fericire.

— Nu vă pot spune. Trebuie să fim cu băgare de seamă, nu-i aşa? Dar mergeţi fără nici o grijă. Locuieşte aici. Aveţi grijă să nu-l compromiteţi. Era unul dintre cei mai buni

medici din Bagdad, înainte de evenimente.

Malko studiase planul şi îl gravase în memoria sa fabuloasă, înainte de a-l arunca în mare.

— Altceva?

Ted Heimof crăpa de fericire.

— Celălalt e şi mai şi.

Se apleca înspre Malko, de parcă skiorii nautici ar fi putut să-l audă.

— E ofiţer în armata irakiană!

Malko tresări.

— Despre ăsta probabil că ştii o mulţime de lucruri!

Stânjenit, Heimof îşi şterse ochelarii:

— Păi, ca să zic aşa, nu l-am mai contactat în ultima vreme. Dar avem nişte documente care îl obligă să ne ajute. Omul ştie. Numele lui este Abdul Akhmat; e maior sau colonel în aviaţia militară.

— Maior sau colonel?

— Nu l-am mai contactat de vreo trei sau patru ani, cam aşa, dar cred că e colonel, făcu Ted Heimof. N-avem pe nimeni la faţa locului care s-o facă.

Perplexitatea lui Malko era din ce în ce mai mare. Ofiţerul ăsta fantomă nu făcea două parale.

— Sunteţi siguri că-l aveţi la mână?

Solemn, americanul rubicond întinse braţul peste balcon.

— Putem să-l trimitem în faţa plutonului de execuţie în douăzeci şi patru de ore. S-a compromis total în Iordania, pentru noi şi deţinem dovezi palpabile. Am să vă ofer totuşi unele detalii…

Malko asculta „detaliile” cu toată atenţia. Într-adevăr, nu avea nici un motiv să se îndoiască de maiorul Abdul Akhmat…

Soarele blând îi încălzea faţa şi n-avea nici un chef să plece la Bagdad în dimineaţa următoare.

Cu atât mai mult cu cât cei doi „corespondenţi” ai lui Heimof erau departe de a-i fi rezolvat problemele. Heimof continuă, de parcă i-ar fi citit gândurile:

— Oamenii noştri de la Teheran sunt alertaţi. Sunt gata să vă ajute cum pot mai bine.

Da, dar Teheranul era la opt sute de_ kilometri de

Bagdad. Totul plutea în domeniul incertitudinii. În ciuda optimismului afişat de Heimof, Malko avea impresia clară că se aruncă în gura lupului.

— Sigur am să am nevoie de arme. De unde le iau?

Americanul schiţă un gest de neputinţă.

— Habar n-am. Poate de la doctorul Shawool. La Varşovia aveau arme…

— Şi dacă n-are?

— È foarte periculos să iei cu tine chiar şi un pistol. Rişti să fii percheziţionat. Dar după ce o să vă organizaţi, poate că o să vă trimit eu. Prin intermediul kurzilor.

— Perfect. Dar cum ţinem legătura?

Mâinile grăsuţe ale lui Heimof se încrucişară cu nervozitate.

— Deocamdată nu ştiu. V-aş da un emiţător, dar dată fiind distanţa de la Beirut la Bagdad, ar fi prea mare ca să-l puteţi ascunde… Comunicaţiile cu Irakul sunt foarte dificile. De la Bagdad, practic nu poţi telefona în străinătate. Cred că va trebui să găsiţi acolo o modalitate de a-mi trimite instrucţiunile. Poate printr-o persoană de încredere…

Ca şi când la Bagdad existau persoane de încredere…!

— În ce relaţii sunteţi cu kurzii? Bune? întrebă Malko.

Heimof scutură din cap:

— Nu. Şeful lor, Barzani, vorbeşte rusa la perfecţie şi a făcut nenumărate sejururi în Uniunea Sovietică. Altfel, le-am fi cerut să vă ajute.

Din lac în puţ. Malko începea să se întrebe dacă C.I.A. Nu cumva intenţiona să se debaraseze de el pentru totdeauna. Îl privi pe Heimof cu un aer de gravă seriozitate.

— O să vă dau de ştire, spuse el. Cel puţin aşa sper. Dar ne trebuie un cod.

Lui Heimof îi străluciră ochii. Era, fără nici o îndoială, un romantic incurabil.

— Aladin, propuse el. Va fi operaţiunea Aladin.

Entuziasmul lui îl făcu pe Malko să zâmbească.

— Şi ce-o să scoţi din lampa ta fermecată?

— Totul! Cu excepţia portavionului *Enterprise*. Dacă nu eu, cel puţin prietenii noştri de la Teheran vor fi alături de dumneavoastră. Au mai multă libertate de mişcare decât

noi.

De când irakienii i-au acordat azil generalului Baktiar, duşmanul de moarte al Şahului, nu-i mai au la suflet.

Lui Malko îi venise o idee.

— Şi dacă totuşi am nevoie de unul sau două avioane?

Lui Ted Heimof îi veni cu leşin.

— Avioane! Dar ce să faceţi cu ele?

— N-am idee, spuse Malko. Dar cine ştie. Ia gândeşte-te.

— N-o să aveţi nevoie de aşa ceva cu tipii ăştia doi ai mei, îl asigură americanul dolofan.

Malko dorea din tot sufletul să-l creadă. Ted îi strânsese mâna cu putere. În momentul în care ieşea, scoase brusc o fotografie şi i-o întinse lui Malko.

— Luaţi-o, spuse el. S-ar putea să aveţi nevoie de ea.

Îi explică modul de utilizare dar Malko se arătă destul de sceptic. Cam incredibil. Pentru că nu voia să-l jignească, o puse totuşi în buzunar.

Gânditor, Malko urmări din ochi silueta masivă. Asta nu era deloc nebun. Rămânea la Beirut.

Capitolul III.

Tigrul curgea pe sub fereastra camerei, leneş şi noroios. Sprijinit de balustradă, Malko privea în jur. Un peisaj dezolant. Celălalt mal al fluviului, ici şi colo presărat cu mici palmieri rahitici şi pârjoliţi de soare, era la fel de plat şi mlăştinos.

De-a lungul malului şerpuia o arteră cu două benzi, pe marginea căreia se găsea Hotelul Bagdad, înghesuit între fluviu şi bulevardul Saadun. În afara palmierilor, nici o pată de culoare nu tulbura maroniul gălbui al caselor de chirpici care se contopeau cu deşertul. În acest oraş ostil trebuia Malko să facă minuni! Undeva, în fundul unei celule, putrezea Victor Rubin. Mai întâi de toate trebuia să afle unde. În Bagdad erau destule închisori, ca să nu mai punem la socoteală lagărul de concentrare de la Nassyria.

Malko se îmbrăcă atent, cu nervii încordaţi. Se înăbuşea la Bagdad.

Camera era de o austeritate spartană, iar baia o ruină. Din fericire, fereastra dădea înspre Tigru. Cu vacarmul claxoanelor de pe bulevardul Saadun, camerele de la faţadă probabil că erau de nelocuit. Deşi hotelul, relativ modern, era oarecum mai retras de la stradă.

După ce îşi perie costumul său bleumarin de alpaga, Malko îşi dădu cu colonie pe faţă, îşi puse ochelarii şi ieşi. Ted Heimof îl prevenise: cum pleacă clienţii, agenţii Baas le perchiziţionează camerele.

N-aveau decât să vină. Malko se abţinuse până şi să-şi scoată din servieta diplomat fotografia castelului său de la Liezen. Pe lângă faptul că nu ar fi cadrat cu poziţia sa de jurnalist, fotografia putea fi luată drept o provocare. Partidul Bass îşi trăgea seva din filozofia marxistă. Un marxism de culoare arabă, şubred şi ineficient, dar totuşi marxism. La Bagdad, aproape totul fusese naţionalizat.

Singur în ascensor, Malko deschise gura şi îşi pipăi cu grijă dinţii maxilarului superior. Un dentist de la C.I.A. îi fixase de un molar o pastilă cu cianură de potasiu, ca ultim

mijloc de „apărare pasivă”. Otrava se elibera numai prin spargerea pastilei, lucru pentru care trebuia să strângi maxilarele cu forţă, iar învelişul fusese conceput în aşa fel încât să reziste la acţiunea corozivă a acizilor din stomac, în caz de înghiţire accidentală.

Malko era totuşi foarte atent când îşi mesteca mâncarea.

Ieşi în hol. În jurul recepţiei mişunau mai mulţi bărbaţi mustăcioşi, care semănau perfect cu cei de la aeroport. Ori de câte ori vreun străin intra în vorbă cu un irakian, câte unul dintre ei începea să se învârtă prin jur, încercând să surprindă conversaţia.

Malko predă cheia. Cu o zi în urmă, i se ceruse de la recepţie o fotografie care, în mod oficial, urma să fie ataşată fişei. În felul acesta, cheia de la camera lui nu avea curii să nimerească din greşeală la altcineva. În realitate, fotografia mergea direct la Securitatea Baas, redutabila concurentă a Poliţiei Militare.

Ó ambianţă plăcută, ca la Gestapo.

Refuzând taxiul, o porni pe jos de-a lungul bulevardului Saadun. Mai întâi de toate trebuia să ia legătură cu doctorul Shawool. Numai arterele principale poartă un nume la Bagdad. Din fericire, Malko îşi întipărise în memoria sa extraordinară zona unde locuia omul în care îşi pusese toate speranţele. O recunoscuse apoi cu uşurinţă, aruncându-şi privirile pe un plan al Bagdadului.

Se găsea de cealaltă parte a bulevardului Saadun, dincolo de cinematograful *Al Nasr*, în vechiul cartier evreiesc aproape părăsit, nu departe de una din rarele sinagogi care mai funcţionau.

Traversă iute bulevardul, oprindu-se câteva clipe pe fâşia care despărţea cele două sensuri. Maşinile mergeau cu viteză maximă şi claxonau fără încetare.

Orientându-se în sfârşit, se afundă într-o străduţă neasfaltată şi fără nume, perpendiculară pe bulevardul Saadun, vizavi de Compania Swissair. Indicaţiile lui Ted Heimof se dovediseră până acum cât se poate de corecte.

Un restaurant în aer liber îşi etala lăzile de gunoi cu resturi sângerânde. În lipsă de clienţi, bucătarul asculta fascinat urletele unui tranzistor din care se revărsau

sloganuri naţionaliste, întrerupte când şi când de melodii egiptene. Din zori şi până în noapte, difuzoarele îndemnau populaţia la nimicirea completă a duşmanilor, în special a israelienilor.

De la Războiul celor şase zile, evreii irakieni nu mai aveau decât un singur drept: acela de a respira, dar cu moderaţie. Erau lipsiţi de majoritatea drepturilor cetăţeneşti. „Semiluna Roşie”, echivalentul Crucii Roşii, le confisca cu regularitate pachetele pe care le primeau din străinătate. În numele cenzurii. Orice om de bună credinţă înţelege că un cârnat „cuşer” poate deveni în anumite circumstanţe un periculos instrument subversiv.

Rezistenţa doctorului Shawool era cu atât mai merituoasă.

Malko se opri de mai multe ori ca să vadă dacă nu este urmărit, dar nu observă nimic suspect. De fapt, spera că supravegherea o să înceapă numai după prezentarea sa la Ministerul Informaţiilor. Deocamdată trebuia să se organizeze.

În cinci minute bulevardul dispăru din raza sa vizuală şi Malko pătrunse într-un cartier de case joase, împestriţate cu tarabele multicolore ale vânzătorilor de fructe şi legume. Nici o maşină nu trecea pe aici, iar lumea îl privea cu o curiozitate ostilă. Europenii nu prea aveau obiceiul să se aventureze atât de departe de arterele principale.

Cu părul sau blond şi statura înaltă, Malko era reperat de la un kilometru distanţă.

Nu se simţea deloc în largul său în această mulţime bine cunoscută pentru xenofobia sa. Nici măcar copiii nu-i zâmbeau. Erau şi ei intoxicaţi de propagandă: irakienilor li se repetă fără încetare că toţi străinii sunt duşmani.

Se opri brusc: acolo unde ar fi trebuit să fie casa nu vedea decât un maidan şi nişte ruine. Îl blestemă în gând pe Ted Heimof. Americanul se înşelase, iar greşeala sa putea avea consecinţe tragice. La Bagdad nu exista nici C.I.A. şi nici o Ambasadă Americană căreia să-i ceri ajutorul.

Pentru mai multă siguranţă făcu turul caselor. Nici un nume pe porţi. Un irakian care îşi spăla maşina începu să-l privească cu suspiciune când trecu prin faţa lui pentru a

doua oară.

Malko şovăia. Dacă pleca fără să întrebe nimic, s-ar fi putut să nu se mai întoarcă niciodată. Dar cine să-i dea vreo lămurire? Pe când încă mai ezita, se apropie de el un irakian şi îi vorbi în arabă. Malko îi răspunse în englezeşte:

— Caut pe cineva.

Celălalt strigă ceva şi mai mulţi oameni apărură ca prin farmec. Vânzătorul ieşise şi el din prăvălie. Toţi erau neraşi, fără cravată, cu mâinile în buzunare. Şomeri. Pentru moment nu păreau ameninţători, ci doar ostili. Nişte puştani care se jucau într-o curte se apropiară la rândul lor.

— Pe cine căutaţi? întrebă un alt irakian ceva mai bine îmbrăcat, care oarecum vorbea engleza.

Malko ezită. Să nu răspundă ar fi părut şi mai suspect. Era la aproximativ cinci sute de metri de bulevardul Saadun şi n-ar fi reuşit să scape cu fuga, presupunând că cei din jur îi puneau gând rău.

— Îl caut pe doctorul Shawool, răspunse el cât putu de calm. Credeam că locuieşte în casa asta.

Irakianul repetă, încruntând din sprâncene:

— Doctorul Shawool?

Numele părea să nu-i spună nimic. Malko îşi zise că până la urmă o să scape ieftin. Deodată, interlocutorul său îl interpelă pe negustorul din pragul prăvăliei. Malko îşi dădu seama că-l întreba dacă îl cunoaşte pe doctor.

Negustorul, cu o tichie de fetru pe cap, trase un scuipat şi rosti o frază lungă, privindu-l pe Malko cu ochi răi.

Nici nu era nevoie să mai întrebi ce-a zis. Un murmur duşmănos se ridică din micul grup. Malko ar fi vrut să fie oriunde, numai acolo nu. Negustorul îşi continua diatriba şi arabii se apropiau pe nesimţite, atât de mulţi de parcă ar fi ieşit prin pereţi.

Era un cartier muncitoresc, colcăind de oameni fără lucru şi în căutare de distracţii.

Deodată, o voce duşmănoasă strigă ceva în arabă. Ceva care nu avea nevoie de nici o traducere. Ameninţător, cercul se strânse şi mai mult.

Malko privi în direcţia din care se auzise vocea şi tresări. Nu încăpea nici umbră de îndoială: era civilul cu ochelari

fumurii care îl interogase la aeroport. Nici haina cu dungi maro nu şi-o schimbase. Fusese deci urmărit!

Arabul care vorbea niţică engleză îndreptă spre Malko un deget acuzator.

— Evreule!

Malko ridică din umeri şi zâmbi binevoitor; în sinea lui era de-a dreptul îngrozit.

— Nu sunt evreu, spuse el rostind cuvintele rar.

Celălalt însă se dezlănţuise.

— Spionule, spuse el. Spion israelian!

Mulţimea fremăta de ură. Mai mulţi pumni se ridicară în aer.

Luptând din toate puterile să nu se lase pradă fricii, Malko încercă să se elibereze din cercul de gură-cască. Irakianul care îl făcuse spion scoase imediat un urlet isteric şi-l apucă de vestă, scuturându-l aşa cum scuturi un prun. Saliva i se prelingea din gură, iar buzele groase lăsau să se întrevadă cioturile negricioase ale dinţilor. Respiraţia îi mirosea a gură de canal.

Malko primi un pumn în spate. Toţi strigau acum şi îl înjurau. Nu îndrăznea să se apere, temându-se că unii ar putea avea arme. Repeta în engleză, cu calm:

— Nu sunt evreu.

Simţi deodată cum o mână îl apucă de pantalon, la nivelul genunchiului. Îl îmbrânci cu brutalitate pe irakian şi se aplecă. Un tânăr se strecurase până la el în patru labe şi tocmai se pregătea să-i secţioneze cu pumnalul încheietura gambei. Îi trimise o lovitură de picior drept în barbă. Omul căzu pe spate. Se produse un moment de stupoare, de care Malko însă nu putu să profite pentru a fugi. Deja mulţimea urlătoare se aruncase asupra lui. Zări sclipind în aer câteva lame de cuţit. Din fericire, adversarii săi erau atât de numeroşi încât se încurcau unul pe altul. Reuşi să-i respingă pe primii atacanţi şi se năpusti în prăvălie. Cel puţin acolo nu puteau să vină după el decât unul câte unul.

Puştii repetară în cor, cu voci ascuţite:

— Spionul, spionul evreu!

Puţin mai la o parte, monstrul cu ochelari fumurii privea scena încântat. O să fie avansat. Iniţiativa sa în orice caz nu

avea să fie blamată şi, în ultimă instanţă, putea să-l smulgă pe Malko din mâinile mulţimii înainte ca să fie omorât de tot.

Malko îl respinse cu o lovitură de picior pe primul arab. Faţa îi era lividă. Din prăvălia în care intrase nu mai avea cum să iasă. O să fie făcut bucăţele. Se gândi la soarta lui Nouri Said, pe care mulţimea îl tăiase de viu, după care bucăţile fuseseră atârnate de crengile de jos ale copacilor. Bagdad, 15 iulie 1958.

Mulţimea care acum luase cu asalt prăvălia număra vreo cincizeci de bărbaţi şi copii care se aţâţau unul pe altul. Pe nesimţite, cei din primul rând începuseră să şterpelească din fructele expuse. Dar asta nu-l încălzea cu nimic pe Malko.

După un val de injurii, mai mulţi arabi se repeziră în acelaşi timp, urcându-se peste tarabă. Unul din ei agita în aer un pumnal lung de treizeci de centimetri, cu o mimică atât de feroce încât părea aproape comică. Nenorocitul îşi imagina de bună seamă că-şi apăra patria. Dar Malko nu avea chef de glume.

Încrucişându-şi mâinile înainte, pară lovitura care nici măcar nu-l atinse. Dar nu obţinu mai mult decât un răgaz de câteva secunde. Deja mulţimea înfierbântată năvălea în minuscula prăvălie. În spatele primilor atacanţi, Malko zări doi tineri arabi de cincisprezece sau şaisprezece ani care agitau în aer o funie de cânepa. La Bagdad, spânzurătorile înlocuiau cu succes Casele pentru tineret şi cultură.

Aveau să-l linşeze.

În clipa în care omul cu pumnalul îşi lua avânt pentru a lovi din nou, lui Malko îi veniră în minte ultimele recomandări ale lui Ted Heimof.

Fotografia!

La momentul respectiv râsese în sinea lui, dar acum nu mai avea de ales.

Căuta febril prin buzunare. O găsi numaidecât, o scoase şi o ridică de-a supra capului, arătând-o celor care se aflau în imediata lui apropiere. Arabul care se pregătea să-l înjunghie rămase cu arma ridicată în aer, mai întâi bănuitor, apoi cu un rânjet prin care îşi descoperi toate cioturile

dinţilor. Lăsă arma în jos.

Îi interpelă la rândul său pe cei care se împingeau înainte şi le ţinu un lung discurs. Cum oamenii îi răspundeau cu ţipete injurioase, smulse fotografia din mâna lui Malko şi le-o arătă la toţi.

Reacţia fu aproape instantanee. Braţele se lăsară în jos şi din mulţime se ridică un murmur de aprobare la adresa lui Malko.

Irakianul cu cuţitul îi dădu fotografia înapoi, cu multe menajamente. Încă palid, Malko o privi pentru o clipă. Dacă cineva i-ar fi spus vreodată că fotografia lui Hitler o să-i salveze viaţa în 1969, nu l-ar fi crezut în ruptul capului… O puse înapoi în buzunar şi regretă din toată inima că nu luase cu el mai multe. Se pare că în ţara asta erau mai eficiente decât o mitralieră. Când Ted Heimof i-o dăduse, împreună cu instrucţiunile de utilizare, îi spusese:

— Face cât toate paşapoartele. Dacă vă prind vreodată la înghesuială, arătaţi-o. O să vă privească numaidecât cu ochi buni. E al treilea în topul de popularitate, după Dumnezeu şi Nasser…

Într-adevăr, mulţimea se risipea cu aceeaşi repeziciune cu care se adunase. Bodogănind, negustorul îşi aduna de pe jos portocalele, iar Malko putu să iasă netulburat din prăvălie. Imediat, irakianul care o rupea pe englezeşte se oferi cu amabilitate să-l însoţească.

Brusc, nimeni nu-şi mai punea problema de ce îl caută pe doctorul Shawool. Malko porni pe urmele ghidului său, iar agentul baasist se îndepărtă înciudat. Îşi bătuse capul degeaba. Nu şi-ar fi imaginat că un străin poate fi atât de machiavelic.

Ted Heimof pur şi simplu greşise strada. Doctorul Shawool locuia imediat după colţ. O casă mică de culoare roşiatică, cu un etaj, o scară exterioară şi o grădină năpădită de bălării. Malko mulţumi şi urcă scara. Bătu la uşă şi aşteptă. Aceasta se crăpă aproape imediat, lăsând să se întrevadă un chip pe care se putea citi spaima.

— Doctorul Shawool? întrebă Malko.

— Eu sunt, rosti omul dintr-o răsuflare. Dar cine sunteţi dumneavoastră?

Văzând că are de a face cu un european, vorbise în engleză.

— Vin din partea unui prieten de la Beirut, spuse Malko fără să intre în amănunte compromiţătoare.

Simţi o ezitare aproape imperceptibilă, apoi uşa se deschise cu totul.

Doctorul Shawool era un bărbat încă tânăr, cu părul lung şi negru, cu ochi proeminenţi, plini de bunătate şi cu faţa foarte palidă. Era uşor adus din spate, iar mâinile sale lungi păreau aproape diafane.

— Ce doriţi? continuă el în engleză, cu o voce foarte blândă, uşor tensionată, desigur din cauza fricii.

Îl privea pe Malko cu încordare, gata în orice moment să închidă uşa. Lui Malko i se făcu rău. Cum? Asta să fie geniul militar pe care i-l promisese Ted Heimof? Asta era Richard Sorge al Bagdadului?

Se linişti la gândul că marii spioni deseori au un aer inofensiv.

— Pot să intru o clipă? întrebă el. M-am întâlnit cu un prieten comun la Beirut. Doctorul Loir, care m-a însărcinat să vă transmit complimente.

— Ah!

Cu inima îndoită, doctorul Shawool se dădu la o parte şi Malko se strecură înăuntru.

Erau două încăperi strâmte, cu mobilă veche şi murdară. Doctorul îi arătă lui Malko un scaun mai puţin şubred şi, cu un tremur, se înfăşură într-un fel de şal.

Deşi la acea dată mai toate casele din Beirut erau încălzite într-un fel sau altul, în încăperea de faţă domnea un frig pătrunzător.

— Aţi cerut de la poliţie permisiunea de a mă vizita? întrebă el.

Malko se hotărî să facă pe prostul.

— Nu. De ce aş fi făcut-o? Există vreo interdicţie?

Omul scutură din cap cu energie.

— Nu, nu, avem toate drepturile, absolut toate drepturile, dar trebuie să ne păzim de spioni, nu-i aşa? Irakul e înconjurat numai de duşmani.

Mirosea aşa de tare a lecţie învăţată pe de rost, încât lui

Malko i se făcu ruşine pentru interlocutorul său. Trebuia neapărat să-i câştige încrederea. De el depindea succesul sau eşecul misiunii sale.

— Şi dumneavoastră cum o duceţi? întrebă el. Nu vă e greu?

Doctorul tresări şi îl privi pe Malko cu toată seriozitatea.

— Greu? De ce să-mi fie greu? Totul e normal, spuse el cu o voce stridentă. Cât se poate de normal. Astea sunt calomnii răspândite de duşmanii Irakului. Noi, evreii irakieni, suntem cetăţeni cu drepturi depline. Toată lumea are dreptul să trăiască în patria noastră iubită.

Inclusiv evreii, dar nu exagerat de mult, comentă Malko în sinea lui. Îl privea pe doctorul Shawool cu milă. Cu trei ani înainte, omul acesta fusese un chirurg celebru, bogat, cunoscut, sigur pe sine.

— Şi fratele dumneavoastră? întrebă el.

Doctorul Shawool tresări de parcă ar fi primit un pumn:

— Fratele meu o duce foarte bine; e foarte mulţumit. Acum locuieşte la Bassorah. Acolo e o climă mai prielnică pentru el…

— Înţeleg, rosti Malko gânditor.

Fratele lui Shawool fusese arestat cu şase luni în urmă, sub acuzaţii extrem de vagi. Nimeni nu-l mai văzuse de atunci. Dar rudele persoanelor arestate de Poliţia Baas aveau ordinul expres de a nu dezvălui nimic în faţa străinilor.

Malko nu ştia cum să-l mai ia. Părea de necrezut ca omul care se găsea în faţa lui să fie sufletul unei mişcări de rezistenţă.

— Nu mai practicaţi, doctore Shawool? îl întrebă el.

Evreul se grăbi să răspundă:

— Nu, nu, am renunţat. Mă simţeam cam obosit, aveam nevoie de odihnă, nu-i aşa şi pe urmă la Bagdad sunt destui doctori…

E adevărat că irakienii aveau mai curând nevoie de ciocli. Malko oftă. Nu mai încăpea nici o îndoială că interlocutorul său îl credea un agent provocator. Cei doi bărbaţi se priviră pentru o clipă, după care Malko avu o inspiraţie. Scoţându-şi carneţelul din buzunar, mâzgăli repede o întrebare:

„Sunt microfoane?”

Îi întinse foaia.

Doctorul Shawool aruncă o privire şi, cu demnitate, dădu foaia la o parte. Rosti cu voce tare:

— Dar nici vorbă! Unde vă credeţi?

Era ceva mai grav decât microfoanele. Frica. Frica cea molipsitoare, care la rândul ei zămisleşte frică. Poate că mişcarea de rezistenţă existase la un moment dat. Acum nu mai exista. Malko încercă să-l trezească un pic.

Se aplecă peste masă şi apucă mâna din faţa lui.

— Doctore Shawool, rosti el sacadat, sunt un prieten.

Apăsă fiecare silabă în parte.

— Puteţi avea încredere în mine. Spuneţi-mi adevărul. Nimeni n-o să afle nici un cuvânt din conversaţia noastră. De ce nu părăsiţi Irakul?…

Sub privirea sa aurie, ochii doctorului clipiră. Omul avea psihicul mult prea slăbit pentru a putea rezista unei presiuni morale, indiferent din ce direcţie ar fi venit.

Şovăi o clipă, apoi rosti dintr-o răsuflare:

— Mi-au luat paşaportul.

Malko oftă. Era o mărturisire plină de disperare, care suna cu totul altfel decât minciunile frumoase rostite cu câteva clipe înainte. Îi zâmbi pentru a-l încuraja.

— De ce nu încercaţi să treceţi graniţa clandestin?

— Ca să ies din Bagdad îmi trebuie un permis de liberă trecere, spuse doctorul. Sunt baraje pe toate şoselele. Noi, evreii, nu avem dreptul să ne deplasăm.

Era mai rău decât îşi imaginase Malko.

— Şi din ce trăiţi, dacă nu lucraţi? întrebă el.

Medicul clătină din cap.

— Nu-mi trebuie cine ştie ce. Aveam ceva bani puşi de-o parte. Încetul cu încetul, vând tot ce am. Cunosc un negustor care nu mă jupoaie prea rău. Oricum n-avem voie să deţinem mai mult de 100 de dinarii[3] deodată. Altfel, te poţi trezi la închisoare…

Arătă în direcţia telefonului prăfuit de pe birou.

— Nici să telefonăm nu avem voie. Ni s-au întrerupt

[3] Aproximativ 14.000 de franci vechi.

liniile. Pe motiv de spionaj. Mai am câţiva pacienţi vechi care vin la consult şi îmi dau ceva bani. Printre ei e şi un poliţist. Nu e om rău…

Malko se hotărî să tatoneze terenul cu prudenţă:

— N-aţi încercat niciodată să opuneţi rezistenţă, de pildă să vă organizaţi? Nu-i bine să te resemnezi. Aduceţi-vă aminte ce s-a întâmplat în Germania nazistă.

Medicul îşi frecă mâinile descărnate.

— E greu. Am crezut la început că celelalte ţări vor interveni, că o să primim sprijin de la exterior, dar nu a fost aşa. N-avem nici un mijloc de comunicare, n-avem radio, n-avem telefon. Am vrut să organizez nişte întâlniri între prieteni, o dată pe lună. Irakienii le-au interzis şi m-au arestat. M-au bătut săptămâni de zile înainte să-mi dea drumul. Acum, mi-e frică, înţelegeţi ce vreau să spun?

Malko înţelegea foarte bine. Era însă disperat. Unica sa speranţă se prăbuşea. Nu avea nici un rost să-i vorbească acestui biet nenorocit despre planurile sale.

Prinzând curaj, doctorul Shawool continuă:

— Mai rău e pentru fata mea. Pentru că-i evreică, nu are dreptul să meargă la Universitate. Şi e o fată foarte deşteaptă. Nici de lucru nu-şi poate găsi. Cum o angajează cineva, cum apar agenţii care îl „sfătuiesc” pe patron să o dea afară… Mereu îşi schimbă serviciul şi e foarte prost plătită. Oamenilor le e frică…

Se lăsă o tăcere stânjenitoare, apoi doctorul întrebă timid:

— De ce aţi venit la mine, domnule? Cu ce vă pot ajuta?

Foarte jenat, Malko se sili să zâmbească.

— Am vrut să aflu cum o mai duceţi, îl linişti el. Prietenii de la Beirut sunt îngrijoraţi de sănătatea dumneavoastră.

Shawool clătină din cap.

— Beirutul e departe… N-o duc prea rău. Aşa să le spuneţi. Din fericire, câteva sinagogi mai funcţionează. Spuneţi-le că lucrurile nu stau chiar aşa de prost.

— Desigur, îl linişti Malko.

O să le mai spună şi alte chestii. Ridicându-se, scoase cu discreţie din portofel doua hârtii de câte o sută de dinari şi le strecură sub aparatul telefonic.

— Pentru consultaţie, doctore Shawool, rosti el cu un zâmbet. Vă urez mult noroc.

Înainte ca evreul să poată protesta, ajunsese deja cu mâna pe clanţă. Ultima imagine care îi rămase în minte fu faţa chinuită a doctorului Shawool, luminată de un zâmbet de bucurie. Se trezi în stradă, cu o senzaţie de greaţă. La Bagdad erau opt mii de oameni ca Shawool. Irakienii expulzaseră majoritatea evreilor irakieni, confiscându-le averile, dar păstraseră vreo câţiva, în parte ca ostateci, în parte ca material de pogrom, în eventualitatea în care poporul ar începe să se cam plictisească.

Proiectul său i se părea din ce în ce mai compromis. Nu mai cunoştea pe nimeni altcineva la Bagdad. Odată singur, se lăsă pradă furiei împotriva lui Ted Heimof şi-l înjură cu voce tare.

Trăind tot timpul în minciună, unii agenţi ajung să se intoxice singuri şi să-şi ia propriile dorinţe drept realitate. Un zvon vag, trecut din gură în gură, devine certitudine absolută.

Brusc, nu mai avu nici un chef să-l contacteze pe colonelul Abdul Akhmat. Mişcarea ar fi putut să pună capăt definitiv misiunii sale. Putea foarte bine ajunge în situaţia de a face cunoştinţă cu Victor Rubin în Piaţa Al-Tahrir, în ziua execuţiei. Ba chiar de a-i şi tine companie.

Plonjă cu imensă uşurare în vacarmul de pe bulevardul Saadun. Fusese cât pe ce să alunece definitiv în universul crepuscular al doctorului Shawool.

*

* *

Generalul Latif Okeili avea ochii rotunzi şi ieşiţi din orbite ai unui crocodil neurastenic. O umbră de mustaţă îi colora buza superioară şi toate vorbele pe care le rostea erau pline de o moderaţie onctuoasă. Petrecea peste douăsprezece ore din zi în biroul cu aer condiţionat al Securităţii Militare, frunzărea cu mâna lui toate dosarele, făcând însemnări în creioane de mai multe culori, cu scrisul lui microscopic.

Capul ca o lămâie pe trupul lui de bufniţă îi dădea un aer oarecum comic, dar oamenii nu râdeau când trecea pe lângă ei. Latif Okeili era neîncrederea personificată şi cel

mai periculos om din Irak.

Ca şef al „Direcţiei” Securităţii Militare, nimeni nu scăpa vigilenţei sale. Şi nimeni nu avea nici o putere asupra lui. Viciul său cel mai grav era ambiţia de a fi escortat în deplasările oficiale, pe care le făcea în Mercedesul său blindat, de doisprezece motociclişti cu căşti strălucitoare, ale căror moţuri argintii erau de un efect cu fotul deosebit.

Generalul Okeili avea la activ un număr incalculabil de arestări şi execuţii. Nu era un sadic sau un însetat de sânge, ci un foarte bun tehnician. Guvernul îi pusese la dispoziţie criteriile de stabilire a vinovăţiei şi nu era nicidecum vina sa dacă oamenii se arătaseră excesiv de generoşi…

Pentru moment, îşi lipăia ceaiul, cu dosarul lui Malko pe birou. Ca niciodată, Securitatea baasistă îi prezentase prompt raportul despre vizita făcută doctorului Shawool.

Generalul studia gânditor fotografia lui Malko, anexată cererii de viză. De fapt, încercarea unui jurnalist străin de a contacta un israelit nu avea în sine nimic de mirare. Trebuia expulzat pe loc, lucru pe care baasiştii de altfel îl solicitaseră.

Generalul însă spusese „nu”. Fără să ştie de ce, străinul acesta blond şi distins nu-i inspira nici un pic de încredere. Dacă se dusese glonţ la doctorul Shawool, asta însemna că intrase în legătură cu evreii din afara Irakului.

Ceea ce în mod automat îl făcea suspect. Generalul Okeili îşi zise că lucrurile s-ar putea înscrie pe un făgaş interesant. Scrise pe marginea dosarului lui Malko, cu creion verde:

„Să i se acorde permis de presă. Să fie supravegheat fără întrerupere.”

Nu-şi făcea prea mari iluzii. Majoritatea subordonaţilor săi erau leneşi şi incapabili. De aceea, sublinie de două ori cuvântul „supravegheat”.

Scrise apoi o scurtă notă colonelului Cerkov, responsabil G.R.U.[4] la Bagdad, la care anexă fotografia lui Malko. Ruşii le mai dădeau din când în când câte o mână de ajutor, nu atât preocupaţi de rezultatul acţiunilor lor cât dornici să-şi întărească poziţia în Irak.

---

[4] Echivalentul rusesc al S.D.E.C.E.

Dispuneau însă de mijloace la care generalul Okeili nici nu putea visa. El, care nici măcar un calculator nu avea.

Se ridică şi plecă să servească prânzul. Cufundat în pernele moi ale Mercedes-ului, pe când traversa vechiul pod Suda din plin centrul Bagdadului, înţelese în sfârşit cauza profundă şi impalpabilă a neîncrederii sale. Privirea omului blond era prea ascuţită, prea intensă pentru a fi cea a unui simplu jurnalist.

Capitolul IV.

Aşezat într-un fotoliu în holul Hotelului Bagdad, Malko se lăsase pradă gândurilor negre. Deşi îşi găsise vodka favorită – *Krepkaia* – la barul hotelului, aceasta nu-l ajutase să treacă peste experienţa cu doctorul Shawool. Degeaba îşi storcea creierii, nu vedea nici o altă soluţie. Se făcuse zece seara, iar bulevardul Saadun era deja pustiu.

Într-un oraş în care o împunsătură de mitralieră în burtă înlocuise strângerea de mână, era de înţeles. Cu excepţia unui grup de turişti japonezi care-şi petreceau zilele călărind ruinele de la Ninive şi a câtorva oameni de afaceri din ţările de est, hotelul era pustiu.

Cam asta îi mai rămăsese şi lui să facă. După două ore de aşteptare la Ministerul Informaţiilor, o clădire infectă, situată în celălalt capăt al Bagdadului, pe bulevardul Al Iman Adham, se trezise posesorul unei legitimaţi de presă irakiene care nu-i conferea absolut nici un drept. În afară de acela de a nu fi arestat la fiecare cinci minute... Trebuiseră doar nouă semnături pentru ca Sesam să se deschidă.

Acum, pentru a-l elibera pe Victor Rubin, mai trebuia să găsească adevărata lampă a lui Aladin şi să scoată din ea un regiment de Infanterie Marină americană şi vreo câteva tancuri.

Părăsi fotoliul şi porni să exploreze parterul hotelului, găsind o sală cu un televizor aprins. Tot mai bine decât nimic. Intră şi se aşeză nu departe de un alt european, cu părul cenuşiu şi scurt, cu ochelari pătrăţoşi, fără rame, cu un aer deschis şi energic şi cu tenul foarte mai.

Malko îl privea pe prezentatorul arab cu un aer distrat, când deodată tresări: un spânzurat apăruse în prim plan. Mai întâi crezu că e un film, apoi camera se retrase şi apăru Piaţa Al-Tahrir. Camera de luat vederi pivotă şi se opri cu simpatie asupra unui grup de gură-cască, cu pumnii ridicaţi spre cele două cadavre care atârnau de spânzurătoare. Unul dintre oameni, zărindu-l pe operator, îi zâmbi larg.

Apoi imaginea dispăru, făcând loc unei dansatoare din

buric şi unei orchestre. Prezentatorul spuse ceva şi se retrase cu un surâs bonom. Vecinul lui Malko dădu din cap şi murmură încetişor:

— *Trash*!

Malko zâmbi. Era expresia pe care o auzise deseori din gura devotatului său majordom, fost ucigaş cu simbrie la Istanbul, Elko Krisantem. Însemna ceva de genul „Să te f… grecii în c…” După toate aparenţele, necunoscutul împărtăşea opiniile lumii civilizate despre irakieni… Prinzând curaj, îl întrebă pe turceşte, o limbă pe care o cunoştea aproximativ:

— Sunteţi turc?

Încântat, omul îi răspunse tot pe turceşte, convins fiind că are de a face cu un compatriot. Malko îi corectă impresia greşită şi continuară conversaţia în limba engleză.

— Ăştia au făcut o emisiune televizată cu spânzuraţii, explică turcul. Pentru toţi cei care nu au putut sau nu au vrut să viziteze Piaţa Al-Tahrir. O transmit de patru ori pe zi. Ia uitaţi-vă, ba spânzurătoare, ba varietăţi.

Într-adevăr, dansatoarea dispăruse, lăsând locul unei coloane de copii care defilau cuminţi prin faţa spânzuraţilor, doi câte doi. Fiecare grup se oprea câteva clipe la comanda unui ghid care probabil că le explica crimele comise de „spioni”.

— Sunt copii de şcoală, comentă turcul.

Camera oferi imaginea panoramică a celor patru spânzurători, oprindu-se îndelung asupra pancartelor agăţate de gâtul spânzuraţilor, în care se specificau crimele comise. Apăru imediat o tânără fermecătoare care prezentă membrii unei orchestre de tamburine, veniţi special de la Bassohar pentru a admira justiţia irakiană în acţiune.

Din nou un prim plan cu spânzuraţii. Un jurnalist irakian intervievă de data aceasta un spectator căzut în admiraţie în faţa spânzurătorilor.

„Spune că Tribunalul Revoluţionar a făcut foarte bine, traduse turcul şi că trupurile trebuie lăsate acolo până se desfac în bucăţi, ca să bage spaima în toţi spionii.”

Din nou muzică, din nou un interviu, un superb prim plan cu faţa unui mort, introdus imediat după evoluţia unei

cântăreţe locale. Apoi, Piaţa Al-Tahrir colcăind de omenire. Banderole, difuzoare, totul pe fundalul cu spânzuraţii. Spectacolul continua. Televiziunea irakiană îşi regăsise un suflu nou. Nu mai avea nevoie să cumpere filme din străinătate.

Îngreţoşat, Malko se ridică. Interlocutorul său făcu la fel. Zâmbi cu tristeţe:

— Nici nu-ţi vine să crezi, nu-i aşa? Şi lumea spune că noi, turcii, suntem un popor primitiv…

Se prezentă: Ismet Vanly, jurnalist turc. Malko profită de ocazie:

— Şi eu sunt jurnalist. Vin din Austria, de la Viena.

Turcul făcu o grimasă şi îl prinse de braţ.

— Hai la bar să bem un pahar. În afară de „Ali-Baba” şi „Clubul Ambasador”, care e sinistru, n-ai unde merge seara la Bagdad.

Într-o jumătate de oră stăteau de vorbă ca vechi amici la o bere Ferida, în barul pustiu. Turcul oftă:

— E bine să poţi în sfârşit spune ce gândeşti. Sunt aici de zece zile. Din fericire mâine plec. Poţi să şi înnebuneşti aici… Mişună peste tot.

— Cine?

Celălalt se aplecă peste masă:

— Agenţii secreţi ai Partidului Baas. Nu i-ai văzut în hol pe cei trei tipi care joacă tarot până la două dimineaţa? Sunt agenţi. Treaba lor este să vadă cu cine stau de vorbă străinii. Irakienilor li se interzice orice contact cu exteriorul. Şi portarul, tipul cu turban alb care deschide portiera la maşini? Tot agent. Trage cu urechea la adresele pe care turiştii le dau şoferilor de taxi. Mai sunt şi pe etaje. Cum pleci, cum îţi cotrobăie prin valize. Se uită şi ce cărţi citeşti. Şi de taximetrişti trebuie să te fereşti. Majoritatea lucrează pentru Securitatea Baas. De altfel, cum vezi un tânăr plin de el, cu mustaţă şi ochelari fumurii, deja ştii cu cine ai de-a face. Sunt cu atât mai periculoşi cu cât recrutările s-au făcut din rândul criminalilor de drept comun. Nimeni nu ştie unde au cartierul general şi cine e şeful lor. Dacă pun mâna pe tine, s-a terminat, ai şi dispărut. Într-o bună zi, familia se trezeşte cu corpul tău. Moarte accidentală. În asemenea

cazuri, nici un medic nu-ţi face autopsia.

Turcul sorbi o gură de bere. Îşi ieşise din fire cu totul. Malko îl asculta cu atenţie maximă. Orice nouă informaţie era folositoare. Dar şi descurajantă.

— I s-a întâmplat directorului firmei Coca-Cola acum şase luni, continuă turcul. Un om de treizeci şi şase de ani. A avut o altercaţie cu doi agenţi Baas. L-au ridicat într-o seară. După o lună i-au adus soţiei corpul, spunându-i că s-a sinucis în celulă, îl agăţaseră de un ventilator până când omul şi-a pierdut minţile. După care l-au sugrumat.

La rândul său, Malko îi povesti despre doctorul evreu. Ismet clătină din cap.

— Nu mă miră. Acum o lună l-au silit pe rabinul-şef să se întâlnească cu jurnaliştii străini şi să le declare că evreii irakieni trăiesc ca în sânul lui Avram. Săracul om n-a avut încotro: îi ţin băiatul în închisoare, ca ostatic.

Deodată, se ridică şi îi făcu semn lui Malko. Doi irakieni veniseră să se instaleze la masa alăturată. Părăsiră barul, ieşiră din hotel şi o luară la dreapta pe bulevardul Saadun.

— Erau agenţi. Aici suntem mai în siguranţă.

Malko îşi dădea seama instinctiv că poate avea încredere în turc.

Pentru a-l calma, îi vorbi despre Elko Krisantem, mai minţind pe ici pe colo şi-i spuse că-i găsise de lucru în Austria. Ismet sări în sus:

— Elko! Bine, dar l-am cunoscut în batalionul din Coreea! Eram corespondent de război. Nici nu ştiam că mai trăieşte.

Până la Monumentul Eroilor din Piaţa Abi-Nowas, vorbiră despre prietenul lor comun.

Deodată, de cealaltă parte a Tigrului, din cartierul Myryah, răsună o rafală de armă automată. Se mai auziră câteva împuşcături răzleţe, după care se lăsă liniştea. Două taxiuri trecură în mare viteză şi nişte câini lătrară.

— Ce-a fost asta? întrebă Malko.

Ismet Vanly ridică din umeri:

— Greu de spus. Poate agenţii Baas asasinează vreun comunist. După apropierea de Moscova, guvernul le-a dat drumul din închisoare. Miliţia are însă ordinul să-i lichideze, mai mult sau mai puţin discret. Sunt vânaţi în fiecare

noapte. Sau poate că sunt kurzii în expediţie punitivă contra vreunui torţionar irakian mai zelos. În cazul ăsta împuşcăturile s-ar auzi venind mai curând din cartierul ofiţerilor. Kurzii sunt foarte curajoşi. În ianuarie trecut, au venit până în inima Bagdadului după colonelul Badreddin, condamnat la moarte de kurzii liberi pentru că le-a distrus nişte sate. L-au împuşcat pe loc, în plin cartier al ofiţerilor, după care s-au întors în regiunile din nord.

Malko auzise vorbindu-se despre kurzi, dar nu făcuse nici o legătură. Întrezări brusc o posibilitate aproape miraculoasă de a ieşi din dificultate.

— În ţara asta de tot c..., conchise turcul, sunt singurii care mai fac două parale.

— M-ar interesa să-i întâlnesc, spuse Malko tatonând terenul.

Ismet izbucni într-un hohot de râs:

— Desigur, te înţeleg foarte bine, dar e cam greu. În Irak sunt cam un milion de kurzi. Deţin controlul asupra regiunii muntoase din nord, începând de la Souleymanié. De treizeci de ani irakienii nu sunt în stare să-i pună cu botul pe labe. În ciuda Napalmului şi a Mig-urilor 21, ocupă de fapt Kurdistanul, sprijiniţi de compatrioţii lor din Iran şi de ruşi.

Pe nesimţite, ajunseseră în dreptul celui mai mare club de noapte, Ali-Baba, situat la o distanţă de peste un kilometru de Hotel Bagdad. Înainte de a traversa piaţa, Malko întrebă:

— Cum se poate ajunge în nord?

Ismet clătină din cap:

— E aproape imposibil. Îţi trebuie un permis special de liberă trecere pe care irakienii nu-l eliberează străinilor. Problema kurdă nu există, din punct de vedere oficial. Nimeni nu trebuie să vadă satele făcute una cu pământul sau să-şi dea seama că guvernul central nu controlează partea de nord a ţării. În afară de asta, kurzii te întâmpină cu focuri de armă.

Malko nu se lăsă bătut:

— Trebuie să existe vreo modalitate neoficială de a ajunge acolo.

Ismet zâmbi:

— Dar unde te trezeşti dumneata? Armata a ridicat baraje pe toate şoselele, la fiecare douăzeci şi cinci de kilometri. Nici un irakian nu şi-ar asuma riscul să te ducă acolo. Nu există decât un singur drum, care trece pe la Kirkuk.

Intrară în clubul de noapte. Uşa era păzită de şase poliţişti cu caschete roşii, înarmaţi cu mitraliere de producţie cehoslovacă. Pentru că erau străini, nu-i perchiziţionară.

Ali-Baba consta într-o sală imensă şi întunecoasă, cu plafonul foarte înalt, cu o scenă şi o estradă pe care cânta o orchestră arabă. O dansatoare din buric, de proporţii enorme, îşi clătină cele o sută de kilograme spre amuzamentul asistenţei. Ismet şi Malko se aşezară mai în spate, la mesele de pe podium.

Turcul se aplecă înspre Malko imediat după ce comandară nelipsita bere Farida.

— Îi vezi pe ăia doi de la masa de-acolo? Agenţi Baas. Îşi notează numele clienţilor care vin mai des şi le cer contribuţii benevole... Să nu chemi vreo fată la masă. Te costă treizeci de dinari[5]!

Pe Malko oricum îl interesa altceva decât să facă curte angajatelor clubului.

Când chelnerul plecă, întrebă cu voce joasă:

— Există kurzi la Bagdad?

Turcul se strâmbă dezgustat:

— Majoritatea sunt „djach”, adică trădători care s-au aliat cu irakienii pentru bani. Când cad în mâna partizanilor lui Barzani, sunt făcuţi bucăţele.

Dansatoarea din buric fusese înlocuită de un ansamblu de balerine europene, îmbrăcate în costume de corp cu paiete şi fuste evazate. Dansul pe care îl începură era foarte curios, ceva între French Cancan şi paso-doble, cu expunerea unei maxime suprafeţe de carne albă. Deprimant.

— Majoritatea sunt cubaneze, îl informă Ismet care părea să aibă o slăbiciune pentru animatoare.

---

[5] Aproximativ 45.000 de franci vechi.

Dar Malko nu vroia să se lase bătut:

— Văd că îi cunoşti bine pe kurzi, insistă el. Ajută-mă să-i întâlnesc. Vreau să scriu despre ei.

Ismet luă o sorbitură de bere. Şovăia. Până la urmă se hotărî:

— Am aici, la Bagdad, un prieten kurd. Djemal Talani. Am să-i telefonez. Dacă e de acord, mergem la el să bem ceva.

— Bine, dar kurzii nu se ascund? se miră Malko.

— Nu toţi, spuse Ismet. Asta e mai altfel. Face parte dintr-o familie importantă, care se ocupă de afaceri de mai multe generaţii, l-a ajutat pe unii dintre şefii de guvern actuali pe când erau în exil, în timpul generalului Kassem care îi vâna pe adepţii Baas. Aşa că acum îl cam lasă în pace. Dar nu are dreptul să-şi vândă proprietăţile. Altfel, ar fi plecat de mult.

Lui Malko, acest semi-trădător nu-i inspira prea multă simpatie.

— Îi cunoaşte pe adevăraţii kurzi?

Ismet râse.

— Bineînţeles. Mai mulţi veri de-ai lui sunt în închisoare sau fac parte din rezistenţă. Dar e un om prudent. Se duce des la Souleymanié. Stai puţin, am să-i telefonez.

În absenţa lui Ismet, Malko încercă să privească cu oarecare interes evoluţia unei alte dansatoare din buric. Trucul ei consta în a-i cere unui spectator şiragul de mătănii din chihlimbar şi a şi-l introduce în slipul cu paiete, iscând emoţii când îl arunca înapoi în sală, după folosire. Malko începea să se cam plictisească. Deodată apăru Ismet, radios.

— E de acord să te primească. Hai să mergem.

*

* *

Casa în care locuia Djemal era situată la nord de bulevardul Saadun, într-un vechi cartier rezidenţial. Coborând din taxi, Ismet îi atrase atenţia lui Malko asupra unei antene radio înalte, al cărei semnal roşii lumina la o sută de metri depărtare.

— Cartierul General al Securităţii Militare. Suntem într-o companie selectă.

Bătură la uşă. Kurdul deschise numaidecât. Malko îl plăcu de la prima vedere. Cu părul foarte negru, nasul acvilin şi cărnos, îmbrăcat într-un costum elegant, de croiala europenească, emana forţă şi sinceritate, li conduse într-un salon mobilat sobru, unde îi aşteptau trei ceşti cu cafea turcească.

Vorbea engleza la perfecţie. Conversaţia se axă la început pe simple banalităţi.

Malko nu forţă lucrurile, lăsându-şi prietenul să ia primul iniţiativa. De câteva ori cei doi vorbiră în arabă. În sfârşit, Ismet i se adresă lui Malko:

— Djemal spune că e foarte greu să te întâlneşti aici cu kurzii. De altfel, este şi foarte periculos.

Malko îşi făcuse un plan.

— Ce vreau eu, spuse el calm, este să mă duc în nord, la partizani.

Ismet traduse. Djemal râse jenat. Îi răspunse în engleză:

— Nu e un lucru uşor. Nu pot să vă conduc eu însumi. Riscurile sunt foarte mari, chiar şi pentru dumneavoastră.

Dacă ar fi ştiut *adevărata amploare* a riscurilor pe care şi le asumase Malko! Nu trebuia să iasă însă din pielea de jurnalist, pentru ca nu cumva să-i sperie…

Insistă, explicând că dorea să facă un reportaj despre kurzi. Dar Djemal se eschivă politicos.

— E mai uşor să ajungeţi acolo prin Iran, îi explică el. De doi ani de zile Iranul e în relaţii excelente cu kurzii. Pot să vă recomand unor persoane de acolo.

Dar Malko se încăpăţâna: îi era totuşi greu să explice de ce ţinea neapărat să ajungă la kurzi prin Irak. Conversaţia lâncezea. Un servitor intră pe neauzite cu o nouă serie de cafele minuscule, îngrozitor de tari şi de amare. Malko începuse să creadă că gazda sa nu-l primise decât din pură politeţe. Din nou avea să se trezească la Bagdad singur şi neputincios, iar timpul trecea. Nici nu ştia dacă nu cumva Victor Rubin păşeşte chiar în momentul acela către moarte.

Dar nici să-şi descopere jocul prea mult n-ar fi vrut. În definitiv, kurdul ăsta era cam suspect.

După o jumătate de oră Ismet dădu semnalul de plecare. Djemal îşi notă numele lui Malko şi numărul camerei de la

Hotel Bagdad, promiţându-i că o să-i telefoneze.

Malko îi mulţumi, fără să-l creadă. Când se treziră afară, îi spuse lui Ismet:

— Nu prea se grăbeşte să mă ajute, prietenul ăsta al tău.

Turcul şuieră printre dinţi:

— Li-e teamă, ca tuturora de altfel. Şi nu te cunoaşte. Dar trebuie să vă mai întâlniţi. Poate-l convingi să te ducă în nord. Sunt sigur că ştie filierele. Dacă era într-adevăr un trădător, nu mai trăia el acum. Kurzii nu iartă un djach... Eu în orice caz îţi urez succes. Mâine plec.

În holul hotelului Bagdad, cei trei agenţi secreţi jucau tarot în continuare.

Malko avu un chef teribil să se strâmbe la ei. Se duse la culcare destul de deprimat. Lătratul nenumăraţilor câini vagabonzi din Bagdad nu-l lăsă multă vreme să adoarmă. Imaginea spânzuraţilor de la televizor îl obseda. În orice direcţie s-ar fi îndreptat, se lovea de zidul gros al fricii.

Capitolul V.

Telefonul antic ţârâi şi Malko ridică receptorul. La început nu se auzi decât un zgomot de paraziţi. Liniile telefonice, instalate sub mandat britanic, cădeau în ruină. Iar serviciul de ascultare, care lucra pe faţă, nu îmbunătăţea cu nimic calitatea sunetului.

— Sunt Djemal, anunţă vocea kurdului. Vreau să vă invit la o mică serată. Dacă sunteţi liber, vin să vă iau de la hotel în jur de ora opt.

Malko fu cât p-aci să nu accepte. N-avea nici un chef de mondenităţi. Dar Djemal era ultimul fir care îl mai lega de misiunea lui.

Spuse „da”.

Pentru a-i linişti pe irakieni cu privire la statutul său de jurnalist, se hotărî să viziteze puţin oraşul şi să ia masa într-unui din restaurantele de pe malul Tigrului. Se sui într-un taxi şi porni pe traseu.

Taximetristul îl duse numaidecât la Palatul prezidenţial, aflat de cealaltă parte a fluviului şi-i arăta cu mândrie reşedinţa Preşedintelui Al Bakr. Dădea înspre bulevardul Al Mansur, mărginită fiind de-o parte şi de alta de terenuri virane.

Se pare că preşedintele era un om prudent. „Palatul” său, o clădire cu trei etaje în fundul unui parc, era străjuită de două turnuri de observaţie dotate cu tunuri antiaeriene. Un escadron de tancuri ruseşti grele, T. 54, se alinia sub copacii din parc.

La dreapta reşedinţei prezidenţiale, Malko observă un turn înalt de radioemisie. Dat fiind faptul că revoluţiile în Irak începeau prin ocuparea clădirii radioului, Al Bakr îşi luase toate precauţiile. În eventualitatea în care emiţătorul principal ar fi căzut în mâinile revoluţionarilor, putea emite din reşedinţa sa.

Taxiul îl duse în continuare la Khadon, moscheea aurită aflată ceva mai la sud. Practic, singura atracţie turistică din Bagdad, în afara tarabelor pestriţe ale negustorilor de pe

strada Raşid. După această scurtă plimbare igienică, Malko se hotărî să ia masa la Casino Gardenia, de fapt o cârciumă răpănoasă de pe malul Tigrului, unde savură friptură de berbec cu petrol, dacă ar fi fost să te iei după miros.

Cum nu avea timpul necesar să viziteze ruinele de la Ninive, o luă agale pe strada Saadun până în Piaţa Al-Tahrir. Privelişte era dezolantă. Cea mai elegantă vitrină era cea a companiei Aeroflot, care se învecina cu centrul de recrutare a comandourilor palestiniene, El Fatah. Trotuarele erau desfundate şi se sfârşeau brusc, lăsând loc pământului bătătorit.

Când reveni la hotel, numără cel puţin şase agenţi secreţi în hol…

*

* *

Malko trebui să suporte strângerea de mână insistentă şi învăluitoare a gazdei sale, un tip înalt, cu faţă de bebeluş şi o mustaţă gen Clark Gabie.

Înclinaţiile sale homosexuale erau atât de evidente încât îţi venea să râzi. Ataşat cultural al unei mari puteri, primea la el, o dată pe lună, funcţionari irakieni, diplomaţi şi ceea ce mai rămăsese din vechea societate de la Bagdad. Limbile rele spuneau că ţara sa profită din plin de pe urma relaţiilor pasionale ale diplomatului cu omologii săi irakieni.

În ţările arabe, homosexualitatea nu este decât un viciu minor, de altfel cât se poate de onorabil.

Abia scăpat de gazdă, Malko efectiv căzu în braţele unui tânăr irakian cu faţa netedă şi trăsăturile fine, care într-o rochie adecvată ar fi putut trece drept o mireasă fermecătoare. Îi aruncă lui Malko o privire umedă şi îl gratifică cu o strângere de mână încă şi mai insinuantă. Spre marea disperare a gazdei – iubitul său – îl trase pe Malko în direcţia bufetului. Foarte volubil, îi explică acestuia că e cântăreţ şi că în seara aceea avea să dea un minirecital. Mai mult, îl invită pe Malko să-i vadă colecţia de stampe japoneze. Profitând de sosirea ambasadorului Olandei, Malko se eclipsă.

Turba de furie. La ora stabilită, Djemal venise să-l ia de la hotel pentru ca să-l ducă la acest cocteil. Kurdul nu suflase

un cuvânt despre conversaţia din ziua precedentă. Se purta cu Malko de parcă pe acesta nu l-ar fi interesat altceva decât viaţa mondenă a Bagdadului. Malko îşi luă cupa cu şampanie călduţă şi se refugie într-un colţişor mai liniştit. Începutul era cât se poate de promiţător.

O sută de persoane se înghesuiau în trei camere minuscule, în timp ce o orchestră irakiană cânta melodii folclorice. În picioare, presându-se ca sardelele, invitaţii se lansaseră în discuţii denicotinizate. Cu siguranţă că printre ei se găseau şi agenţi secreţi Baas.

Deodată, curtezanul irakian al lui Malko apăru din nou, mai jucăuş şi mai calin, târând dezgustat după el o fată.

— Vreau să ţi-o prezint pe Amal. Ador engleza.

Malko o privi pe Amal. Îl surprinse imediat pieptul ei enorm, aproape disproporţionat faţă de corp. Părul negru şi lung îi curgea pe umeri, iar gura imensă surâdea în continuu, lăsând să se vadă un şir de dinţi strălucitor de albi. Fata simţi privirea lui Malko lipită de puloverul ei mov şi roşi. Pentru o clipă, ochii ei negri poposiră în ochii aurii şi Malko avu o senzaţie fugitivă de complicitate.

Se prezentă înclinându-se şi merse să-i aducă o cupă de şampanie. Fără a se lăsa prea mult rugată, fata se angajă în conversaţie. Era prezentatoare la Radio Bagdad, vorbea bine engleza şi părea mai „europenizată” decât celelalte irakiene din jur. Dar când Malko o întrebă dacă ieşea des, dacă mergea de pildă să danseze, îi răspunse cu un aer speriat:

— O fată tânără ca mine? Nu merg decât la cocteilurile oficiale.

Malko era convins că minte. Prea îi fugeau ochii. De altfel, nu avea atât de multe cunoştinţe la Bagdad încât să-şi poată permite luxul de a o neglija pe aceasta. Picioarele lui Amal erau fine şi întreaga sa persoană destul de tentantă.

— Şi dacă v-aş invita să luăm masa de prânz la un restaurant? o întrebă el zâmbind.

Amal scutură din cap:

— Nu pot. Nu ies niciodată singură cu un bărbat.

Avea douăzeci şi trei de ani! Malko o simţea dornică şi în

acelaşi timp temătoare. Ciorapii negri subţiri şi fusta destul de scurtă arătau elocvent că nu se supune chiar tuturor interdicţiilor femeii musulmane. Se simţea atras instinctiv de pieptul fetei. Ea îi surprinse privirea şi exclamă înciudată:

— Ştiu că am pieptul prea mare. E groaznic, nu-i aşa?

Dar Malko simţi o oarecare emoţie în glasul fetei.

O contrazise, dar ea ridică din umeri şi se bosumflă. Djemal apăru brusc şi se amestecă în conversaţie. Atitudinea lui Amal faţă de Malko deveni subit mai distantă. Peste câteva clipe îşi ceru scuze şi dispăru în mulţime, ceea ce oarecum îl dezamăgi pe Malko.

Djemal surâse acru.

— Nu-i prea distractiv aici, nu-i aşa? Trebuia însă să venim, spuse el cu un aer misterios. În curând o să mergem în altă parte. Uită-te la irakianul de acolo. Şi el lucrează tot pentru „ei”. Colindă pe la toate cocteilurile. Trage cu urechea.

Malko privi în direcţia arătată şi văzu un bătrân cu spatele uşor încovoiat şi o privire cam imbecilă în spatele ochelarilor fumurii. Avea un aer cât se poate de inofensiv. Nu avu timpul să-i răspundă lui Djemal. Neobositul său curtezan apăru din nou, de data asta târând după el două femei.

I le prezenta lui Malko: făceau parte dintr-un cvartet de coarde în turneu la Bagdad. Franţuzoaice. Una dintre ele, Michele, era conducătoarea formaţiei, iar cea de a doua cânta la contrabas. Michele era destul de drăguţă, deşi cam cenuşie şi ştearsă. Se angajă cu timiditate într-o conversaţie cu Malko. Foarte curând îşi dădu seama că, în numele sacrosantei muzici, contrabasista veghea cu cerbicie asupra virtuţii colegei ei. Mofluză şi cu părul zbârlit, încorsetată în principiile ei androfobe, după numai zece minute de conversaţie o apucă de braţ cu autoritate:

— Hai, Michele, vreau să te prezint ataşatului cultural al R.D.G.

Fără îndoială, se temea ca nu cumva Malko să-i deturneze şefa de orchestră de la idealurile muzicii… Departe de el un asemenea gând. Tocmai regreta că-i

propusese franţuzoaicei s-o ducă la ruinele cetăţii Ninive, din moment ce locuiau la acelaşi hotel. Din fericire erau simple vorbe aruncate la un cocteil.

Djemal se eclipsase din nou. Malko porni în căutarea lui Amal. O găsi căzută în admiraţie în faţa cântăreţului homosexual care îşi făcea numărul. Iubitul lui, organizatorul seratei, radia de fericire în primul rând.

În picioare în spatele lui Amal, Malko o atinse uşor, iar ea se întoarse. Mâna lui Malko, ascunsă de mulţime, i se aşeză pe şold, iar ea nu făcu gestul de a o da la o parte. Dar când se aplecă să-i şoptească ceva la ureche, fata duse degetul la gură.

Cuminte, Malko aşteptă finalul vocalizelor pe fond de tamburină. Cântecul se termină în sfârşit şi publicul se risipi, cu Amal în frunte. Malko se îndreptă ostentativ spre mica grădină. Singurul loc unde puteau vorbi liniştiţi. Cu colţul ochiului o zări pe Amal şovăind. Fata se hotărî totuşi să îl urmeze, la distanţă de câţiva metri în spatele lui.

Grădina era pustie, slab luminată de două felinare. Malko se sprijini de zid şi ridică privirile spre cerul înstelat. Mai mult o simţi decât o văzu pe Amal; parfumul ei îi ajungea însă la nări. Faptul că venise era totuşi un semn bun.

— Ţin neapărat să te revăd.

Fata lăsă capul în jos şi Malko crezu că avea să se întoarcă înăuntru.

— De ce?

— Îmi placi foarte mult. Eşti cea mai frumoasă femeie din seara asta…

Platitudini care întotdeauna fac plăcere. O simţi că se înmoaie. Îi spuse foarte repede:

— Mâine la şase, la Hotel Semiramis. Dar nu trebuie să afle nimeni. Îmi promiţi?

— Jur, spuse Malko.

Îi căută repede mâna în umbră şi i-o sărută. Ea fremătă, ca sub o mângâiere foarte îndrăzneaţă, îi întoarse spatele şi plecă.

Malko aşteptă câteva momente, goli cupa de şampanie şi reveni în mijlocul cocteilului zgomotos. Pentru moment nu se putea face nimic mai mult.

Djemal stătea de vorbă cu nişte irakieni. Văzându-l pe Malko, îi părăsi şi se îndreptă spre el.

— Te aşteptam. Hai să mergem.

Malko nu aşteptă să i se spună de două ori. Se eschivară în mod discret.

— Te mai vezi cu fata? îl întreba kurdul pe nepusă masă.

— Da, răspunse Malko surprins, mi-a dat întâlnire. De ce?

Djemal clătină din cap:

— Sau eşti un norocos, sau e altceva la mijloc. Rar se întâmplă ca o irakiană să iasă cu un european. Mai ales dacă îi face curte.

Lui Djemal nu-i scăpa nimic. Dar Malko nu-şi putea imagina că Amal ar fi şi ea agent secret.

Se suiră în Mercedes. După numai o sută de metri, Djemal îl întrebă:

— Tot mai vrei să ajungi în Kurdistan?

Malko nu-şi putea crede urechilor.

— Sigur că da, spuse el ascunzându-şi bucuria. Mai mult ca oricând. M-am săturat de Bagdad până peste cap.

— Atunci cred că am să te ajut, replică Djemal. Irakienii îmi plac din ce în ce mai puţin, adaugă el cu un aer sumbru.

— Dar ce s-a mai întâmplat de ieri şi până acum? întrebă Malko nedumerit de aerul misterios al interlocutorului său.

Kurdul zâmbi dispreţuitor. Străzile pustii ale Bagdadului defilau în viteză, de-o parte şi de alta.

— Poliţia. Au venit la mine la opt dimineaţa. A trebuit să mă duc la Securitate fără să mă rad şi fără să-mi beau ceaiul. M-au anchetat ca pe un delincvent, m-au ameninţat. Am stat acolo până la cinci după-masa, pe o bancă, fără să pun nimic în gura. Dacă nu-i telefona cineva unui prieten suspus de-al meu, care îmi este îndatorat, acum eram tot acolo.

Lui Malko nu-i venea să creadă.

— Dar de unde au ştiut?

— Taxiurile. Lucrează pentru Poliţie. De fiecare dată când transportă un străin, raportează unde l-au dus.

— Îmi pare nespus de rău, spuse Malko jenat, nu vroiam să-ţi creez neplăceri.

Kurdul măturǎ scuzele cu un gest larg.

— Sunt nişte imbecili. Nu sunt obişnuit să fiu tratat aşa. Eşti deci hotărât să mergi în nord? Ar putea fi extrem de periculos.

— Sunt obişnuit să-mi asum anumite riscuri în meseria mea, spuse cu o admirabilă modestie Malko.

La ordinul lui Djemal, maşina se opri în faţa celui mai bun restaurant din Bagdad, Matam al Matam. Îşi întoarse către Malko chipul grav.

— În cazul acesta, de acum înainte va trebui să faci exact ce-ţi spun eu. Altfel, ne putem trezi amândoi în închisoare sau la căpătui unei frânghii... De acord?

— De acord.

— Bine, aşteaptă-mă în maşină.

Malko îl văzu cum traversează piaţa şi intră în clădirea cu restaurantul. Matam al Matam, cu reputaţia de a fi cel mai bun restaurant. Din Bagdad, se găsea la primul etaj. După câteva minute kurdul ieşi şi reveni la maşină.

— O să aşteptăm aici, explică el. Va veni cineva să ne ia...

— Aşa de repede! exclamă Malko foarte emoţionat.

Lucrurile mergeau mai uşor decât s-ar fi aşteptat.

Djemal râse:

— Nu e încă ceea ce crezi tu. I-am telefonat coaforului meu.

— Coaforului? rosti Malko derutat.

Djemal izbucni într-un râs zgomotos.

— E adevărat, nu cunoşti obiceiurile de la Bagdad. Aici, când vrei o femeie, telefonezi unui coafor. Toţi dirijează clandestin un serviciu de call-girl. Cele mai multe sunt fete egiptene. Îţi fixezi un punct de întâlnire şi vine cineva să te ia. Aşa e mai discret...

— Înţeleg, spuse Malko gânditor. De fapt, nu înţelegea de loc ce legătură putea avea asta cu dorinţa sa de a ajunge în Kurdistan.

În orice caz, socialismul nu înăbuşise spiritul de liberă antrepriză. Faptul că într-un oraş ca Bagdadul exista o reţea de call-girl era destul de reconfortant. Dar stilul de viaţă occidental trecea totuşi prin momente grele, fără nici o îndoială. Doar dacă prostituatele nu fuseseră cumva

naţionalizate…

— Te întrebi de ce am cerut serviciile unor astfel de fete? spuse Djemal.

— Adevărat…

Kurdul zâmbi.

— Nu numai din simplu spirit de ospitalitate. Suntem supravegheaţi. Incidentul de ieri o dovedeşte. Trebuie să existe un motiv oficial pentru care să ne întâlnim. Agenţii n-or să găsească nimic surprinzător în faptul că doi burlaci aleargă împreună după fuste. Vom putea apoi să facem ce vrem, ne vor lăsa în pace.

Bine gândit.

Djemal se aplecă în afară.

— Uite-l.

Un arab cu o mustaţă fină şi cu capul gol, tremurând într-un palton, tocmai apăruse pe trotuar. Djemal şi Malko coborâră din Mercedes. Avu loc un scurt schimb de cuvinte între Djemal şi individ, apoi cei trei bărbaţi se îndreptară spre un Chevrolet model vechi, oprit ceva mai încolo. Purta însemnul roşu al taxiurilor.

Un sfert de oră mai târziu maşina se oprea în faţa unei mici vile situate în capătul unei alei pustii. Arabul deschise lacătul de la poartă şi îl închise din nou, în urma lor. Apoi le-o luă înainte, pătrunzând într-o încăpere numai cu perne, în care plutea un vag miros de tămâie. Djemal se purta de parcă era la el acasă.

Se aşezară în stil oriental şi o bătrână aduse o tavă de aramă cu ceai şi ţigări. Bărbatul dispăruse. Djemal îi arătă ţigările.

— Sunt cu haşiş. Dacă-ţi place… Ne arată fetele, explică el. Dacă nu ne plac, plătim numai 250 de fili[6] şi plecăm, dar asta o să ne complice planurile.

Malko bău o ceaşcă de ceai, oarecum îngrijorat. Bătrâna apăru din nou şi puse un disc cu muzică arabă pe un picup vechi. Imediat apăru în uşă silueta primei fete. Purta un costum ciudat, gen „O mie şi una de nopţi”, alcătuit din voaluri transparente, iar dedesubt un slip şi un sutien din lame auriu. Fata era drăguţă, deşi cu un aer caracteristic

[6] Un dinar are 1.000 de fili.

meseriei, cu nasul uşor cârn şi gura foarte mare.

Apăru imediat şi cealaltă. Mai curând slabă, lucru rar în ţările arabe, avea o ciudată faţă triunghiulară, o gura mare machiată strident şi nişte ochi imenşi, foarte negri. Purta un cuişor de aur într-una din nări.

Avea mai puţin de cincisprezece ani!

Cele două fete făcură un fel de reverenţă şi aşteptară cu ochii în pământ.

Djemal se întoarse către Malko.

— Ce zici? Omul şi-a dat toată silinţa. După cât se pare, nu găseşti ceva mai bun la Bagdad în momentul de faţă.

Cerându-i Alexandrei scuze în gând, Malko oftă:

— Hai să-i dam drumul.

Întortocheate şi necunoscute erau căile C.I.A.!

Djemal le dădu vestea cea bună. Fetele zâmbiră cu toată gura. Aveau să facă treabă bună în seara aia.

Începură să danseze ca la comandă. Evoluau cu o senzualitate primitivă, legănându-şi şoldurile cu mişcări sacadate, pe care de bună seamă le considerau incitante, săltând din fund şi făcând semn cu ochiul. Djemal părea încântat, dar Malko se abţinea din greu să nu râdă de ridicolul exhibiţiei.

Discul se opri şi fetele veniră să se aşeze lângă clienţii lor.

— Pe a ta o cheamă Leila, iar pe a mea Susan.

Susan părea să aibă paisprezece ani, ceea ce nu o împiedica să se simtă în largul ei. Leila îşi desfăcu sutienul. Avea sâni foarte frumoşi, cu vârfurile enorme. Apucă cu blândeţe mâna lui Malko şi şi-o puse pe piept. Carnea fetei era călduţă şi tare. Pentru prima oară de la sosire, indiferenţa lui Malko începu să se topească…

Fata începu să-şi mângâie pieptul cu o mimică grăitoare şi sfârşi prin a-şi masa sfârcurile excitate. Susan puse discul din nou şi cele două fete reîncepură să danseze, de data asta cu mişcări mult mai îndrăzneţe şi cu sânii goi sub voaluri. Cei ai lui Susan erau foarte mici, cu vârfurile vopsite în roşu închis.

Era destul de tristă aceasta orgie cu ceai. Fetele păreau totuşi să se excite una pe alta, antrenate de ritmul muzicii.

Dansând, îşi scoaseră slipurile şi rămaseră complet goale sub valurile diafane.

Când muzica se opri din nou, se trântiră lângă cei doi bărbaţi. Îşi aprinseră imediat câte o ţigară cu haşiş şi începură să fumeze, după ce mai întâi puseră discul din nou. Trăgeau adânc din ţigară şi ţineau fumul în piept cât puteau de mult. Treptat, feţele lor îşi schimbară expresia. Ochii le deveniră mai strălucitori şi mişcările mai nesigure.

Leila luă capul lui Malko în mâini şi îl sărută lung, frecându-se de el. Mirosea a mentă. Surprinsă să-l vadă încă îmbrăcat, întinse mâna şi începu să-l mângâie.

Malko aruncă o privire în direcţia lui Djemal, care în mod evident se simţea în largul său. Ajutat de mâinile harnice ale fetei, kurdul rămăsese numai în pantofi şi părea să se distreze de minune.

Se auzi o bătaie la uşă şi apăru capul arabului care îi adusese. Adresându-i-se lui Djemal, îl întrebă dacă n-au nevoie de vreun stimulent corporal pentru fete. Djemal refuză politicos. Un minut mai târziu omul apăru din nou cu un mic aparat de proiecţie. Li se oferea gratuit un film porno.

— Chiar intră obligatoriu în consumaţie? întrebă Malko.

Djemal zâmbi.

— Barem de data asta. Altfel, li s-ar părea cam bizar.

Leila îl părăsi pe Malko pentru a da drumul la film, după care se întinse pe perne lângă el, îi luă mâna şi şi-o puse pe sâni.

Din cauza barierei lingvistice, nu puteau schimba nici un cuvânt.

Filmul era destul de straniu. Timp de zece minute, un uriaş cu barbă dădea piept, dacă se poate spune aşa, cu două creaturi complet neapetisante. Cu atât mai mare era meritul său de a-şi putea exhiba podoaba extraordinară cu care natura îl înzestrase. Prim-planurile abundau.

În penumbra încăperii nu se mai auzea decât un foşnet. Susan scoase un mic strigăt. Djemal sufla ca o locomotivă. Malko întoarse capul şi văzu că o aşezase pe fată pe genunchii lui, cu faţa şi o muşca de sâni. Filmul părea să aibă asupra lui un efect cu totul deosebit. Pe ecran, sexul

enorm al bărbosului se afunda ritmic în corpul uneia din partenere. Cu brutalitate, ca un nebun, Djemal o întinse pe Susan printre perne, pe burtă şi se culcă peste ea.

Malko simţi cuişorul Leilei cum îl atinge mai jos de piept şi o lăsă să continue. Prefera să-şi îndeplinească obligaţiile în felul acesta, neavând prea mare încredere în principiile de igienă ale celor două fete egiptene.

Partenera sa îşi atinse scopul misiunii chiar în clipa în care filmul se termina şi rămase lipită de el, mângâindu-l pe şolduri, fără ca măcar să-şi fi scos voalurile, cu satisfacţia lucrului bine dus la capăt.

Susan, cam boţită, dispăru şi reveni cu nişte prosoape. Malko aruncă o privire spre Djemal: era păros ca o maimuţă.

— Îmi plac fetele tinere, recunoscu el. Am mai multe care mă vizitează dimineaţa în mod regulat. Dar din cauza asta trebuie să mă scol devreme...

— Câţi ani are fata asta? întrebă Malko.

— Doisprezece, spuse kurdul liniştit. E sora celui care ne-a adus aici.

Îşi punea hainele înapoi, cu mare grijă. Îmbrăcămintea pentru el era la fel de importantă ca pentru Malko. Fetele dispărură şi veniră înapoi îmbrăcate altfel şi cu o tavă cu dulciuri greţoase. Djemal aprinse o ţigară cu haşiş, mângâind cu un gest distrat sânii lui Susan. Fetiţei îi cursese rimelul, dar rămăsese la fel de fermecătoare. Mâna lui Djemal dispăru pe sub voaluri. Fumând, pipăia corpul docil al partenerei.

— Ce-i cu inelul asta? îl întreba pe Malko arătând în direcţia şevalierei lui.

Malko îi spuse că era un blazon şi îi făcu un scurt istoric al familiei sale. Nu îndrăzni să pomenească de castel, detaliu care nu cadra cu profesiunea de jurnalist.

Acum Susan îl mângâia pe Djemal, în timp ce acesta îi povestea lui Malko cum se bătea tatăl său cu englezii în munţii Kurdistanului, cu treizeci de ani înainte.

Malko profită de ocazie:

— N-ai uitat de intenţiile mele? îl întrebă el.

Djemal zâmbi.

— În seara asta e prea târziu şi trebuie mai întâi să contactez anumite persoane. Mâine, dacă lucrurile merg cum trebuie. Mai întâi venim aici, apoi ne vedem de treburile noastre.

Malko tresări:

— Cum, în fiecare seară trebuie s-o luăm de la capăt?

Kurdul izbucni într-un râs zgomotos.

— Sunt unii care n-ar avea nimic de obiectat, iar tu eşti musafirul meu. Dar o să bem numai ceai. O să mă-nţeleg eu cu fratele lui Susan. Fetele o să-i dea ce i se cuvine şi omul o să fie mulţumit. N-o să mai vină cu noi, ca de data asta, aşa că n-o să ne urmărească nimeni când plecăm. Să fii convins că mâine dimineaţă egipteanul ăsta o să se ducă la Poliţie să raporteze unde am fost. Când ne vor urmări şi vor. Vedea că venim tot aici, n-or să mai bănuiască nimic. Îi ştiu eu cum sunt: nişte cretini.

Malko fu de acord. Planul i se părea bun. De altfel nu avea de ales. Îmbrăcaţi la loc, îşi luară rămas bun de la fetele care îi însoţiră până la uşă protestând drăgăstos. Djemal le lăsă două hârtii de o sută de dinari, ceea ce era enorm.

Merseră vreo cinci sute de metri fără a găsi un taxi. Pe când dădea un colţ, Malko aproape că se izbi în întuneric de un bărbat. Un arab bătrân, înfăşurat într-o djellabă, cu o puşcă Springfield veche pe umăr. Îi salută respectuos pe cei doi bărbaţi, ducând mâna la turban.

— Cine e? întrebă Malko.

— Un fel de paznic, explică Djemal, împotriva bandiţilor de care colcăie Bagdadul. Mai face şi un pic de spionaj pentru guvern. Sunt cam peste tot prin oraş. Foarte adesea sunt omorâţi şi li se fură puştile.

Ajunseră în sfârşit la maşina lui Djemal. Se făcuse unu noaptea şi Bagdadul era complet pustiu. Liniştea nu era tulburată decât de lătratul câinilor. Djemal oftă.

— Au închis majoritatea cluburilor de noapte acum o lună. În noiembrie au interzis fustele scurte pe motiv că pervertesc tineretul. E un oraş mort.

— Unde sunt închişi oamenii pe care-i spânzură? întrebă Malko pe un ton cât se poate de indiferent.

Djemal ridică din umeri.

— Toate închisorile din ţară sunt pline. Mai ales vechea închisoare centrală de la Bagdad, din faţa Ministerului Sănătăţii. Dar acolo nu sunt prizonieri politici. Cazurile grave sunt concentrate în închisoarea de la Baakuba, cam la douăzeci de kilometri de Bagdad, în plin deşert. Un cub de beton păzit ca o fortăreaţă. Nu ies din celule decât pentru a merge în curtea unde sunt executaţi sau li se dă drumul. Acolo poţi să şi înnebuneşti.

— M-ar interesa să văd cum arată Baakuba, spuse Malko. Pentru un articol.

Djemal nu răspunse numaidecât.

— O să te duc, spuse el. Mâine, dacă vrei. Dar nu poţi să te apropii. Şi nu e bine să atragi atenţia. N-ai să poţi vedea mare lucru…

— Nu face nimic, spuse Malko.

În sfârşit începea să avanseze, fie şi încet!

Trecură prin faţa ciudatului monument în memoria morţilor, ridicat în formă de cupolă, unde doi soldaţi de gardă îşi încălzeau mâinile la un foc. Nu departe era oprit un Mercedes negru cu stele albe pe portieră. Avea farurile stinse. Djemal îl arătă lui Malko.

— Poliţia. Sunt vreo zece echipaje noaptea la Bagdad.

Când ajunseră la hotel, omul cu turban alb se precipită servil.

Djemal spuse cu voce tare:

— Sper că a fost o seară plăcută.

Malko îi mulţumi.

În ciuda orei târzii, cei trei agenţi continuau să joace cărţi lângă scara interioară.

Ajuns în cameră, Malko deschise fereastra şi ieşi pe balcon pentru a-şi pune un pic de ordine în idei. Tigrul, gălbui în lumina lunii, curgea la picioarele sale. Un câine lătra în depărtare.

Începuse să i se schiţeze în minte un plan, dar lucrurile păreau din ce în ce mai dificile. Acum cel puţin ştia cu certitudine unde se găseşte Victor Rubin. Numai că nu putea ajunge la el decât exact în momentul execuţiei. Cu alte cuvinte planul său, ca să reuşească, trebuia să

funcţioneze cu o precizie de ceasornic.

Capitolul VI.

Şoseaua care mergea la Bassorah se întindea cât vedeai cu ochii, fără nici un cot. Tot sud-vestul Irakului este o regiune de stepă pietroasă, aproape nelocuită, care merge până în Arabia Saudită. Malko examina partea dreaptă a drumului. Djemal venise să-l ia imediat după micul dejun.

Cu mâinile pe volan, kurdul înjura. Şoseaua nu fusese refăcută nici măcar o dată de la plecarea englezilor, iar cisternele care transportau petrol o mai desfundau în fiecare zi câte puţin.

— De ce s-a construit închisoarea asta aşa departe? întrebă Malko.

Djemal se strâmbă cu dispreţ:

— Le era frică. La Baakuba nu sunt închişi decât prizonierii politici. Vechea închisoare din oraş e înconjurată de clădiri. Ar putea fi luată cu asalt. Aici, lucrurile stau cu totul altfel.

Mercedesul încetini şi viră la dreapta, pe un drum de ţară.

— Satul Baakuba e mai departe, la cincizeci de kilometri, explică Djemal. Închisoarea e la jumătatea drumului între sat şi Bagdad.

Mai făcură încă o dată la dreapta, pe un drum strâmt, paralel cu şoseaua principală. Malko aprecie distanţa cam la un kilometru şi jumătate.

Câteva locuinţe din chirpici se înşirau pe marginea drumului, dar nu se putea vorbi de o aşezare propriu-zisă.

Doi soldaţi, care apărură deodată dintr-o baracă, le făcură semn să oprească. Amândoi aveau mitraliere ruseşti, cu încărcătorul pus. Avu loc un mic dialog, după care Mercedesul porni mai departe.

— Le-am spus că ne-am rătăcit, explică kurdul. Nimeni nu se duce de bună voie la Baakuba. M-au crezut.

— Sunt multe baraje?

— La fiecare zece sau cincisprezece kilometri. Noaptea, nimeni nu are voie să se apropie de închisoare. Se trage

fără avertisment. Ziua se fac controale, ca pe toate şoselele din Irak. Uite, ne apropiem.

Colibele din chirpici se făcuseră mai numeroase. Malko zări un zid alb şi înalt, lung cam de o sută de metri.

— Aici e, spuse Djemal. Închisoarea e mai la o parte de sat, ca să nu existe nici un fel de risc. Nu putem să ne apropiem mai mult pentru că altfel ne-ar cere să le arătăm actele. O să facem ocolul…

Malko deschise bine ochii. Aici se găsea Victor Rubin, la câţiva metri de el, dar la fel de inaccesibil de parcă ar fi fost pe o altă planetă.

Începuse să-şi facă o idee destul de exactă despre închisoare. Era un pătrat înconjurat de ziduri cu sârmă ghimpată, înalte de aproximativ şase metri şi date cu var. Se vedea un turn de pază, din care nu putea sa lipsească o armă automată.

Djemal opri maşina şi se aplecă spre Malko, arătându-i un punct prin geamul deschis.

— Acolo oamenii sunt spânzuraţi sau împuşcaţi. În curtea de nord-vest a închisorii. E singurul moment în care deţinuţii sunt scoşi din celule. Deţinuţii politici nu au drept de plimbare sau de recreere. Din celulă se merge direct la spânzurătoare. Când totul s-a terminat, se ridică un steag negru.

— De unde ştii toate astea? întrebă Malko.

Cu un zâmbet amar, Djemal porni maşina.

— Vărul meu e la Baakuba şi mai mulţi prieteni de-ai mei au trecut şi ei pe-aici.

Malko înregistra totul în memorie. O minusculă marjă de siguranţă. Niciodată tentaţia nu fusese aşa de mare.

— Condamnaţii sunt aduşi unul câte unul? întrebă Malko.

Djemal scutură din cap.

— Nu, sunt adunaţi în nişte cuşti în curte, ca să poată asista la supliciul prietenilor lor. În cel mai autentic stil irakian.

— Mai sunt şi alte ritualuri?

Kurdul se gândi:

— Nu, nimic special, în afară de oră. Execuţiile au loc întotdeauna între orele şapte şi şapte şi jumătate

dimineaţa. Niciodată mai devreme, pentru că ofiţerul care comandă execuţiile vine de la Bagdad şi nu-i place să se scoale prea devreme. Totul se petrece foarte repede, deşi nu există decât o singură spânzurătoare. Apoi dezleagă corpurile, le încarcă într-un camion şi le duc în piaţa Al-Tahrir, unde le spânzură din nou.

Închisoarea rămăsese mult în urma lor. În lumina soarelui arată nou-nouţă, cu zidurile ei albe. Malko observă o linie de înaltă tensiune care se întindea în paralel cu şoseaua, la o distanţă de aproximativ cinci sute de metri.

Era un excelent punct de reper pentru un avion: blocul de beton între cele două linii, uşor de identificat în pustietatea asta dezolantă. Închisoarea era singura construcţie importantă pe o rază de treizeci de kilometri în jur, în afară de turnurile fabricilor de cărămizi.

Djemal mai conduse cam un kilometru, apoi făcu la stânga pentru a se înscrie din nou pe şosea. Malko încercă să-şi întipărească peisajul în minte. Din păcate nu era nimic de reţinut. Terenul nu era favorabil unui atac surpriză.

— Evadează des prizonierii de la Baakuba? întreba el.

Kurdul scutură din cap:

— Nimeni nu a reuşit până acum. Sunt foarte mulţi gardieni. Există un post militar în sat, la o sută de metri de-aici, cu câini şi arme automate. Pe urmă, ai văzut zidurile? Nu sunt din blocuri de piatră şi mortar, ci din ciment. Noaptea proiectoarele luminează toată faţada.

Baakuba era un lagăr de concentrare în miniatură. În timp ce se întorceau la Bagdad, Malko îşi storcea creierii ca să găsească un plan posibil de pus în practică. Trebuia nu numai să pătrunzi în închisoare, ci şi să fii acolo într-o anume zi şi la o anumită oră precisă: cea la care aveau loc execuţiile!

Kurdul nu pusese nici o întrebare. Malko se întreba dacă bănuise care era motivul real al micii plimbări. Dar cui i-ar fi trecut prin minte ideea nebunească de a lua cu asalt închisoarea Baakuba, în inima unei ţări duşmănoase?...

La un moment dat, Djemal făcu un ocol şi îi arătă lui Malko o mare proprietate închisă:

— Clubul Bagdad. Autorităţile l-au închis. Pentru că era

singurul loc unde puteai vorbi fără frică. Ne cunoşteam cu toţii. Nu era printre noi nici un agent de-al lor.

Fără comentarii.

Nu mai vorbiră până la Bagdad, fiecare pierdut în gândurile sale.

Malko era în sfârşit în posesia primei piese din jocul său. Toate celelalte însă îi lipseau. De fapt, toate piesele importante. Avea împotriva lui o armată regulată, ajutată de o populaţie fanatică şi de un număr covârşitor de agenţi secreţi.

*

* *

Sentimentul de a fi în permanenţă supravegheat îţi produce o oboseală şi Malko începea să simtă primele semne ale maladiei care făcea ravagii la Bagdad: frica.

Găsi uşor Hotelul Semiramis pe un plan al Bagdadului. Nu era prea departe, ceva mai la nord de bulevardul Saadun. Malko se hotărî să pornească pe jos, ca să aibă timp să se gândească mai pe îndelete. Şi dacă-l urmăreau, n-aveau decât. Nu era o întâlnire prea compromiţătoare.

*

* *

Amal venise din timp. Îl aştepta într-un colţ al barului, o cameră lipsită de farmec, luminată cu lămpi de neon. Cu imenşii săi ochi negri mereu în mişcare, înfăşurată într-un palton negru. Când îl zări pe Malko, lăsă privirile în jos, ruşinată. Malko se aşeză lângă ea şi îi sărută mâna.

Barul era pustiu. Era un hotel mic, de vreo treizeci de camere, foarte curat, situat la un kilometru distanţă de Hotel Bagdad, într-o stradă liniştită. Era înconjurat de o mică grădină. Nu se vedea nici un agent în hol. Malko se întreba de ce fata îi dăduse întâlnire într-un asemenea loc, care era totuşi lipsit de discreţie.

— Ce vrei să bei? o întrebă el.

— Oh, nimic. Nu trebuie să rămânem aici, murmură ea. Nu vreau să mă recunoască cineva.

Malko îşi înăbuşi un gest de iritare. Pentru fiţele pe care le făcea, irakiana merita o bună bătaie la fund.

— Unde vrei să mergem?

— N-ar fi trebuit să vin, gemu ea. Ce-o să crezi despre mine? Nu ies niciodată cu bărbaţi.

Dacă era să judeci după vizibila ei nervozitate, lucrul îi dăuna. Malko ştia calvarul tinerelor fete din ţările musulmane. Dacă nu rămân virgine până la căsătorie, pot fi repudiate după noaptea nunţii. Amal era fecioară, în ciuda evidentei sale senzualităţi. Dar asemenea lucruri se mai puteau aranja, prin prestaţia unor chirurgi înţelegători şi îndemânatici.

Îi trebuiră vreo zece minute de eforturi răbdătoare pentru a o convinge pe Amal să admită că o prietenă de-a ei avea un apartament lângă hotel şi că-i lăsase cheia. Puteau să se întâlnească acolo, cu singura condiţie să fie foarte discreţi. Malko nu trebuia însă să înţeleagă prin asta că era dispusă să-i acorde favorile.

Malko se arătă întrutotul de acord. Barul era sinistru şi o simţea pe Amal ca pe ace. Tresărea ori de câte ori se deschidea uşa. După ce-i explică unde se găsea casa prietenei – nu vroia să iasă împreună cu el – se ridică şi plecă.

Malko îşi bău vodka liniştit, pentru a-i da timp să se îndepărteze.

Casa era la mai puţin de o sută de metri de hotel. Semăna cu orice altă casă din Bagdad şi avea împrejur o mică gradină. Nu se vedea nici o lumină, iar Malko se întrebă dacă Amal nu cumva pur şi simplu îi trăsese clapa. Bătu la parter şi uşa se deschise imediat.

O surpriză plăcută. Paltonul negru ascunsese o privelişte foarte plăcută: ciorapi negri, o rochie care se mula pe nemaipomenitul ei piept şi se oprea la jumătatea pulpelor. Un nor de parfum. Malko îi întâlni privirea şi-şi spuse că timpul vorbelor a trecut.

Fără a-i da răgazul să protesteze, o luă în braţe şi o sărută.

Ea se zbătu cu furie la început, lovindu-l cu piciorul, ferindu-şi buzele, încercând să scape. Malko ofta în sinea lui. Nu mai era la vârsta la care să sărute fetele cu forţa.

Lăsându-i gura, îşi afunda buzele în scobitura gâtului, deasupra gulerului rochiei. Avea impresia că o racordase pe

Amal la 220 de volţi. Brusc încetă să se mai zbată, gura ei mare se deschise şi îi acoperi buzele, sânii ei ascuţiţi se striviră de haina lui. Nu numai că îl săruta şi ea, dar se agăţa de el ca cineva care se îneacă.

În sărutul lor care nu se mai sfârşea, se clătinau ca beţi în holul apartamentului, fără să mai respire. Amal nu mai vroia să se oprească. Tot trupul îi era scuturat de un tremur nervos de un uimitor efect erotic. Ca şi cum muşchii ei ar fi avut o voinţă proprie. Cu ochii tulburi, nu mai trăia decât prin gură şi prin limbă, lipită de el cu întreg corpul. Pentru prima oară de când era la Bagdad, Malko uită pentru o clipă de problemele sale. Un agent special este şi el un bărbat.

Când îi puse o mână pe piept, prin mătasea groasă a rochiei, crezu că fata o să-i jupoaie pielea de pe ceafă. În ciuda mărimii lor, sânii ei erau ca de marmură. Mai întâi îi dădu mâna la o parte, apoi îl lăsă, i se abandona, sprijinită de perete, paralizată. Sau era de felul ei isterică, sau nu se mai atinsese de un bărbat de peste un an de zile.

Se prăbuşiră în final pe o canapea cu arcurile stricate, fericiţi, gâfâind. Ochii lui Amal literalmente scoteau fulgere. Malko mângâie de-a supra genunchiului picioarele îmbrăcate în ciorapi negri, iar ea scoase un geamăt, îşi lipi din nou buzele de gura lui, se freca de el cu furie, ca o pisică în călduri.

Malko vru să-i desfacă fermoarul de la rochie, dar fata se feri indignată:

— Nu sunt o târfă, şuieră ea.

Erau primele cuvinte pe care le rostea. Malko se feri să o întrebe ce vroia să spună prin asta, după episodul prin care tocmai trecuseră.

Ca pentru a-şi cere iertare, Amal porni din nou la atac. Dintr-o mişcare, îşi descoperi o pulpă aproape complet, până la locul în care ciorapul se prinde de jartieră, iar Malko îşi strecură mâna mai sus decât s-ar fi cuvenit. Dar putea fi scuzat. Pe fată o scutură un tremur atât de violent încât Malko crezu că a avut un orgasm. Îl muşcă de buză cu cruzime, iar el o împinse în lături. Nu era femeie, era pisică sălbatică. Dar dacă ar face dragoste cu ea? Ce s-ar întâmpla atunci?

— Nu mă mai atinge, îl imploră ea. Simt că înnebunesc.

De înnebunit avea să înnebunească cu totul, dacă se mai complăcea în jocuri de genul ăsta. Vârfurile sânilor ei erau atât de tari încât parcă ieşeau prin ţesătura rochiei. Malko se prinsese la rândul său în joc. O masă uşor pe sâni şi o sărută pe gât.

Ea îl muşcă de mână, apoi se lipi de el, cu limba scoasă din gură.

Se rostogoliră din nou pe divan, îmbrăţişaţi. Când simţi cât de mult o doreşte Malko, ochii i se dădură de tot peste cap şi se lipi de el într-un mod aproape dureros. Corpul îi ondula atât de violent încât curând Malko ajunse într-o postură care îi depăşea cu mult aşteptările. Cu ochii închişi, gusta aceeaşi plăcere ca şi el.

Dar imediat îl împinse violent, îşi trase rochia în jos şi se aşeză pe canapea cu ochii strălucitori şi cu obrajii aprinşi.

— Sunt virgină, recunoscu ea. Nu pot să fac dragoste cu tine. Pot numai să flirtez.

Slavă Domnului, avea o concepţie foarte generoasă despre flirt.

Abia atunci îşi dădu seama Malko că ceafa îi sângera. Amal îl zgâriase cu sălbăticie. Un frumos exemplu de defulare. O adevărată furie dezlănţuită. Ceva mai calmă, îi turnă nişte ceai de mentă şi se aşezară să stea de vorbă. Dorea să ştie totul despre Europa: cum se îmbracă femeile, cum şi cu cine fac dragoste. Pe nesimţite, Malko o aduse acolo unde vroia el. Munca ei.

— Vreau să devin o mare actriţă, spuse ea cu timiditate, dar aici este foarte greu. Atunci, pun discuri în fiecare zi de la şase dimineaţa la două după-amiaza la Radio Bagdad.

— O să vin într-o zi să te vizitez, glumi Malko.

Sări în sus, de parcă i-ar fi spus o obscenitate.

— Vai, nu! În nici un caz. De altfel nici nu te-ar lăsa să intri în clădire. Străinii au nevoie de un permis special. Şi apoi nu trebuie să ştie nimeni că ne vedem. Ies cu tine pentru că eşti străin şi nu cunoşti pe nimeni în oraş. Directorul de la radio mă întreabă în fiecare zi dacă vreau să iau cina cu el, iar eu îl refuz mereu.

— Mă simt foarte flatat, spuse Malko.

Fata luă un aer speriat.

— Mi-e frică de el. Anul trecut a violat o fată şi apoi a aruncat-o la închisoare pentru că s-a plâns. Are o poziţie foarte influentă în Partidul Baas.

Pentru a-i risipi frica, Malko o sărută din nou şi corrida reîncepu. Refuza însă cu încăpăţânare să se dezbrace, chiar şi parţial. Acest chin al lui Tantal începea să devină exasperant. Malko îi înţelegea teama de viol.

Nu era total nejustificată. Este exact ceea ce li se întâmplă de obicei celor care sunt şi nu sunt fecioare.

Ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, Amal se ridică brusc.

— Trebuie să plec acum, îl anunţă ea.

Văzând halul în care era Malko. Se lipi de el, umilă şi cuprinsă de remuşcări.

— Nu trebuie să ne mai vedem. Ţi-am spus, nu pot să fac dragoste cu tine. Sunt o groază de fete la Bagdad care ar accepta. Pot s-o întreb pe coafeza mea, dacă vrei.

Iarăşi! Devenea obsedant. Malko se strădui să-şi recupereze calmul.

— Mi-ar face totuşi plăcere să te mai văd, Amal. Mâine la aceeaşi oră?

Se prefăcu nehotărâtă:

— Nu ştiu dacă am să pot să vin. Apoi, dacă ne vede cineva? E periculos...

Ma|ko îi lua mâinile şi i le sărută:

— Îţi promit că n-o să ne vadă nimeni. Am să fiu foarte atent să nu mă urmărească cineva când ies din hotel.

Se sărutară din nou cu aceeaşi furie. Amal era un vulcan în plină erupţie. Ieşi primul, încă gâfâind. Strada părea pustie, dar toate casele în ruină ofereau atâtea ascunzişuri încât nu puteai fi sigur. Malko nu putu decât să spere că nu-l urmărise nimeni, îi venise o idee. Amal era o nouă piesă de adăugat la jocul lui.

Dosarul lui Malko se îmbogăţise cu un raport de trei pagini. Relatarea succintă a episodului cu prostituatele şi o notă scurtă despre excursia sa la Baakuba.

Singur în biroul său, generalul Okeili sugea gânditor din creionul verde. Îl aşează pe birou şi îl luă pe cel roşu. Ezită. O însemnare cu roşu însemna „acţiune imediată”: fie

eliminarea, fie expulzarea din ţară.

Vârful creionului atinse hârtia şi, fiind prea ascuţit, se rupse. Generalul nu era superstiţios, totuşi credea în semne. În plus, nu-şi formase încă o părere definitivă în cazul lui Malko. Apucă din nou creionul verde şi reciti cu atenţie rapoartele.

Ce însemna călătoria asta la Baakuba? Se notase numărul maşinii şi se semnalase prezenţa unui bărbat blond. Prin corelare cu informaţiile puse la dispoziţie de oamenii postaţi la Hotel Bagdad, Malko fusese identificat pe loc. Generalul Okeili puse pe margine un semn de întrebare.

Citi cu oarecare plăcere cel de al doilea raport. Egipteanul urmărise toată scena, cu ochiul lipit de o gaură în perete şi acum o descria cu un lux de amănunte ce nu-şi avea locul într-un document serios. Omul însă nu ştia precis ce-i interesează pe şefii lui, aşa că prefera să păcătuiască prin exces şi nu prin omisiune.

Generalul îşi puse semnătura în josul paginii şi clasă raportul. Aici totul era normal. Începea să creadă că intuiţia sa îl înşelase în privinţa lui Malko. Plimbarea până la Baakuba putea să se explice printr-o simplă curiozitate.

Ridică receptorul şi îi ceru secretarului să-i facă legătura cu colonelul Cerkov de la Ambasada Sovietică. Localul lor se găsea de cealaltă parte a Tigrului, la vreo doi kilometri distanţă.

Rusul vorbea araba la perfecţie. Când îi auzi vocea la capătul firului, generalul trecu peste orice formalitate preliminară.

— Ce ştii despre omul despre care ţi-am vorbit? îl întrebă el.

Din păcate, rusul încă nu ştia nimic. Trimisese o telegramă codificată la Moscova şi încă mai aştepta răspunsul. G.R.U. trebuia să se consulte cu K.G.B.-ul şi asta lua câteva zile, ca să se evite orice posibilă eroare. O să-şi ţină omologul la curent pe măsură ce va afla ceva nou.

Generalul puse receptorul în furcă, satisfăcut. Copia telegramei trimise de colonelul Cerkov se găsea pe biroul lui, dar bănuia că ruşii mai au şi o metodă secretă de comunicare cu Moscova. Dacă colonelul Cerkov ar fi primit

răspunsul fără ca el, Okeili, să-l cunoască deja, lucrul ar fi dovedit că bănuielile sale nu sunt nefondate. Asta e, rămânea pe altă dată…

Mai avea un motiv să fie satisfăcut: tânăra Amal Şkuri, pe care Securitatea Militară o utiliza uneori pentru mici „sondaje” la străinii suspecţi, părea să-l simpatizeze pe acest jurnalist austriac. I se acordase permisiune de a-l revedea, iar întâlnirile aveau loc într-o locuinţă în proprietatea Securităţii Militare.

În partea de jos a celui de al treilea raport, Latif Okeili scrise cu creion verde:

„Să se continue supravegherea. Să fiu informat zilnic.”

Capitolul VII.

Djemal venise la hotel pe jos. Malko îl aştepta în hol şi îi ieşi în întâmpinare. Kurdul ezită în alegerea unui taxi şi se hotărî în final pentru o maşină Peugeot, al cărei şofer ieşea în evidenţă prin^atitudinea sa excesiv de servilă.

În douăzeci de minute se aflau deja în faţa vilei celor două egiptence. Când rămaseră singuri, Malko îl întrebă:

— De ce tocmai taxiul ăsta? Era cel mai murdar.

Kurdul râse pe tăcute.

— Pentru că şoferul e sută la sută agent, explică el. Putem fi liniştiţi că ceilalţi n-or să ne urmărească. În cel mult zece minute se întoarce la hotel şi le spune unde suntem. Sunt prea puturoşi ca să se deranjeze să afle ce mai facem după ce terminăm aici. E mai plăcut să stai să joci cărţi la căldurică şi să bei ceai.

Susan şi Leila îşi întâmpinară clienţii cu înduioşătoare manifestări de efuziune. Banii se găseau greu la Bagdad, în acea etapă a revoluţiei.

În dorinţa lor de a se europeniza, renunţaseră la voaluri şi îmbrăcaseră pantaloni mulaţi, din latex şi bluze tricotate cu găurele prin care le ieşeau sfârcurile sânilor.

După primele îmbrăţişări de rigoare, Djemal le întrebă ceva şi apoi îi traduse lui Malko.

— E aşa cum îmi imaginam. Fratele lui Susan lipseşte. Nu se întoarce decât mâine.

Calculele kurdului se dovedeau corecte. Malko nu mai putea sta locului de nerăbdare. În sfârşit avea să facă ceva util. Dar mai întâi trebuia să se supună ceremonialului. Cele două egiptence îşi dezgoliseră deja sânii, când Djemal le opri.

Mai întâi puse un bilet de o sută de dinari pe masă. Apoi le ţinu un discurs lung, pe care i-l rezumă apoi lui Malko.

— Le-am spus că şedinţa de ieri ne-a cam obosit, dar că vom reveni după toate probabilităţile mâine. Nu trebuie în nici un caz să le ofensăm.

Într-adevăr, impresionat de aerul dezamăgit al lui Susan,

care era cea mai tânără, deci cea mai conştiincioasă, Djemal acceptă să se lase mângâiat puţin.

După un sfert de oră, Malko şi kurdul erau afară. Trăsăturile feţei lui Djemal se înăspriseră. Îl luă pe Malko de braţ şi iuţi pasul.

Merseră mai mult de un kilometru şi dădură de maşina lui Djemal, parcată într-o străduţă întunecată.

Peisajul era sinistru. Maidane înşirate pe malul fluviului, case de chirpici adormite, o sală de cinematograf izolată şi câteva clădiri mai moderne, cufundate în beznă. Nu era suflet de om primprejur.

— Aici mergem? întrebă Malko.

Djemal zâmbi nervos.

— Da de unde! Numai că niciodată nu poţi fi sigur că ţi-ai luat toate măsurile de prevedere.

Ascunşi după un perete de zid, stătură la pândă minute în şir. În afară de. Hămăitul câinilor, noaptea nu era tulburată de nici un zgomot. Într-un târziu, Djemal se urcă în maşină şi îi făcu semn lui Malko să nu trântească portiera. Demară cu farurile stinse. Nu le aprinse decât când ajunseră într-o piaţă luminată ca ziua.

Într-un colţ mai retras era oprită o maşină cu stea albă, sinistră şi ameninţătoare.

Urmă o nouă cursă pe străzile pustii ale Bagdadului. Djemal nu spunea nici un cuvânt. Deodată se opriră. Ajunseseră pe o stradă strâmtă, cu clădiri dărăpănate, fără sistem de iluminat. Un adevărat rai al hoţilor şi criminalilor.

Djemal coborî şi se topi în umbra unui zid. Îl chemă pe Malko.

— Am ajuns, spuse kurdul. E la capătul străzii. Un grup de kurzi din nord se ascund de mai multe zile acolo, într-o pivniţă, li conduce o femeie. E foarte cunoscută. Noi îi spunem Pantera Neagră. Romantic, nu-i aşa? O cheamă de fapt Gule, adică „trandafir”. Vorbeşte engleza. Cere-i să te ducă în nord. Ştie că trebuie să vii şi te-aşteaptă.

Malko tresări.

— Cum adică, nu vii şi tu cu mine?

Kurdul clătină din cap.

— Nu. Nu pot să-mi las maşina aici. E prea riscant. Dacă

o vede vreo patrulă, perchiziţionează tot cartierul ca să afle unde sunt. Mergi până la capătul străzii. Acolo te-aşteaptă cineva. Spune-i „Gule” şi o să te ducă la ea.

— Şi cum mă întorc înapoi? spuse Malko oarecum neliniştit.

Dinţii lui Djemal străluciră în întuneric ca nişte colţi de fiară:

— Or să te aducă ei. Dar dacă vrei să mergi în nord, va trebui să te obişnuieşti cu anumite precauţii şi riscuri.

Era un reproş indirect. Malko încerca să străpungă cu privirea întunericul şi se simţi foarte singur. Trebuia să-l fi luat cu el pe Krisantem. Acum era prea târziu să mai dea înapoi.

— Bine. Am plecat. Îţi mulţumesc.

O porni pe mijlocul uliţei cu un pas hotărât. Când întoarse capul, odată ajuns la mijlocul drumului, kurdul deja dispăruse. Imediat se auzi zgomotul maşinii care demara. Sunetul propriilor paşi i se părea înfiorător şi fu cât pe ce să se întoarcă din drum. Cam mirosea a capcană. În definitiv, abia dacă-l cunoştea pe Djemal. Capătul uliţei era atât de întunecat, încât nu reuşea să distingă nici măcar uşile de la case.

Se împiedică de o piatră, înjură pe nemţeşte şi fu cât p-aci să cadă. Pământul de sub picioare era plin de gropi. În fiecare maidan de pe margine se puteau foarte bine ascunde cel puţin câte zece ucigaşi. Nici măcar nu ştia în ce parte a Bagdadului se află. De bună seamă, nu într-un cartier rezidenţial. Chiar dacă la numai zece metri de bulevardul Saadun există mahalale cu magherniţe în care oamenii locuiesc laolaltă cu caprele!

Străduţa se termina printr-un cot în unghi drept, luminat de un lampadar îndepărtat. Un câine lătră în apropriere. Se auziră apoi nişte împuşcături foarte îndepărtate. Încordat până la ultima fibră, Malko se aştepta la orice.

Se opri. Nimeni. Rămase nemişcat, numărând în gând până la o sută, apoi începu să creadă că totul nu fusese decât o glumă. Strigă încet:

— Gule!

Nimic.

Făcu stânga împrejur şi o apucă pe lângă ziduri, căutând un minimum de protecţie.

Deodată, ceva ascuţit îl împunse în spate. Degeaba se credea el pregătit: pur şi simplu sări în aer. Întorcându-se, ghici prin întuneric faţa sălbatică a unui om care îi înfipsese în coaste vârful unui pumnal. Fără să facă cel mai mic zgomot, omul ieşise dintr-un cotlon pe lângă care Malko abia trecuse.

Probabil că se şi frecase de el.

— Gule, şopti Malko din nou.

Celălalt nu răspunse. În schimb, îl împinse în spaţiul strâmt dintre două case. Malko înaintă pe bâjbâite, pipăind pietrele cu piciorul. Se trezi deodată în faţa unei uşi din lemn. Omul trecu în faţă, deschise cu umărul, îi dădu brânci înăuntru şi închise uşa după ei.

Era întuneric beznă. Malko auzi un fâsâit, apoi necunoscutul scăpără un chibrit şi aprinse o lampă cu gaz. Era o cameră goală, cu paie pe jos. Nescăpându-l din ochi, omul dădu paiele la o parte şi deschise o trapă în podea. Malko zări doi ochi roşii fixându-l din umbră: un şobolan mare cât o pisică…

Îl cuprinse un fior.

Bărbatul îi făcu un semn, iar Malko începu să coboare scara strâmtă şi şubredă. Era prizonier în mâinile ciudatelor sale gazde.

Ateriză pe un fel de platformă. Imediat îl izbi în nări un miros înfiorător. Ca şi cum ar fi nimerit într-un abator. Mirosul dulceag de mortăciune se amesteca cu mirosul de putregai. Nu puteai sta în picioare.

Omul care-l însoţea pe Malko îl apăsă pe umăr ca să-l facă să se aşeze. Încăperea era şi ea luminată de o lampă cu gaz. Lumina era însă atât de slabă, încât abia putea distinge în jurul său nişte umbre întinse pe jos sau sprijinite de perete. Camera nu era mai înaltă de un metru cincizeci; pereţii musteau de igrasie.

Îi trebuiră câteva minute pentru ca să-şi obişnuiască ochii cu semi-întunericul. Apoi se mişcă ceva şi o mână nevăzută apropie lampa cu gaz de chipul său. Nu văzu la început decât ţeava unui revolver aţintită asupra lui, la numai câţiva

centimetri de faţă. Atât de aproape încât îi putea număra dungile. Arma era ţinută de o mână de femeie, cu unghiile făcute, dar la fel de mare ca mâna unui bărbat.

În spatele pistolului se vedea o faţă lată cu doi ochi imenşi şi galbeni, aproximativ de culoarea ochilor lui Malko, un nas turtit şi o gură cu buze groase, senzuală şi crudă. Femeia era întinsă pe un fel de culcuş. Era îmbrăcată cu un pantalon bufant, cum purtau kurzii şi cu o tunică militară de culoare kaki, întredeschisă la piept şi lăsând să se vadă un pansament murdar. La cingătoare mai avea un pistol automat, un pumnal cu lamă încovoiată şi un ţigaret lung, din lemn.

Lumina lămpii se făcu mai intensă şi Malko zări lângă pat un lighean cu un lichid alb şi un teanc de cartuşiere pentru cele două puşti cehoslovace, agăţate de perete.

Se simţi cuprins de nelinişte. Ce vroia să însemne o astfel de primire?

Fără a-l scăpa din ochi pe Malko, femeia rosti câteva cuvinte. Omul care îl adusese clatină din cap şi Malko presimţi că avea să se întâmple ceva urât. Femeia repetă aceeaşi frază.

— Zice c-o să te omoare, spuse omul.

Privit de aproape, cu ochii lui verzi şi părul roşcat, nu semăna deloc a arab. Bărbaţii întinşi pe podea nu mişcară. Abia dacă le puteai auzi respiraţia.

Pantera Neagră n-avea de loc aerul că glumeşte. Malko se strădui să-şi păstreze calmul. Oricum, nu era mare lucru de făcut. Îşi înfipse ochii aurii în cei ai femeii kurde şi întrebă în turceşte:

— De ce vrei să mă omori?

Femeia păru surprinsă să-l audă vorbindu-i în limba sa, dar neîncrederea îi crescu.

— Eşti un trădător în solda arabilor. Dar n-o să ai vreme să te bucuri de trădarea ta.

— De unde ştii?

— Ştiu.

Tăcere. Djemal îi făcuse un cadou minunat. Malko începea să înţeleagă de ce refuzase să-l însoţească.

Urmă o secundă de insuportabilă tensiune. Malko

transpira din plin sub ochiul impasibil al kurdei.

— O să mori, djach, spuse ea pe turceşte.

Deodată, furia lui Malko fu mai puternică decât frica. Ochii săi aurii nici nu clipiră şi spuse:

— Omoară-mă, dar faci o greşeală. Sunt prietenul vostru. Sunt american.

— Minţi, şuieră femeia. Nici un american n-ar îndrăzni să vină acum la Bagdad.

Din nefericire, Malko nu avea cum să-şi dovedească identitatea.

Femeia zâmbi cu un aer de cruzime. Pistolul se înălţă cu doi centimetri. Malko văzu cum se ridică piedica. Arătătorul gros apăsa încet pe trăgaci. Într-o fracţiune de secundă, creierii aveau să-i zboare sub impactul glonţului de 45 mm. De la armă, îşi mută privirile în ochii femeii. Nu se mai gândea la nimic, nu mai simţea nici o frică; timpul se oprise.

Femeia izbucni într-un hohot de râs grosolan şi îşi puse pistolul înapoi la brâu.

Schimbarea de atitudine fusese atât de neaşteptată, încât Malko rămase încremenit, fără să reacţioneze în nici un fel. Sprijinită de perete, Pantera Neagra îl privea acum cu un amestec de aviditate şi interes. Nu era frumoasă şi în nici un caz n-ar fi făcut cinste salonului de modă Dior, dar corpul ei masiv şi faţa cu trăsături grosolane degajau o senzualitate bestiala, al cărei farmec era sporit de clinchetul neîncetat al unui număr impresionant de brăţări şi lănţişoare. Îşi luă ţigaretul cioplit dintr-o bucată de lemn, aprinse o ţigară şi îi surâse lui Malko.

— Un trădător nu poate privi moartea în ochi fără să cerşească îndurare, spuse ea pe englezeşte. Nu ţi-ai ferit privirea, deci ai sufletul curat.

Gândindu-se la cele petrecute mai înainte, Malko simţi că-i îngheaţă măduva spinării. De ce atârnă viaţa unui om în ultimă instanţă! Kurzii foloseau un curios ser al adevărului.

— Dacă lăsam privirile în jos, m-ai fi omorât? întrebă el.

Femeia trase cu sete din ţigară.

— Bineînţeles. Ai fi putrezit apoi în pivniţa asta ani de zile. În companie selectă.

Arată cu ţigaretul spre mormanul inform dintr-un colţ întunecat al încăperii. De acolo venea putoarea. Era un cadavru învelit într-o pătură.

— L-aţi omorât? întrebă Malko.

— Nu, e de-al nostru. A fost rănit şi a murit. Nu putem să-l scoatem afară. Poliţia ne-ar lua urma imediat. De cinci zile stăm închişi aici.

Îţi trebuia ceva curaj să trăieşti în împuţiciunea asta infernală!

Malko acceptă ţigara şi paharul cu ceai. Aştepta ca femeia să continue.

— De ce vrei să mergi în nord? întrebă ea după un scurt moment de tăcere.

— Vreau să văd cum luptaţi, spuse Malko, iar irakienii nu mă lasă.

Femeia scoase un nor de fum albastru.

— Ai putea plăti cu viaţa…

De data asta, ridică el din umeri. Kurzii nu-i prea aveau la inimă pe laşi.

— Asta e treaba mea. Când plecaţi?

Femeia îi zâmbi cu încredere:

— Cel târziu într-o săptămână. Din cauza asta. Altfel n-ar trebui să rămânem în gaura asta de şobolan.

Îşi desfăcu tunica şi smulse o bandă lată de leucoplast, mânjită de sânge. Sub un sân greu şi alb, se vedea o rană imensă, umflată şi violacee, cusută chiar cu aţă neagră. Femeia îşi strânse cu grija tunica pe piept, fixându-l pe Malko drept în ochi.

— Te-a văzut vreun medic? întrebă el, un pic cam prosteşte.

Ea ridică din umeri.

— La Bagdad nu există medici pentru noi. Dar rezist eu. Până la urmă tot mă întorc în munţii mei.

— De ce ţi se spune „Pantera Neagră”? întrebă Malko.

Kurda îi aruncă o privire străpungătoare:

— Pentru că îmi vânez duşmanii oriunde s-ar ascunde, chiar şi acolo unde se simt mai în siguranţă. Venisem să executăm trei trădători, care însă au ştiut să se apere. Unul dintre ei a vrut să mă înjunghie înainte de a muri. Irakienii

au pus un preţ pe capul meu. O sută de mii de dinari. Asta înseamnă o groază de bani. Numai pentru un simplu denunţ. Bani câştigaţi uşor, continuă ea cu un aer gânditor.

Nu se putea spune că e o profesiune de viitor, să o denunţi pe Pantera Neagră.

Malko încă mai ezita. Avea impresia că găsise exact persoana de care avea nevoie. Părea totuşi de domeniul basmului. Desigur, în afară de cadavru şi de armele agăţate pe perete. Sau era o cursă pusă la punct cu mare măiestrie, sau se găsea în faţa unor adevăraţi luptători în rezistenţă.

Singurele persoane care puteau să-i ajute în misiunea sa.

Nu exista decât o singură cale prin care putea afla adevărul: să-şi descopere jocul atât de mult încât, dacă femeia lucra pentru irakieni, să se trezească a doua zi fie în închisoare, fie mort. O lăsă să-şi termine ţigara. Hotărârea sa era luată. Vroia totuşi ca riscul pe care şi-l ia să fie un risc calculat.

Aproape că-i venea să vomite din cauza putorii. Bine măcar că femeia fuma.

— Vreau să-ţi vorbesc între patru ochi, îi spuse el pe englezeşte.

Femeia încruntă din sprâncene.

— De ce? Toţi oamenii de-aici sunt peş-merga. Adică luptători de încredere. Nu am nimic de ascuns în faţa lor.

— Nici nu mă îndoiesc, spuse Malko. Dar poate că am eu. Respectiv ceea ce vreau să-ţi spun.

Femeia îl privea nehotărâtă. Simţi că trebuie să o convingă de buna sa credinţă.

— Sunt american, zise el şi nu sunt jurnalist. Mai mult nu-ţi spun până când nu vom fi singuri.

De data asta femeia dădu un ordin scurt şi cei patru bărbaţi se sculară şi dispărură într-un mic tunel care probabil că ducea într-o altă încăpere. Malko rămase singur cu cadavrul şi cu femeia kurdă. Ochii ei galbeni îl priveau bănuitori.

— Ei bine? Spuse ea.

Pentru ca să nu vorbească prea tare, schiţă gestul de a se apropia de ea. Pistolul ţâşni dintre păturи ca o cobră.

— Dacă te apropii, te omor, şuieră ea cu o voce aspră.

Nu se putea spune că domnea între ei un climat de încredere.

— De ce eşti atât de bănuitoare? îi reproşă Malko. Mi-am asumat şi eu nişte riscuri venind aici. Sunt singur şi neînarmat.

Femeia oftă şi puse arma jos.

— Sunt atâţia care ar vrea să mă ştie moartă! Şi apoi, Djemal Talani te-a adus. Nu prea am încredere în el. E un molâu. Ar trebui să fie în munţi, să se bată acolo. Hai, ce vroiai să-mi spui?

Malko îşi făcu semnul crucii în gând.

— Am nevoie de vreo doisprezece oameni curajoşi, începu el. Înarmaţi, hotărâţi să-şi rişte viaţa. Şi care apoi să fugă în nord.

Gule îl privea cu sprâncenele încruntate. Era clar că nu înţelege.

— Ce vrei să faci? întrebă ea. Eşti un străin la Bagdad. Nu ai pe nimeni de răzbunat.

— Asta e treaba mea, răspunse Malko. Ţi-am propus ceva. Tu spune-mi dacă se poate sau nu.

— Şi dacă îmi întinzi o cursă?

Malko zâmbi.

— Mă vei omorî. Pentru că o să fiu şi eu cu tine. În orice caz, nu e o cursă.

Se priviră unul pe altul timp de câteva secunde care părură că nu se mai sfârşesc. Adevărat că avea ochi de fiară, mai galbeni decât ochii lui Malko. Şi mai cruzi. O simţea dezorientată, pe punctul de a-l refuza.

— Nu pot să-ţi dau nici un răspuns dacă nu ştiu despre ce e vorba. Oamenii mei sunt soldaţi, nu bandiţi.

Lampa cu gaz tremura din cauza unui invizibil curent de aer. Malko simţi un fior. O umezeală de peşteră răzbătea prin pereţii încăperii. Cu siguranţă că se găseau sub nivelul Tigrului. Îşi spuse că oricum nu mai avea nimic de pierdut dacă spune adevărul. O cât de mică scurgere de informaţii ar fi dat totul peste cap.

— Am nevoie de un comando ca să atac închisoarea de la Baakuba. Să neutralizez gardienii, să eliberez un prizonier şi să-l scot din ţară prin Kurdistan.

Gule nu-şi putu ascunde o tresărire. Clătină din cap.

— E imposibil, spuse ea cu o nuanţa de regret în voce. Dacă ar fi vorba de închisoarea de la Bagdad, s-ar mai putea. E veche şi prost păzită. Te poţi apropia fără probleme, iar zidurile nu sunt prea înalte. Baakuba însă nici nu intră în discuţie. Zidurile sunt din beton, înalte de şase metri. E în plin deşert şi nimeni nu se poate apropia fără autorizaţie. N-am reuşi să pătrundem înăuntru. De ce vrei să faci una ca asta?

Malko prevăzuse posibilele obiecţii, iar acum improviza. Îi venise o idee.

— Mă ocup eu de ziduri, spuse el. Voi trebuie numai să pătrundeţi în închisoare după ce se prăbuşesc, să puneţi mâna pe un prizonier din curte şi să fugiţi cu el. Aşa se poate?

Pantera Neagră îl privi ironic.

— Cine eşti tu, să vorbeşti de miracole? Aladin în persoană? O să dărâmi zidurile cu mâinile goale! Crezi că dacă puteam ataca închisoarea de la Baakuba n-am fi făcut-o de mult, ca să ne eliberăm oamenii care sunt acolo?

Malko trase din ţigară. Era atât de absorbit, încât nici nu mai simţea mirosul de putreziciune din încăperea cavou. Succesul sau eşecul misiunii sale depindea de această conversaţie. Dacă ieşea de aici fără a fi reuşit să o convingă pe femeie, însemnă că pierduse jocul. Hazardul nu avea să-i mai scoată în cale a doua oară aşa o ocazie.

— Singuri nu puteţi ataca Baakuba, recunoscu el, tot aşa cum nici eu nu pot, singur. Dar împreună vom reuşi. Îţi jur. Şi voi fi alături de tine.

Femeia clatină din cap.

— Chiar dacă ar fi adevărat, nu vreau să risc viaţa oamenilor mei pentru un străin nebun. N-am dreptul s-o fac.

Asta era într-adevăr un argument valabil. Dar Malko îşi întipărise în memorie discuţia cu Djemal.

— Nici nu-ţi cer aşa ceva, spuse el. Sunt gata să-ţi plătesc cum vrei: cu arme sau cu aur.

De data asta Pantera Neagră izbucni în râs.

— Îţi baţi joc de mine! De unde ai să faci rost de aur sau de arme? Nu există aşa ceva la Bagdad!

— Dar cine vorbeşte de Bagdad? spuse Malko. Daca vrei arme, o să le ai din altă parte.

Îl privi, nehotărâtă.

— Cine eşti?

— Sunt american, spuse el simplu. Lucrez pentru serviciile de informaţii. La Baakuba se afla închis unul din agenţii noştri. Va fi executat. Trebuie să-l salvăm. Aici, la Bagdad, nu am nici o putere, dar în orice altă parte am în spate sprijinul ţării mele. Ea poate face miracole.

Femeia se arătă de această dată impresionată.

— Ai venit aşa de departe pentru a-l salva pe omul ăsta?

— Da, spuse Malko liniştit. Şi am să fac tot ce-mi stă în putere ca să reuşesc. Chiar imposibilul.

— Spui adevărul?

Malko îi căută privirea.

— Altfel de ce aş fi venit până aici? Îmi risc viaţa la fel ca tine. Sunt un „spion”, nu uita. Dacă mă denunţi, s-ar putea să te lase să pleci nestingherită în munţii tăi.

Ea hohoti sălbatic.

— Un kurd nu-şi vinde niciodată prietenii. Dar cum o să aduci armele?

— Prin paraşutare, spuse Malko. Unde şi când vei dori.

Aici se cam aventurase, pentru că nu avea nici un mijloc de comunicare cu Beirutul sau cu Teheranul. Telegramele erau trecute prin sită, liniile telefonice cu străinătatea erau întrerupte şi nu putea ieşi din ţară, deoarece viza lui nu era valabilă decât pentru o singură călătorie.

Gule strigă şi apăru unul din kurzi. Începu cu el o lungă discuţie, punctată de priviri mirate aruncate în direcţia lui Malko. Era aproape un bătrân, cu trăsăturile ascunse sub riduri, dar cu nişte ochi neobişnuit de vioi.

Într-un sfârşit, femeia vorbi din nou:

— Nu ştiu cine eşti, spuse ea. Eu te cred, dar riscurile sunt prea mari. Uite ce-ţi propun. Înainte de toate ai să livrezi armele la locul pe care am să ţi-l indic eu. Mai am de stat aici încă o săptămână. Ai deci tot timpul. Pe urmă o să mai stăm de vorbă. De acord?

— De acord, spuse Malko. Ce vrei? Şi unde?

Urmă un moment de nehotărâre. Femeia se consultă din

nou cu bătrânul. Părea din ce în ce mai uimită în faţa acestui străin cu puteri miraculoase.

— O să afli mâine, spuse Pantera Neagră. Vei merge la cinematograful Atlas, pe la orele şase. Joacă un film egiptean. Cineva o să se aşeze lângă tine şi o să-ţi dea o listă. Restul depinde de tine.

— Perfect.

Brusc, atmosfera se schimbă. Kurda părea mult mai destinsă. Îl întrebă pe Malko:

— Mai spune-mi ceva despre planul tău, din moment ce mie îmi revine sarcina să-l pun în practică.

— Ţie? tresări Malko.

Femeia îi aruncă o privire furioasă.

— Nu ai încredere în mine? Îţi omor un om de la douăzeci de metri cu unul din pistoalele mele. Sunt la fel de curajoasă ca orice peş-merga şi de două ori mai curajoasă ca un arab.

— Dar eşti rănită, protestă Malko.

— O să mă fac bine, îl asigură ea. Totdeauna mă fac bine înaintea unei lupte. Ei, ce mai ai de spus?

Înţelese că avea să-şi atragă duşmănia femeii dacă nu-i răspunde. În afară de asta, cunoştea locurile şi putea să-i dea informaţii preţioase.

— N-o să avem decât foarte puţin timp pentru, a acţiona. Numai o oră. Pe moment nu dispun de toate elementele, dar le voi obţine pe parcurs.

Vorbi mai mult de zece minute, încercând să se arate cât mai convingător. Kurda îi sorbea cuvintele, ca o fetiţă pare ascultă o poveste cu zâne. Când Malko se opri, izbucni în râs:

— Eşti mai nebun decât un kurd!

Imediat se întunecă la faţă:

— Planul tău este foarte îndrăzneţ, însă n-o să reuşească. Dar să ne dai armele şi o să încercăm. Chiar de-ar fi să plătesc cu viaţa.

Femeia îl privea cu o expresie cu totul nouă. Spre deosebire de femeile din neamul ei, foarte sfioase, mai ales cu străinii, Pantera Neagră era celebră pentru aventurile sale amoroase. Se mândrea cu viaţa de bărbat pe care o

ducea şi care cerea ceva curaj, mai ales într-o ţară în care femeile adultere mai sunt încă ucise cu pietre, operaţiune la care întotdeauna participă şi soţul.

Malko îi întâlni ochii şi ceea ce văzu în ei îl linişti cu privire la relaţiilor lor pe viitor. Dacă primea armele.

Odată ce tensiunea dispăru, mirosul scârbos îl răscoli din nou, cu şi mai mare violenţă.

Îşi bău tot ceaiul şi zise:

— Cred că nu a mai rămas nimic de spus. O să-l aştept pe mesagerul tău mâine şi o să mă ocup numaidecât de arme.

Pantera Neagră nu îi întinse mâna, dar îl urmări cu privirea galbenă în timp ce urca scara. Acelaşi om care îl aşteptase pe uliţă îl conduse înapoi.

Malko merse mult până să găsească un taxi. Era ora două dimineaţa când se întoarse la Hotel Bagdad. Agenţii erau la postul lor şi de data asta Malko simţi o răceală neplăcută în ceafă. Kurda avea dreptate: planul lui era într-adevăr nebunesc.

Capitolul VIII.

Casiera de la cinematograful Atlas îl privi cu curiozitate pe Malko când acesta se prezentă la ghişeu. Nu era obişnuită cu spectatori europeni în cinematograful ei, în care jucau numai filme arăbeşti în versiune originală, deşi era una dintre cele mai mari săli din Bagdad, situată pe bulevardul Saadun, la doi paşi de Piaţa Al-Tahrir.

Malko nu avea să ştie ce a văzut, pentru că filmul era netitrat. O sală murdară, mirosind a transpiraţie. Se aşeză pe un rând gol, pentru ca omul care trebuia să vină să se poată aşeza uşor lângă el.

Agentul care îl urmărise de la ieşirea din hotel ezită o clipă şi merse să se aşeze la terasa unei cafenele, în faţa cinematografului. Văzuse filmul şi vremea era frumoasă, începu să se joace maşinal cu boabele mătăniilor, ca să-i treacă timpul mai repede. Se cam săturase să urmărească străini, o ocupaţie care devenise cam monotonă.

Trecură douăzeci de minute fără să se întâmple nimic şi Malko începu să se îngrijoreze. Dacă nu venea kurdul, era semn rău Nu-l putea ruga pe Djemal să-l ducă acolo încă o dată. Şi totuşi, de la hotel şi până la cinematograf mersese foarte încet, preţ de un sfert de oră, ca să fie mai uşor de reperat.

În sfârşit, se aşeză cineva lângă el. Malko nu făcu nici o mişcare, examinându-şi vecinul cu colţul ochiului. Era un arab ca toţi ceilalţi, neras şi fără cravată, în aparenţă absorbit de film. Nu întoarse nici un moment capul spre Malko.

Dar după cinci minute, Malko simţi o mână care îi pipăia haina. Să fi fost mâna lui Brigitte Bardot, nu i-ar fi făcut mai mare plăcere. Omul bâjbâi cu ochii fixaţi pe ecran şi într-un târziu găsi buzunarul, îi strecură înăuntru o foaie de hârtie împăturită.

Rămase apoi nemişcat, fără să pronunţe nici un cuvânt. Nimeni nu putuse să-i vadă, nici măcar spectatorii de pe rândul din spate.

Pentru mai mare siguranţă, Malko se hotărî să rămână până la sfârşitul filmului. Pe ecran se desfăşura o melodramă cretină, cu nişte frumuseţi egiptene adipoase. Încercă să se lase captivat de subiect, apoi mintea îi fugi la altceva. Trebuia acum să transmită comanda de arme la Beirut. Dacă ieşea din Irak, risca să nu se mai poată întoarce înapoi niciodată, l-ar fi trebuit o nouă viză pe care nu o putea obţine decât în Austria.

Problema unei scrisori nici măcar nu se punea. Mai întâi de toate, cenzura deschidea aproape toată corespondenţa. Apoi, scrisoarea s-ar fi putut rătăci. Telefonul şi telegrama nu intrau nici ele în calcul din motive evidente. Rămânea o singură posibilitate: să trimită un mesaj. Ar fi dat orice să aibă la el unul din radio-emiţătoarele C.I.A., de dimensiunile unei serviete diplomat, dar asta presupunea o întreagă reţea de legătură care în Irak nu exista.

În acest univers închis şi duşmănos, micile invenţii electronice nu-şi aveau nici o utilitate. Altă soluţie nu avea decât să apeleze la vechiul sistem D.

Filmul se termina printr-un recital de hohote de plâns ale eroinelor principale şi Malko se ridică în picioare, pipăind fără voia sa hârtia prin stofa hainei.

Cu cât scăpa mai repede de ea, cu atât era mai bine.

*

* *

Malko ieşi din cinematograf. Firma luminoasă a Aeroflotului clipea pe bulevardul Saadun, în caractere chirilice şi arabe. Dintre toate companiile aeriene, ruşii aveau biroul cel mai luxos.

Era convins că îl urmăreşte cineva, dar nu-şi putea da seama cine. Se grăbea să ajungă la hotel pentru a-şi întipări în memorie conţinutul mesajului. Ce avea în buzunar era dinamită curată!

Luându-şi cheia de la recepţie, aproape că se izbi de şefa de orchestră franţuzoaică pe care o întâlnise la serata diplomatului homosexual. Vorbea cu portarul şi Malko o auzi cum cere un taxi ca să viziteze ruinele de la Ninive.

— Mâine plec la Beirut, îi explica ea şi aş vrea să mai văd şi altceva decât Bagdadul…

Malko îşi înăbuşi cu greu un ţipăt de bucurie. Beirut! Exact ce-i trebuia lui. Nu vroia să-l amestece pe Djemal în traficul ăsta cu arme, problema fiind mult prea delicată.

Pentru o străină, riscurile erau mai mici.

Cu condiţia să fie de acord.

În clipa în care femeia se întoarse cu faţa, Malko îi zâmbi şi se înclină:

— Şi eu intenţionam să merg la Ninive, spuse el. Aş fi onorat să vă pot însoţi, dacă nu cumva aveţi alte planuri... Sunt pasionat de arheologie.

Era minciuna cea mai gogonată pe care o spusese vreodată.

Muziciana roşi. Era evident încântată de propunerea lui Malko. Nu neapărat din cauza cetăţii Ninive, deşi nu era genul de femeie care să se arunce în braţele unui bărbat.

— Nu ştiu dacă pot să accept, se sclifosi ea. Probabil că vă mai însoţeşte cineva, iar noi suntem deja patru persoane...

— Da, de unde, spuse Malko, sunt singur şi am închiriat o maşină mare. O să fie mai amuzant să mergem cu toţii.

Franţuzoaica n-avu încotro şi acceptă. Malko fixă o întâlnire spre sfârşitul serii, pentru a pune la punct toate detaliile.

Agenţii din holul hotelului priveau scena înduioşaţi. Ce bine ar fi dacă toţi străinii ar avea preocupări la fel de inofensive! Când tânăra franţuzoaică se îndepărtă, Malko îi ceru portarului să-i facă rost de ó maşină pentru dimineaţa următoare.

Arheologia are şi ea utilităţi diverse.

Urcă în cameră, scoase hârtia din buzunar şi o desfăcu. Îl mâncau degetele de nerăbdare. Kurzii nu se zgârciseră de loc. Cu nişte litere şovăitoare, o mână scrisese pe englezeşte:

200 de carabine Mauser 98 K
20 de bazuka cehoslovace
20 de mitraliere MG 42
100.000 de cartuşe 7,65
2 tone de T.N.T.

Puteai foarte bine să umpli cu ele mai multe containere.

Dedesubt nu se vedea decât un singur cuvânt: GALALE. Capitala clandestină a Kurdistanului din inima munţilor. Livrarea era şi ea problematică. O complicaţie în plus era faptul că armele nu erau de fabricaţie americană. Mitralierele MG 42 erau nemţeşti, ca de altfel şi carabinele. Toate erau arme casate. Şi trebuia să facă rost de ele în măi puţin de o săptămână!

Ted Heimof avea să-şi piardă din kilogramele excedentare şi, cu aceeaşi ocazie, să plătească pentru neglijenţa de care făcuse dovadă.

*

* *

Cu gândul la american, Malko îşi aminti de misteriosul colonel „trădător” din armata irakiană a aerului, Abdul Akhmat. Acum, când jocul lui Malko începea să prindă contur, i se putea găsi şi lui un rol. Cu singura condiţie să nu fie şi el, ca doctorul Shawool, o creangă putredă.

Malko reciti lista cu arme şi îi dădu foc în scrumieră. Nu trebuie să te joci cu dracul. Acum, mai avea nevoie de o informaţie esenţială: când aveau loc execuţiile.

În faţa dificultăţilor care se iviseră, trebuia să renunţe la planul său de a pătrunde în închisoare. Gardienii ar avea timp să-şi organizeze apărarea, iar aliaţii lui Malko nu constituiau o forţă suficientă în cazul unei confruntări deschise. Ziua şi ora execuţiei erau deci de o importanţă capitală, pentru că atunci şi numai atunci aveau să iasă deţinuţii în curte.

Era o informaţie pe care ar fi putut să o obţină de la colonelul Akmat. În felul acesta ar fi trimis totul la Beirut şi n-ar mai fi trebuit să ia legătura cu ei. În ziua ştiută, aliaţii săi de la exterior ar fi intervenit...

Se hotărâse. Franţuzoaica pleca în ziua următoare, ceea ce îi lăsa aproape două zile la dispoziţie. Cam puţin, dar nu avea nici cea mai mică intenţie de a-l menaja pe colonelul Akhmat. De altfel nici nu o să-i dezvăluie planul său.

Numai să dea Dumnezeu să se poată baza pe el. Altfel, nu vedea cine ar putea să-i ofere într-un răstimp atât de scurt o informaţie atât de preţioasă şi de indispensabilă.

Operaţiunea semăna cu o partidă de biliard electronic, în

care trebuie să acumulezi un anumit număr de puncte cu un număr limitat de bile.

Prima bilă se numise doctorul Shawool… Cea de-a doua, colonelul Akhmat, trebuia să facă treabă mai bună.

*

* *

Membru al Statului Major al Aviaţiei, colonelul Abdul Akhmat avea un rol destul de modest şi se ţinea la o parte de efervescenţele politice. Dosarul lui de la Securitatea Militară era complet gol. Dăduse dovadă de suficientă supleţe şi inteligenţă pentru a nu ieşi niciodată în evidenţă în decursul regimurilor care se succedaseră la conducerea Irakului în ultimii zece ani. Reuşise astfel să depăşească toate hopurile cu succes.

Bineînţeles, trecuse şi el prin mitralieră câteva sate de kurzi, împuşcase nişte lideri comunişti, dar reuşise să se menţină mereu în umbră.

Când ordona câte o execuţie, nu asista personal şi nu se distra sfârtecând duşmanii regimului între două camioane ruseşti. Avea visul lui secret: să fie numit ataşat militar la Beirut, chiar dacă sejururile în afara Bagdadului nu erau foarte recomandabile.

Fusese detaşat în Iordania în 1963, la comanda unui escadron aerian irakian. Îşi făcea toate permisiile la Beirut, gustând deliciile Capuei după timpul petrecut în Amanul izolat printre nisipurile deşertului. Acolo intrase într-un anturaj nociv. Prietenul său cel mai bun – un căpitan iordanian – îi mărturisise într-o bună zi că lucrează pentru Securitatea Militară a ţării sale. La început nu-i ceruse decât nişte fleacuri. Mici informaţii despre anumiţi ofiţeri irakieni.

Maiorul Akhmat nu se arătase prea şocat. Iordania era aliatul Irakului şi tot o ţară arabă. Maiorul irakian nu se dăduse în lături nici de la întâlnirile cu nişte civili foarte cumsecade, vizibil de origine anglo-saxonă. Aceştia din urmă erau burduşiţi cu dolari, iar maiorul Akhmat începuse de mult să neglijeze popota de la Aman în favoarea Cazinoului din Beirut.

Seratele se terminau la ore din ce în ce mai înaintate. O şansă nu vine niciodată singură. Maiorul Akhmat întâlnise o

chinezoaica fermecătoare, cu unghii de o lungime neobişnuită şi cu o aviditate fără margini. Povestea clasică. Colac peste pupăză, mai pierduse şi la joc. Din fericire, prietenul său iordanian îi împrumutase 20 000 de dinari pentru a-l ajuta să depăşească acest moment dificil.

Încântat, Abdul Akhmat nu-şi pusese întrebarea de unde poate face rost un modest căpitan de o sumă atât de fabuloasă. Evident, iordanianul mai obţinea şi el de la maiorul irakian câte ceva.

Se întâlneau din ce în ce mai des cu prietenii anglo-saxoni, care se purtau din ce în ce mai amabil.

Scenariul ultra-clasic. Într-o bună zi, somaţie de rambursare a datoriei, disperare, propunere de găsire a unui aranjament.

Abdul Akhmat se complăcuse în iluzia că informaţiile pe care i le cerea prietenul său, căpitanul iordanian, nu aveau să iasă dintre graniţele Iordaniei, o ţară aliată. Îi transmisese toate dosarele personale şi politice ale celor mai importante cadre din armata irakiană a aerului, dosare la care avea acces prin poziţia sa de Preşedinte al Corpului Ofiţerilor din Aviaţia Militară.

Dar într-o zi, când conversaţia alunecase spre subiecte mai delicate, cum ar fi cantitatea de muniţie a unităţilor irakiene, maiorul Akhmat se trezise din visare şi îl ameninţase pe iordanian că o să-l denunţe la Securitatea Militară irakiană.

Buba crăpase.

Chinezoaica cu buze senzuale dispăru fără urmă. Atitudinea căpitanului iordanian deveni foarte distantă. Într-o seară, doi necunoscuţi sunară la uşa maiorului Akhmat. Erau deţinătorii unor documente care puteau să-l trimită direct în faţa plutonului de execuţie. În cursul sejururilor sale la Beirut fusese urmărit, fotografiat, ascultat, chiar filmat când făcea dragoste cu chinezoaica. Află cu aceeaşi ocazie că, prin intermediul prietenului iordanian, informaţiile sale ajunseseră tocmai la C.I.A.

Necunoscuţii fuseseră extrem de amabili. Maiorul Akhmat nu trebuia să-şi facă probleme. Pentru moment nu mai aveau nevoie de el. Într-o zi, cine ştie, poate că aveau să-i

ceară din nou serviciile.

Akhmat le promisese orice, ca să câştige timp. După care ceru imediat rechemarea la Bagdad. Acolo se simţea mai la adăpost.

Treptat, uitase că undeva în lume, nişte oameni erau în posesia unor documente cu efect catastrofal asupra carierei sale. Irakul era o lume secretă şi închisă ermetic. Agenţii americani nu se aventurau niciodată până aici, lăsând teren liber britanicilor.

Astfel, plutind într-o înşelătoare siguranţă, maiorul Akhmat, între timp avansat la gradul de colonel, îşi adormise toate temerile. Cele două fete ale sale se făcuseră mari şi frecventau cursurile Universităţii din Bagdad. Avea numai prieteni printre ofiţeri, iar Securitatea irakiană renunţase de mult să mai descopere cine fusese la originea scurgerilor de informaţii de la Aman. Atâţia ofiţeri muriseră împuşcaţi de atunci, încât vinovatul cu siguranţă că se numărase printre ei...

Până în clipa în care în biroul său sună telefonul.

*

* *

Colonelul Akhmat tocmai ajunsese la Ministerul Apărării, când telefonul ţârâi. Se auzi mai întâi vocea unui recepţioner de la Hotel Bagdad, apoi cea a unui străin care vorbea pe englezeşte.

— Sunt un prieten de-al căpitanului Hosein din armata iordaniană, îl anunţa vocea necunoscutului. Mi-a cerut să vă transmit complimente dacă trec pe la Bagdad...

Primul reflex al colonelului Akhmat fu acela de a pune receptorul în furcă, lăsându-se pradă puternicului sentiment de panică. Era singur în birou şi gestul nu ar fi avut urmări.

Apoi se stăpâni. În definitiv, poate că era chiar prieten cu iordanianul. Un fapt fără nici o legătură cu povestea lui. Trebuia în orice caz să se asigure. Iar dacă corespondentul necunoscut îi pusese gând rău, să-i trântească telefonul în nas n-ar fi diminuat cu nimic pericolul.

Din contră, faptul ar fi stârnit suspiciunea serviciilor de ascultare din minister.

— Bine aţi venit în Irak, se auzi el rostind. Sunt foarte

bucuros să aflu ce mai face căpitanul Hosein.

Corespondentul era la fel de amabil. Înainte de a închide, Akhmat îi spuse că peste o oră avea să-i trimită o maşină la hotel. Îşi aprinse apoi o ţigară şi încercă să-şi limpezească creierii! Era o vreme splendidă şi soarele se revărsa pe fereastra biroului. Mai mulţi colegi băgară capul pe uşă pentru a-l saluta în următorul răstimp de o oră.

Colonelul îi telefonă soţiei ca să-i spună că nu vine acasă la dejun.

Pentru orice eventualitate, îşi scoase din sertar pistolul Tokarev 7,65, cadou din partea unui ofiţer sovietic şi îi verifică încărcătorul, înainte de a şi-l strecura în buzunar.

Deşi nu era cu adevărat adeptul unor astfel de metode. La ora fixată îi dădu ordine şoferului şi aşteptă. Foarte curând avea să ştie despre ce e vorba.

*

* *

Malko era la fel de neliniştit ca omul pe care urma să-l întâlnească. E adevărat că, teoretic, îi putea distruge colonelului Abdul Akhmat viaţa şi cariera. Dar aici, la Bagdad, era cam lipsit de mijloace de acţiune. Celălalt trebuia să-l creadă pe cuvânt. Dacă omul ar fi avut cea mai mică bănuiala că e un bluf, Malko se putea trezi la închisoare. Akhmat ar fi plătit apoi scump pentru eroarea comisă, dar asta nu schimba cu nimic datele iniţiale ale problemei.

Portarul de la Ministerul Apărării îl salută respectuos şi îi dădu un însoţitor bărbos şi morocănos. Şoferul rămăsese în maşină, conform dispoziţiilor colonelului.

Culoarele erau murdare şi zugrăveala crăpată. Malko trecu pe lângă mai mulţi ofiţeri irakieni care îl examinară cu curiozitate. Străinii nu prea pătrundeau între aceste ziduri. Omul care îl însoţea bătu în sfârşit la o uşa cu geam.

Colonelul Abdul Akhmat îşi luase o expresie nobilă şi impasibilă. Nu se ridică în întâmpinarea lui Malko. Acesta însă citi numaidecât semnele fricii pe chipul bărbatului. Gura lui mare şi molâie tremura imperceptibil. Se vedea că îşi controlează expresia feţei şi se forţează să alunge orice gând nepotrivit cu poziţia sa.

— Luaţi loc, îi spuse el lui Malko.

Conversaţia fu banală. Un schimb de păreri despre Liban, Iordania, vremea frumoasă timpurie de la Bagdad. La un moment dat, Malko scăpă în conversaţie un nume care îl făcu pe colonelul irakian să tresară fără să vrea.

Era numele frumoasei chinezoaice care îi procurase momente atât de agreabile şi avusese o atât de mare înrâurire asupra vieţii sale. N-avea de unde şti că nu mult după aceea femeia sfârşise cu gâtul tăiat, în urma unei reglări de conturi între agenţi şi că acum nu mai putea trăda pe nimeni.

Dar numele ei era un clopot de înmormântare pentru toate speranţele sale. Omul acesta elegant şi binevoitor care se afla în faţa lui venise să-l lichideze sau, în cazul cel mai fericit, să-i pună siguranţa în pericol. Se hotărî să ia el iniţiativa. Trebuia cu orice preţ să evite o discuţie mai serioasă în birou.

— Aş putea să vă invit la dejun? se oferi el. Eventual mergem la un restaurant de pe malul Tigrului.

Malko acceptă. Şi el avea în vedere un colţişor liniştit unde să poată discuta în largul lor.

Când colonelul se ridică pentru a ieşi din birou, Malko remarcă silueta greoaie a omului, începutul de burtă şi cutele de la ceafă care se revărsau peste gulerul uniformei. După decepţia avută cu doctorul Shawool, avea dreptul la o uşoară compensaţie.

Colonelul îi arătă în trecere Piaţa Al-Tahrir, cu enormul său basorelief în stil egiptean antic, care glorifica revoluţia.

Umor poate de natura involuntară.

Şoferului i se dădu liber şi cei doi bărbaţi se instalară la o masă liniştită de la Gondolia, o cârciumioară pe malul Tigrului. Clienţii erau puţini şi nimeni nu se gândi să se aşeze la vreuna din mesele vecine.

— De ce ai venit în Irak, domnule Linge?

Ochii aurii ai lui Malko se opriră asupra feţei netede şi senine, pe care omul o ţinea îndreptată spre apa curgătoare a Tigrului.

— E o poveste lungă, colonele, spuse el. O poveste care a început în Iordania, acum şapte ani.

Irakianul se făcu că nu pricepe:

— Erai pe-atunci în Iordania? întrebă el.

Dar sosul curry nu mai avea brusc nici un gust în gura lui. N-ar fi crezut niciodată că i se poate întâmpla una ca asta…

— Dumneata erai în Iordania, îl corectă Malko cu blândeţe. Ai cunoscut acolo un număr de persoane care ţi-au făcut nişte servicii… Eu am venit în Irak ca să-ţi cer…

Colonelul Akhmat se juca cu furculiţa. Privi în direcţia Mercedes-ului care aştepta afară, cu şoferul la volan. Era foarte tentat să-l invite pe necunoscut la o plimbare şi să-l lichideze în deşertul din împrejurimile Bagdadului…

Dar cu siguranţă în locul lui ar fi apărut un altul.

— Ce vrei să spui? întrebă el. Nu înţeleg.

Reuşise să-şi păstreze expresia nobilă şi impasibilă, dar mâna dreaptă i se crispase în fundul buzunarului şi o venă i se zbătea la tâmplă cu un zgomot care i se părea asurzitor.

Malko îşi înfipse ochii aurii în cei ai ofiţerului irakian. Îi era oarecum milă de el. Părea să nu fie om rău. Era doar un bărbat căruia îi plăcea să se distreze.

— Colonele, spuse el, lucrurile pe care am să ţi le spun sunt neplăcute şi periculoase, atât pentru dumneata cât şi pentru mine. Acum câţiva ani, ai lucrat pentru Serviciile de Informaţii. La timpul respectiv ţi s-a făcut un dosar. Nu ţi-a cerut nimeni nimic, deşi dumneata ai costat în schimb foarte scump… Să spunem că a fost un fel de investiţie. Azi, cei care te-au ajutat vor să-şi amortizeze investiţia. Cu cea mai mare discreţie, bineînţeles.

Colonelul simţea în creieri un uruit înfiorător. Era mai rău decât un coşmar. Bărbatul acesta îmbrăcat cu eleganţă, fermecător, venit de foarte departe, era chiar Moartea în persoană.

— Şi ce se întâmplă dacă refuz? şopti el cu o voce întretăiată.

Malko privi Tigrul; era totuşi o meserie murdară.

— Ar fi o greşeală. Cum ţi-am spus, ai un dosar. Destul de compromiţător. Dosarul e în mai multe exemplare. Unul dintre ele ar putea fi trimis guvernului de către o persoană anonimă. Prin una din ambasadele voastre din străinătate.

Asta ca să-i vină colonelului mintea la cap.

— E o soluţie care îmi repugnă, încheie Malko. Dar, din nefericire, am mare nevoie de ajutorul dumitale.

Aşteptă ultima clipă pentru a-i spune în ce anume constă ajutorul acesta. Nimic altceva decât data următoarei execuţii şi alte câteva precizări. În limbaj profesionist, se numea un „subiect închis”. Adică, dacă nu ţinea neapărat să ajungă în faţa Tribunalului Militar, colonelul nu avea altceva de făcut decât să se supună.

Deodată, bărbatul din faţa lui Malko îşi pierdu orice control. Expresia plină de seninătate se descompuse brusc şi faţa i se boţi. Bărbia, până mai adineaori îndreptată agresiv către interlocutorul său, coborî; chiar şi umerii obrajilor se lăsară în jos..

În răstimp de câteva secunde, Malko se trezi în faţa unui bătrân obosit, care abandonase orice luptă. Părul grizonat deveni sare şi piper, iar eleganta tunică se umplu de cute.

— Trebuie să mă gândesc un pic la toate astea, spuse el umil.

— Înţeleg, rosti Malko nemilos, dar nu prea am timp. Ce-ţi cer s-ar putea să dureze…

Achită discret nota de piaţă. Măcar atâta lucru putea să facă pentru colonelul Akhmat. În faţa şoferului, acesta îşi reluă înfăţişarea mândră şi uşor dispreţuitoare de patrician roman. Malko se aşeză lângă el, pe banchetă. Nu schimbară nici un cuvânt până la hotel. Pe punctul de a coborî din maşină, Malko rosti pe un ton cât se poate de natural:

— Pot să vă invit şi eu mâine, la dejun? Aş veni să vă iau de la birou. Vreau să mă revanşez pentru acest minunat dejun.

— Excelentă idee, spuse colonelul. Mâine, la aceeaşi oră.

*

* *

Se întoarse la birou dar nu rămase acolo. Trebuia să asiste la un antrenament al comandourilor El-Fatah, undeva la periferia Bagdadului şi îl aştepta un jeep rusesc. Se gândi toată ziua la problema lui, în timp ce rafalele de puşcă automată păcăneau în jurul lui.

Nu se îndoi nici o secundă de veridicitatea cuvintelor interlocutorului său. Nimeni nu-şi asuma în glumă astfel de

riscuri. Râse în sinea lui la gândul că era singurul care ştia de prezenţa la Bagdad a unui spion american.

Avea de ales între mai multe soluţii.

Cea mai stupidă era aceea de a se descotorosi de călăul său prin mijloace violente. N-ar câştiga mai mult decât o amânare de câteva zile sau săptămâni. Văzând că nu se întoarce, superiorii lui ar trece la represalii sau ar trimite pe altcineva.

Mai putea să-l aresteze, să spună că încercase să-l mituiască. N-avea însă nici o dovadă şi ajungea din nou la prima soluţie.

La ora patru, fu cât pe ce să-i telefoneze unui prieten iordanian, comandant la Securitatea Militară, căruia îi salvase viaţa într-un puci. El îl înţelegea. Dar n-ar fi putut să-i ofere protecţie. În prezent, iordanienii erau la fel de prost văzuţi ca israelienii. Mai mult, toate persoanele care făceau, parte din Armata Aerului erau suspecte în ochii guvernului. În cel mai bun caz, ar scăpa cu douăzeci sau treizeci de ani de temniţă.

La vârsta lui, era cam mult.

Nu exista altă soluţie decât să facă ce i se spune. În viitorul imediat, lucrul îi oferea un minimum de siguranţă. Dar şi frică. Are să tremure de fiecare dată când o să sune telefonul. După străinul ăsta o să vină altul, apoi altul. Colonelul cunoştea bine Serviciile de Informaţii. Nu era o persoană destul de importantă pentru a fi menajată. Or să-l stoarcă ca pe-o lămâie, până la ultimul sâmbure.

Un sâmbure în formă de glonţ în ceafă. Simţea că n-o să reziste nervos la un joc dublu.

Îşi întrerupse gândurile pentru a-i felicita pe voluntarii El-Fatah. Şedinţa se terminase. Prin câteva cuvinte bine potrivite, înfieră imperialismul israelian, îşi luă rămas bun şi se urcă înapoi în maşină, fără a fi găsit vreo soluţie. Într-o oră, cât o să dureze călătoria, va trebui să pună punct final.

Dar cu cât se apropia mai tare de Bagdad, cu atât se simţea mai nehotărât. Pistolul atârna greu în buzunar şi fu tentat să-l scoată şi să-şi tragă un glonte în cap.

Altă soluţie imposibilă. O sinucidere ar atrage atenţia Securităţii, care ar face imediat legătură cu vizita pe care o

primise în dimineaţa aceea. Odată arestat, agentul american ar vorbi, iar familia colonelului ar avea de suferit consecinţele. Ar fi evacuaţi din vila confortabilă pe care o ocupau în cartierul ofiţerilor pentru numai opt dinari pe lună. Fetele n-ar mai putea merge la Universitate.

Se lăsa noaptea, aşa că aprinse farurile, apoi opri maşina o secundă, la un punct de control. Activistul Baas îl salută cu respect. Puţin mai departe, fu nevoit să vireze într-o parte, în faţa unui camion militar care rula cu viteză maximă şi pentru câteva secunde uită de toate grijile, cramponându-se de volan. Reveni pe şosea înjurând cu ciudă.

Deodată, îl cuprinse liniştea. Găsise soluţia. O soluţie crudă şi radicală, dar care avea meritul de a reduce la minimum consecinţele.

Suspină şi aruncă Tokarev-ul pe geam. O să-l culeagă vreun ţăran de pe jos şi o să-l vândă la preţ de aur. Armele erau foarte căutate la Bagdad.

În faţa lui, şoseaua se întindea în linie dreapta, de-a lungul căii ferate care mergea la Bassorah. Apoi făcea un cot la dreapta, unde apăreau primele case ale Bagdadului.

Apăsă progresiv pe accelerator. Jeep-ul rusesc îşi iuţi mersul şi plafonă în jur de 80. Zgomotul era înfiorător, pentru că vehiculul nu fusese proiectat să circule cu o viteză aşa de mare. Colonelul Akhmat abia putea să-l ţină pe şosea. Cu toate că era singur, îşi regăsise controlul feţei, cu excepţia gurii. Buza inferioară îi atârna, moale şi lipsită de vlagă.

Aştepta.

Pentru moment nu se vedea nici un alt vehicul. Deodată, apărură din curbă două faruri albe. După distanţa dintre ele, colonelul Akhmat îşi dădu seama că era un camion. Lucrul îi convenea de minune. Se lăsă mai pe spate, ţinând volanul cu două degete.

Camionul se apropiase la o distanţă de o sută de metri, încet, lăsă volanul s-o ia înspre stânga şi închise ochii.

Nu avea curajul să-şi privească moartea în faţă.

*

* *

Lui Malko îi trebuiră zece minute de conversaţie într-o englezească improvizată ca să înţeleagă că în ziua precedentă, după întrevederea cu el, colonelul Akhmat avusese un accident de maşină în care îşi pierduse viaţa.

Ofiţerul care îi vorbea nu părea să bănuiască nimic. Jeep-ul colonelului care se întorcea la Bagdad se izbise de un camion cu soldaţi. Şoferul camionului murise şi el pe loc. Corpul zdrobit al colonelului era depus la o capelă. Un accident stupid.

Malko întări această afirmaţie şi plecă pe jos în direcţia Pieţei Al-Tahrir, furios şi amărât.

Serviciile de Informaţii uitau prea adesea să ia în calcul faptul că au de a face cu oameni şi nu cu simple maşini.

Capcana în care fusese prins colonelul Akhmat era perfectă. Atât de perfectă încât îi scăpase complet din vedere posibilitatea evadării prin moarte. Precum şobolanii de laborator care, pierduţi în labirintul fără de ieşire, preferă să se sinucidă.

Pentru Malko incertitudinile sporeau. Oare colonelul se răzbunase înainte de a muri?

Capitolul IX.

— Ciudat, foarte ciudat, îşi spunea generalul Latif Okeili.

Avea în faţă raportul despre accidentul colonelului Abdul Akhmat. Documentul n-ar fi aterizat niciodată pe biroul său dacă Securitatea nu ordona să se scrie câte un raport despre fiecare persoană care intra în contact cu jurnalistul austriac.

Colonelul Akmat se întâlnise cu el şi murise a doua zi. O moarte care de altfel părea pur accidentală. Şi totuşi coincidenţa era destul de ciudată.

În meseria generalului Okeili nu existau coincidenţe. Ceruse imediat dosarul colonelului Akhmat. Nu reuşise să se lămurească de loc. Fusese un ofiţer fără probleme.

Deşi nu avea nici o dovadă, generalul era acum convins că jurnalistul este de fapt un agent secret. Dar motivele sejurului lui la Bagdad deocamdată îi scăpau.

Acţiunile „jurnalistului” nu păreau să aibă vreo legătură una cu alta, ceea ce-l enerva la culme pe ofiţerul irakian. Dar îl şi incita. În sfârşit dăduse peste un caz real de spionaj.

Ridică receptorul şi ceru legătura cu Cartierul General al Securităţii Baas. Deşi în sinea lui îi dispreţuia profund, dispuneau de mai mult personal şi puteau să-l ajute. Când îşi auzi omologul la celălalt capăt al firului, îi explică situaţia:

— Vreau să-l contactaţi pe străinul ăsta prin intermediul unei persoane de încredere, ordonă el. Pentru un sondaj.

Amal Şkuri se ocupa deja de caz, dar nu se ştie niciodată.

Serviciul de securitate al Partidului Baas îl asigură că va acţiona imediat.

Generalul Okeili îl chemă apoi pe locotenentul Mahmud, de la serviciul „Acţiune”. Un tânăr ofiţer de mare viitor, care vorbea engleza şi germana la perfecţie.

— Începând de azi, îi spuse el, eşti şofer de taxi…

Imediat ce subordonatul său părăsi biroul, scrise în creion albastru o scurtă notă prin care cerea numele tuturor

persoanelor suspecte cu care se întâlnise kurdul Djemal Talani în ultimele luni. Securitatea Baas şi Directoratul Poliţiei erau mai la curent cu astfel de detalii.

Generalul Okeili tocmai se hotărâse să-i aplice lui Malko ceea ce Serviciile de Informaţii numesc tehnica „lesei libere”. Suspectul nu e arestat, dar e ţinut sub strictă observaţie, pentru aflarea tuturor contactelor.

Exista un singur risc: ca omul să-şi îndeplinească misiunea şi să-ţi scape printre degete.

Încrezător în puterile sale, generalul era gata să-şi asume acest risc. Nu se ieşea chiar aşa de uşor din Irak.

Mai scrise o notă în atenţia companiilor aeriene. Până la noi ordine, pentru domnul Malko Linge nu trebuia să existe nici un loc disponibil pe nici o rută aeriană. Laţul se strângea.

Rapoartele despre activităţile „jurnalistului”, citite cu grijă, vor scoate în final la lumină veriga slabă. Dar şi-ar fi dat şi solda pe o lună să ştie de ce venise omul acesta în Irak. După cum era de aşteptat, interogatoriul doctorului Shawool nu dăduse nici un rezultat.

Cu inima împăcată, generalul Okeili sună să i se aducă ceaiul.

*

* *

Taxiul îl debarcă pe Malko la o distanţă de o sută de metri de clădirea Radioului şi Televiziunii: santinelele înarmate întorceau înapoi fără milă toate vehiculele care încercau să oprească în faţa intrării, din motive de securitate.

Pe Malko îl încerca un sentiment greu de definit. După moartea colonelului Akhmat, se aşteptase să fie luat pe sus de o armată de agenţi secreţi irakieni.

Nimic. Nici un telefon. În ziua precedentă, Amal venise la întâlnire, în casa prietenei. Flirtaseră cu aceeaşi ardoare, iar ea consimţise în final să-şi scoată bluza, care de altfel era transparentă.

Apoi vorbiseră de una şi de alta. Malko o simţea mult mai receptivă. Îi mărturisise că nu vrea să se mărite repede, că se plictisea la Bagdad. Visa să meargă la Beirut. Vorbiseră

despre Austria, despre meseria de jurnalist. Amal mai cunoştea câte ceva, de la cocteilurile diplomatice. Se plângea că irakienii au o imagine proastă în lume. Malko o asigurase că, din punctul lui de vedere, făcuse tot ce era omeneşte posibil să infime această părere.

Nu reuşea să-şi înfrângă senzaţia de nelinişte. Tăcerea irakienilor putea să însemne două lucruri: sau erau cu totul depăşiţi de situaţie, sau nu putea ridica nici un deget fără ştiinţa lor. Prin moartea colonelului, pierduse singura persoană care putea să-i aducă la cunoştinţă data execuţiei lui Victor Rubin, un element indispensabil pentru punerea în aplicare a planului său. Pe Amal încă nu îndrăznea s-o abordeze, deşi îşi făcuse o vagă idee despre modul în care irakiana ar fi putut să-i fie de folos.

Lată de ce ceruse permisiunea de a vizita clădirea Televiziunii. Spre marea lui surpriză şi fericire, cu o jumătate de oră în urmă primise autorizaţia. Irakienii erau de regulă mai suspicioşi. Şi totuşi, funcţionarul jovial care îl primise pe Malko la minister îi oferise o strângere de mână călduroasă. Ba chiar beneficiase şi de o ceaşcă cu ceai fierbinte şi scârbos.

Peste două ore, plecă în direcţia ruinelor cetăţii Ninive, împreună cu cvartetul de coarde. Scrisoarea către Ted Heimof nu era încă scrisă. Îşi pusese în gând să aştepte până în ultima clipă. Trebuia să pună totul la punct fără a cunoaşte însă data exactă a execuţiei. Numai de-ar reuşi să o afle la timp!

„În orice caz kurzilor n-o să le prisosească armele” gândi el filosofic pe când traversau Tigrul.

Sediul Televiziunii îţi sărea în ochi. Intrarea era străjuită de două blindate din care ţevile de mitralieră ieşeau ca ţepii de arici.

Malko pătrunse în punctul de control, înţesat de civili cu un aer sinistru şi se legitimă. O caricatură uriaşă cu patru spânzuraţi, dintre care unul cu o legătură neagră pe un ochi, „înveselea” încăperea. Directorul luase măsuri. Doi agenţi îl însoţiră pe Malko până la biroul acestuia.

Coridoarele şi curţile care legau diversele clădiri una de alta erau pline de „civili” care-şi făceau de treabă.

Directorul Televiziunii era un irakian înalt, foarte slab, cu ochi de culoare deschisă; nu prea vorbea englezeşte. Nişte indivizi aşteptau cuminţi pe canapeaua din biroul lui. La sosirea lui Malko, îi goni pe toţi, iar ei se eclipsară speriaţi. Primul lucru care te izbea era puşca rusească AK-47, încărcată, tronând în mijlocul mesei de scris, printre dosare. Curios instrument de lucru. Directorul observă privirea lui Malko şi mângâie patul puştii.

— Trebuie să fim vigilenţi, observă el.

Ca şi când Moshe Dayan ar fi putut ţâşni în orice moment de sub masă!

Perdelele de la ferestre, trase cu grijă, creau o atmosferă de beci. Pe perete, nelipsitele afişe El-Fatah, cu Ben Gurion şi Moshe Dayan spânzuraţi.

O imagine obsedantă.

După un schimb de cuvinte banale, Malko îşi dădu seama că interlocutorul lui nu avea decât o singură preocupare: cum să scape de el mai repede. Îl întrebă dacă putea să-i dea un însoţitor care să-i arate studiourile de radio şi televiziune.

Peste cinci minute, pleca sub escorta unui ofiţer gras, încorsetat într-o uniformă cu două numere mai mici decât i-ar fi trebuit în mod rezonabil. Nu ştia o boabă englezeşte. Era un simplu robot. Astfel, se eliminau eventualele indiscreţii şi iniţiative.

Vizita se dovedi complet lipsită de interes; o clădire radio la fel ca toate celelalte, numai că foarte săracă. În plus, de câte ori aveau de anunţat o cât de banală ştire politică, prezentatorii intrau într-o adevărată criză de isterie. În urletele şi blestemele guturale ale antenei „Moarte Israelului!”, trei împuşcături izolate pe malul Iordanului puteau lua proporţii de epopee. Chiar şi singuri în faţa microfonului, prezentatorii îşi păstrau aerul de ferocitate şi se excitau la rece, scoţând fulgere din ochi.

Malko se întrebă dacă vizita îşi avea rostul când însoţitorul său îl introduse într-un mic studio. Malko îşi înăbuşi zâmbetul, îmbrăcată într-o rochie de stofă care nu reuşea să-i ascundă opulenţa pieptului, Amal alegea nişte discuri. Ofiţerul nu se mai grăbea acum să scurteze vizita.

Saliva. Trebuie spus că în faţa sânilor lui Amal, mulaţi de stofa violetă, toate crimele Israelului îşi pierdeau cumva din importanţă.

Tânăra irakiană se întoarse şi se trezi faţă în faţă cu Malko. Nu-i pomenise nimic despre vizită. Schiţă un zâmbet încordat, puse discul pe picup şi o oribilă cacofonie se revărsa peste ei: greşise viteza. Locotenentul izbucni în râs şi-i făcu semn cu ochiul lui Malko, şmechereşte.

Vizita se termină la postul de control, cu o strângere tăcută de mână. Malko se îndepărtă pe jos.

Îi venise o idee. Cerea multă îndemânare, dar părea pentru moment singurul mijloc de rezolvare a stringentei sale probleme. Dacă nu cumva se înşela în presupunerile sale...

*

* *

Malko tânjea după pernele Chevroletului aşa cum visează câinele la un os, dar Michele, cu un ghid de arheologie în mână, examina cu atenţie fiecare piatră, ca şi cum de asta ar fi depins însăşi viaţa ei. De patru ore se plimbau printre ruinele de la Ninive, sub un soare dogoritor. La fiecare pas, ridicai câte un nor de praf gălbui, care îţi pătrundea pe nesimţite în plămâni. În formaţie compactă, cvartetul lua în stăpânire metodic fiecare pietroi. Făcuseră deja vreo cincisprezece kilometri... De câte ori Michele schiţa gestul timid de a se apropia de Malko, contrabasista ţâşnea de după o coloană şi o trăgea în direcţia vreunui basorelief, care după toate aparenţele era în pericol de a-şi lua zborul din loc... Slavă Domnului, turul luă sfârşit. În apropiere se vedea maşina. Pe Malko îl neliniştise mai ales faptul că şoferul nu-i părăsise nici o clipă. Cercetările arheologice în domeniul civilizaţiei Mesopotamiene păreau să fie pasiunea vieţii lui. Zvelt, cu o mustaţă subţire, zâmbea larg ori de câte ori întâlnea privirea lui Malko.

Acesta îşi concentrase tot tirul artileriei pe Michele. În ciuda atitudinii rezervate, femeia îi arunca şi ea din când în când priviri care numai reci nu erau. De fiecare dată, ochii aurii îi răspundeau pe acelaşi ton. Franţuzoaica începuse să se prindă în joc.

Ce vroia el să o roage era o nimica toată: să ducă o scrisoare la Beirut şi să o predea unei anumite persoane.

Desigur, nu se punea problema să-i spună franţuzoaicei despre ce e vorba: o comandă de arme, un plan al închisorii de la Baakuba şi alte câteva informaţii care, dacă nimereau sub ochii irakienilor, ar fi putut să arunce în aer Orientul Mijlociu. Chiar şi lui Ted Heimof aveau să-i provoace dureri de cap. Dar Walter Mitchell fusese extrem de specific: orice mijloace. Se va conforma întocmai.

Pregătirile trebuiau să se facă în modul cel mai discret, pentru că Serviciile de Informaţii irakiene stăteau la pândă… Mai ales la Beirut.

Dacă scrisoarea nu ajungea la destinaţie, Victor Rubin era pierdut.

Iar dacă ar fi căzut în mâinile irakienilor, Malko nu mai dădea un dinar pe propria-i piele. Şi Dumnezeu ştie ce monedă forte era dinarul… Trebuia să i-o strecoare lui Michele în ultima clipă. Asiduitatea şoferului irakian nu-i spunea nimic bun.

Pe deplin satisfăcută de cantitatea de praf arheologic înghiţită, Michele îi aruncă lui Malko o privire plină de recunoştinţă. Sfidând fulgerele din ochii contrabasistei.

— Ne-aţi oferit o minunată plimbare, rosti ea cu spontaneitate. De mult visam să vizitez Ninive.

— Şi eu, replică Malko imperturbabil. În compania dumneavoastră, plăcerea a fost cu atât mai mare…

Obrajii lui Michele luară culoarea galben ocru a deşertului. Malko continuă pe acelaşi ton:

— De ce n-am lua cina împreună?

Michele arăta în direcţia celor trei muziciene:

— Nu pot, n-ar fi frumos. S-ar simţi ofensate.

— Ţin foarte mult, insistă Malko. Mâine plecaţi.

— Tocmai de aceea, spuse Michele, prefer să nu fim prea mult împreună. Altfel, nu m-aş mai gândi apoi decât la dumneavoastră…

Numaidecât îşi muşcă buzele. Cum contrabasista mătăhăloasă se apropia, începu să bată câmpii despre basoreliefuri.

Nimic mai firesc ca Malko s-o roage să-i ducă o scrisoare

la Beirut. Trebuia însă să ţină cont şi de irakieni.

Michele n-avea aerul unei agente secrete. Dacă irakienii ar fi supus-o unui interogatoriu – ceea ce nu era imposibil – n-ar fi avut puterea să ascundă nimic…

Pe de altă parte, dacă preda scrisoarea de la bun început, lucrurile ar fi fost şi mai grave…

Prins ca într-o menghine, Malko nu prea avea de ales.

La ora cinci porniră în sfârşit înapoi spre hotel. De mai multe ori surprinse în oglinda retrovizoare privirea cercetătoare a agentului, aţintită asupra banchetei din spate. Contrabasista se aşezase pe locul din faţă. Înghesuit lângă Michele, Malko profită pentru a o lua de mână. Văzu că şoferul îi observase manevra şi fu încântat. Interesul lui pentru muziciene avea în felul acesta o justificare oficială.

Erau şi clipe în care ura viaţa asta în care totul era minciună. În care era nevoit să mimeze trăirile cele mai profunde şi mai adevărate. O viaţă paralelă şi plină de pericole.

Odată ajunşi la hotel, crezu că totul era pierdut. Michele îi întinse mâna sub privirea vigilentă a şoferului.

— La revedere. Nu ne mai revedem. În seara asta dăm un concert, iar mâine dimineaţă plecăm la Beirut foarte devreme, cu avionul de opt şi jumătate.

— Dar după concert?

Se făcu roşie ca sfecla.

— După concert? Mă urc în camera mea!

Contrabasista se apropia cu un aer sinistru, veghind ca un balaur asupra virtuţii şefei de orchestră. Malko înţelese că n-avea altceva mai bun de făcut decât să dispară.

— Ne vom revedea, îi promise el cu un aer misterios.

*

* *

Djemal şi Malko picoteau în faţa unei sticle cu bere, în barul Select, fostul Aii Baba. Kurdul propusese o vizită la egiptence, dar Malko preferase ringul de dans, ca să-şi omoare timpul. Concertul lui Michele se termina la unsprezece, urmat însă de un cocteil oficial.

— Fii atent la animatoare, îl prevenise Djemal. Te costă 30 de dinari dacă vrei să-şi petreacă seara cu tine, fără nici

o obligaţie ulterioară.

Dansurile din buric se succedau, monotone şi deprimante. Nişte fete veniseră să dea târcoale mesei lui Malko, dar nu insistaseră în faţa vizibilei lipse de interes a celor doi clienţi.

Printr-un acord tacit, nici unul nu mai pomenise de Pantera Neagră. Djemal nici măcar nu-l întrebase despre rezultatul întrevederii. Prudenţă, cât mai multă prudenţă.

Deodată, o creatură pulpoasă se îndreptă glonţ către Malko. Mulată într-o rochie strâmtă, de un verde electric, avea un chip straniu, cu o gură enormă, un nas puţin turtit şi doi ochi migdalaţi, machiaţi strident. Era încarnarea senzualităţii bestiale. În urma ei se lăsă un val de tăcere. Îşi legăna şoldurile cu mişcarea ritmică şi profesionistă a dansatoarele din buric.

Femeia se înfipse în faţa lui Malko şi îi spuse pe englezeşte:

— Mă cheamă Chelo. Mă dansezi?

Cunoscând preţurile, Malko o refuză politicos. N-avea de gând să ruineze C.I.A. aşa, fără nici un rost. Dar fata insista.

— E „free”, preciză ea. Gratis. Eşti străin.

Invidios, Djemal îl împinse pe Malko cu cotul.

— Nu rişti nimic, îi zise el. E cea mai frumoasă animatoare din local. Ce noroc ai, domnule!

Malko se ridică şi o însoţi spre ringul de dans. Orchestra interpreta o bucată greu de definit, o combinaţie nefirească de „jerk” şi tango. Chelo se lansă într-o demonstraţie de dans din buric, în stil foarte personal. Gura ei cu buze groase era apetisantă ca un fruct tropical. Parfumul, ieftin dar foarte pătrunzător, îi sporea fascinaţia. Desigur, nu era o prinţesă, dar puţini bărbaţi puteau rămâne indiferenţi în faţa ei.

Era genul de femeie pe care îţi venea pofta să o sprijini de un stâlp din local şi s-o ai pe loc.

Probabil că simţi emoţia lui Malko, pentru că se înghesui în el şi mai mult, dezvelindu-şi dinţii de animal carnivor.

— Îţi plac? Sunt cubaneză.

O cubaneză la Bagdad!

Malko se refugie în domeniul banalităţilor, dar Chelo îşi

continuă numărul, atacându-l pe Malko cu energia unei lipitori adulte. Ori de câte ori îşi lăsa privirile în jos, dădea cu ochii de gura senzuală care i se oferea.

— Dacă vrei să vii la mine, nu trebuie decât să plăteşti cinci dinari ca să-mi dea voie să plec. Pe urmă îi dai portarului un dinar, ca să te lase să urci la mine. Stau la Ambasador.

Tentant. Prefăcându-se că nu a auzit propunerea, Malko îi puse câteva întrebări despre viaţa ei la Bagdad. Urmă un val de critici la adresa regimurilor socialiste, în special a celui din Irak. Era lecţia pe care i-o ţinuse doctorul Shawool, numai că spusă pe dos.

Iată explicaţia interesului manifestat pentru el de Chelo. Era o agentă provocatoare. Fu tentat să profite de situaţie, nu de alta, dar femeia merita. Apoi îşi zise că nu era o treabă serioasă.

— Nu sunt de acord cu tine, spuse el imperturbabil. Din punctul meu de vedere, Irakul este o democraţie veritabilă. Altfel, n-ai fi aici, din moment ce nu eşti de acord cu regimul…

Vorbele lui Malko o aruncară pe angajata localului în abisul speculaţiilor intelectuale. Uitase să mai dea din buric. Fruntea ei îngustă se încreţise de atâta încordare. Dar orchestra tăcu, înainte ca fata să fi avut timpul necesar pentru a găsi rezolvarea problemei. Galant, Malko o însoţi înapoi la masă, se înclină şi îi întoarse spatele.

Când îi povesti lui Djemal, kurdul îl certă:

— Trebuia să te duci cu ea la hotel, s-o f… şi pe urmă să-i tragi o bătaie bună, ca să se-nveţe minte şi să nu mai facă denunţuri. Din păcate nu e singura! Ai văzut-o pe violonista cu ochelari fumurii?

Malko o observase. Copleşită de fizicul de gorilă al instrumentistei, vioara părea microscopică. Maxilarul cu un puternic prognatism, capul ras şi ochelarii negri nu reuşeau de loc să evoce deliciile muzicii.

— Da. Ce-i cu ea?

— E agentă, spuse kurdul îngreţoşat. Nici măcar nu cântă la vioară. Ascultă ce vorbesc oamenii care dansează pe ring…

Minunat. Agente muziciene, o adevărată găselniţă.

— Chelo e o biată nenorocită, conchise Malko. Probabil că irakienii o au la mână cu permisul de muncă sau cu cine ştie ce altceva…

Superba Chelo nu se mai întoarse la masa lor. Malko zări de mai multe ori pe ringul de dans silueta ei de amforă verde. Se întrebă ce caută aşa o fată în Irakul ăsta pierdut de lume. S-ar fi găsit o sumedenie de „capitalişti” care să se ruineze bucuroşi pentru un chip ca al ei…

Poate că pur şi simplu era imbecilă…

Douăsprezece fără un sfert. Malko achită nota de plată cu discreţie. Se făcuse timpul de plecare. Iniţiativa lui Chelo îi spunea că trebuie să fie de două ori mai prudent.

*

* *

Malko lăsase întredeschisă uşa de la cameră. Avea scrisoarea în buzunarul din dreapta de la haină… Dinamită curată! Ca de fiecare dată când se confrunta cu un pericol, simţea uşoare furnicături în mâini. Îşi făcuse un plan, în care simpla improvizaţie avea de jucat un rol esenţial.

Scrisoarea îl ardea în buzunar. Avea impresia că cei trei agenţi cartofori îl priviseră cu şi mai mare atenţie când se întorsese la hotel.

Se auzi trântindu-se uşa de la ascensor. Apoi un zgomot de rotiţe. Malko se apropie de coridor cu paşi de lup, destul de repede pentru o zări pe Michele cum intră în cameră.

Aşteptă o jumătate de minut, apoi trecu la atac. Nimeni nu trebuia să-l vadă. Bătu uşor la uşa franţuzoaicei. O să creadă că e una din colege. Uşa se deschise imediat. Muziciana scoase un ţipăt uşor.

— Ce cauţi aici?

Citea în vocea ei surpriza, dar nu şi nemulţumire. Îmbrăcată într-o rochie albastră şi strâmtă, bine machiată, avea un oarecare farmec. Aproape fără să se mai prefacă, Malko îi sărută mâna şi îi spuse:

— Arăţi superb! Vroiam să te mai văd o dată, înainte de plecare.

Şi se strecură în cameră, închizând uşa după el. Michele se dădu cu un pas înapoi:

— Eşti nebun! Ieşi de-aici imediat.

Dar când Malko se instală într-un fotoliu, femeia se lăsă să cadă pe pat, în faţa lui. O simţea derutată şi vulnerabilă. Nu era genul de femeie care primeşte bărbaţi în camere de hotel.

— Sunt obosită, spuse ea. Te rog să pleci.

Malko se sculă în picioare. O ridică de mâini şi în secunda următoare era în braţele lui. Îl săruta cu o totală lipsă de experienţă, încolăcindu-şi însă braţele în jurul gâtului lui. Apoi îşi feri capul şi îl întrebă:

— De ce mă săruţi?

Rareori îi fusese dat să audă o întrebare atât de idioată. Drept răspuns, începu să o sărute din nou. De data asta, simţi cum corpul tinerei muziciene se lipeşte de el cu mai puţină indiferenţă. Nervoasă, se desfăcu din braţele lui:

— Nu vreau să facem dragoste. Pleacă, şopti ea.

— Dar nici nu mă gândeam la asta, spuse Malko.

Femeia nici nu bănuia cât de sinceră era afirmaţia lui.

Malko avea în minte un singur gând: scrisoarea. Acum, planul lui trebuia să funcţioneze. Era un plan cam sofisticat, dar sigur. Asta conta cel mai mult.

— De ce ai venit? întrebă Michele, aproape cu lacrimi în glas. Nu eşti bărbatul pentru mine.

I se făcu greaţă.

— Aş vrea să te mai văd, spuse el. În ochii aurii se citea atâta tandreţe, încât franţuzoaica se aruncă singură în braţele sale. O sărută prelung, ca un expert, până când femeia i se smulse din braţe.

— Ajunge, murmură ea. Acuma pleacă. Vreau să mă dezbrac.

Malko arătă cu degetul în direcţia băii.

— Du-te şi scoate-ţi rochia de seară acolo. Îţi jur că n-o să profit de situaţie. Nu vreau decât să mai rămân puţin cu tine.

Femeia ezită. Ochii lui o implorau în tăcere. Cu alte cuvinte, dezgustul de sine i se urcase până în gât.

— Promiţi?

— Pe cuvântul meu.

Dispăru la baie. Malko o auzi cum încuie uşa cu cheia.

Exact ce vroia el.

Când apăru din nou, înfăşurată într-un halat de baie roz, Malko stătea cuminte în fotoliu. Se ridică şi-i luă din mâini rochia de seara verde.

— Uite, te ajut chiar şi să-ţi faci bagajul, spuse el vesel.

Îi luase rochia, o împăturise şi o aşezase cu grijă în valiza deschisă pe scaun. Michele îl privea înduioşată:

— N-am mai întâlnit un bărbat aşa de drăguţ ca tine, spuse ea.

Apariţia lui Malko în viaţa sa ternă şi monotonă o dăduse cu totul peste cap.

— N-am să te mai văd niciodată, spuse ea cu tristeţe.

— Ba da, afirmă el. Chiar vroiam să-ţi cer să-i telefonezi unui foarte bun prieten de-al meu de la Beirut. O să-ţi mai povestească despre mine.

— Oh, da! exclamă ea.

Cât p-aci să bată din palme de bucurie.

Îi luă adresa de la Paris şi îi dădu numărul de telefon al lui Ted Heimof. Michele îl notă cu atenţie într-un carneţel.

— Să-l suni imediat cum ajungi, spuse el. O să fie încântat să primească veşti de la mine.

— N-ai nici o grijă, spuse ea, cu ochii strălucitori.

Se sărutară din nou, înainte de a deschide uşa. Michele, cu entuziasmul unei liceene la prima întâlnire. Îi luă capul în mâini şi remarcă brusc:

— Eşti trist. Ce e cu tine?

— Nimic, spuse Malko. Ţara asta îmi creează o stare de deprimare. Aş vrea să pot pleca cu tine.

Coridorul era pustiu. Se culcă imediat, după ce luă un somnifer ca să scape de gânduri. Mecanismul se declanşase.

*

* *

În biroul lui Ted Heimof sună telefonul. O voce de femeie, care se chinuia să vorbească englezeşte, stâlcindu-i numele oribil. Tocmai era pe punctul de a pune receptorul în furcă, când i se păru că distinge numele lui Malko.

Smuci de fir, mai să-l scoată din priză. Malko, de care nu mai ştia nimic de zece zile. În fiecare dimineaţă sosea de la

Washington câte o nouă telegramă codificată, somându-l să clarifice situaţia.

— Cine sunteţi dumneavoastră? întrebă el articulând sunetele cu cea mai mare grijă. De unde sunaţi?

Pentru a simplifica lucrurile, o luă pe franţuzeşte.

În cinci minute ajunsese la un pas de infarct. Aflase ca Michele tocmai sosise de la Bagdad, că se întâlnise cu Malko şi că acesta o rugase să-i telefoneze lui Ted, prietenul lui cel mai bun. Şi cu asta basta. Agentul american era complet în ceaţă.

— Bine, dar nu v-a mai spus şi altceva? insistă el pentru a zecea oară.

— Nu, afirmă Michele, care nici ea nu mai înţelegea nimic. Cel mai mult o nedumerea nervozitatea prietenului lui Malko.

— Atunci mai bine îmi trimitea o carte poştală, mugi Ted, ieşindu-şi complet din fire.

— Poftim?

În faţa inocenţei totale a lui Michele, adevărul îl izbi în faţă cu brutalitate..

— Fir-aş al dracului de tâmpit ce sunt! Izbucni el... din păcate fără să acopere cu mâna receptorul.

— Oh!

Telefonul se închise cu un zgomot sec. Michele pusese punct convorbirii. Avea oroare de oamenii grosolani.

Timp de o fracţiune de secundă, Ted rămase siderat în faţa receptorului, apoi scoase un urlet de fiară. Mătură toate hârtiile de pe birou şi îşi lua capul în mâini. Undeva la Beirut, exista o fată al cărei nume nici măcar nu-l cunoştea şi care avea veşti importante de la Malko. O fată pe care el o trimisese la plimbare.

Altă soluţie nu avea decât să facă turul hotelurilor din Beirut, în căutarea unei franţuzoaice care sosise de la Bagdad chiar în dimineaţa aceea.

— Yasmin! urlă el.

Ofuscată, secretara libaneză îşi făcu apariţia. Ted era de culoarea vinetei coapte.

— Te aşezi pe telefonul ăsta. Dacă sună o doamnă care vorbeşte cu un accent franţuzesc, te porţi cu ea ca şi când

ar fi Regina din Saba, îi spui că sunt un dobitoc nenorocit, un golan şi un beţiv şi că-i cer iertare în genunchi. Înainte de toate, îi notezi numele şi adresa.

Încântată să audă chiar din gura şefului ei asemenea adevăruri, Yasmin îl asigură că n-o să se mişte de lângă telefon decât în caz de cutremur sau debarcare israeliană.

Ted se lansă ca un nebun în căutările pe care trebuia să le facă totuşi cu un minimum de discreţie. De la afacerea „Phantom”, agenţii libanezi începuseră să se cam intereseze de persoana lui.

Peste o oră, Michele telefonă din nou. Nevoia de a sta de vorbă despre Malko fusese mai arzătoare decât indignarea. Dar o să-i spună ea ce crede despre prietenii lui. Yasmin îşi jucă rolul cu măiestrie, asigurând-o că Ted stă prost cu sistemul nervos…

Când acesta sună la birou, secretara îi dădu adresa lui Michele. Trăsese la Bristol, un hotel vechi din centrul Beirutului. Peste un sfert de oră, înarmat cu o jerbă de flori pe care o ţinea ca pe o bâtă, americanul bătea la uşa tinerei franţuzoaice. Trandafirii avură efectul scontat. Era clar că femeia, de când îl întâlnise pe Malko, plutea în ţara viselor.

Dar Ted Heimof n-o lăsă să-şi dea frâu liber elegiilor romantice.

— Vă înţeleg discreţia la telefon, spuse el, dar sunt sigur că Malko mi-a trimis ceva.

Michele îl privea fără să-l înţeleagă.

— Ba nu. Atât mi-a spus, să vă telefonez imediat cum ajung.

Ted fierbea. Să nu-ţi vină să crezi ce idioată putea fi femeia asta!

— Nu v-a dat nimic? reluă el cu o răbdare de sfânt. Nici un pachet? Nici o scrisoare? Nimic, nimic?

O bănuială îngrozitoare o cuprinse pe Michele, care se ridică în picioare, cu obrajii dogorind de ruşine. Dăduse peste o reţea de traficanţi.

— Uite ce e, spuse Ted, devenit deodată extrem de conciliant, lăsaţi-mă să mă uit un pic prin bagajele dumneavoastră.

Asta chiar că era prea de tot!

— Dacă nu ieşi afară imediat, chem poliţia, spuse Michele clocotind de indignare. Eşti un bandit.

Americanul oftă cu exasperare: îşi scoase legitimaţia de diplomat şi i-o puse femeii sub nas.

— Sunt diplomat, spuse el. Se poate verifica. Şi aş vrea să-mi permiteţi să vă examinez bagajele, sub ochii dumneavoastră.

Michele era complet derutată. Ted Heimof nu semăna cu nici unul din diplomaţii pe care îi întâlnise până atunci. Şi de ce încăpăţânarea asta de a-i scotoci prin bagaje?

— Bine, dar ce anume speraţi să găsiţi? întrebă ea.

— Habar n-am, recunoscu Ted. O scrisoare sau un pachet. Vi s-au controlat valizele la ieşirea din Irak?

— Nu.

— Atunci haideţi, trebuie să fie ceva acolo.

Fără a-i mai cere voie femeii, se apucă să-i scoată lucrurile din valiză. Femeia îl privea încremenită. Îngrozitor de jenată, întoarse capul când Ted îi examină lenjeria intimă, bucată cu bucată.

Câteva secunde mai târziu, Ted descoperi scrisoarea sub rochia de seară. Rupse plicul şi citi cele trei pagini umplute cu scrisul mărunt al lui Malko. Aruncă o privire asupra planului.

— Fir-ar a dracului să fie de treabă!

De data asta, Michele nici măcar nu mai tresări.

— Vreţi să spuneţi că Malko a ascuns scrisoarea asta în valiza mea? întrebă ea.

— Da, răspunse Ted.

— De ce?

Americanul ridică din umeri:

— Nu pot să vă spun. Dar, fără voia dumneavoastră, i-aţi făcut un imens serviciu.

— Dar de ce nu mi-a spus? gemu Michele. Aş fi acceptat să-i duc orice fel de scrisoare.

— Sunt lucruri care nu se spun, replică Ted cu un aer de mister. Şi aşa aţi fi avut destule neplăceri dacă irakienii vă verificau bagajele. Altă soluţie nu avea. Altfel, v-ar fi pus viaţa în pericol.

Michele nu mai înţelegea nimic. Descoperise un univers

ameninţător care o umplea de spaimă. Fără să-şi dea seama de ce, avu certitudinea că n-o să-l mai revadă pe Malko niciodată.

— Cine e Malko şi ce face în Irak? întrebă ea cu o voce slabă.

Ted se pregătise să plece: silueta lui masivă se ridică asemeni unui turn deasupra corpului fragil al femeii. Dar în dosul ochelarilor groşi, privirea îi devenise deodată foarte blândă.

— Ţii la el?

Ea nu avu curajul să spună „nu”.

— Atunci fă-i cel mai mare serviciu care-ţi stă în putere: uită toată povestea asta şi nu mai pomeni nimănui despre ea.

Ieşi, nerăbdător să se ocupe de treburi mai serioase, închizând uşa după el, Michele desfăcu rochia verde cu grijă şi o agaţă în dulap. Se aruncă apoi pe pat şi plânse cu o amărăciune pe care nu o mai simţise niciodată.

Îl iertase însă pe Malko.

Capitolul X.

Malko ieşi de la Ministerul Informaţiilor şi, pentru o clipă, rămase nemişcat pe trotuarul străzii Aziz, cu ochii lipiţi de o fată frumoasă care tocmai trecea pe lângă el. Lucru rar la Bagdad: ciorapi negri şi bine întinşi pe picior, o silueta zveltă, un chip plin de graţie, părul lung. Efectul pe jumătate anulat de expresia dură şi avidă a feţei.

În spatele său se auzi o frază murmurată şi Malko tresări, făcând un pas în lături.

Un şofer de taxi, încerca să-l convingă să se urce în maşina lui. Malko scoase un oftat de uşurare. Începuseră să-l cam lase nervii. Se scursese o săptămână de când Michele plecase cu preţioasa lui scrisoare. Nici o veste. Nimic. Kurzii nu-şi mai făceau nici ei simţită prezenţa. Numai cu Djemal se mai întâlnea, o dată la două zile. Întâlniri complet lipsite de importanţă. Nu-ţi lua cine ştie ce ca să faci turul tuturor locurilor rău famate din Bagdad. Mai trecuseră o singură dată pe la egiptence, ca să-şi păstreze o portiţă de scăpare în eventualitatea unei noi întâlniri cu Pantera Neagră.

Malko spera din tot sufletul ca femeia să nu fi plecat înapoi în munţi. Djemal pretindea că nu mai poate lua legătura cu ea. Trebuiau să aştepte să ia ea iniţiativa. În mod oficial, pentru a-l duce pe Malko în Kurdistan. Între timp, Malko începuse să-şi piardă minţile de îngrijorare.

Zilele sale se scurgeau între două vizite. Dimineaţa la Ministerul Informaţiilor, iar seara în micul apartament în care se întâlnea cu Amal.

Găsise un pretext pentru a putea rămâne la Bagdad pe o perioadă nelimitată: ceruse din partea oficialităţilor permisiunea de a vizita regiunea de nord. Îşi umpluse astfel dimineţile. Ceremonialul se desfăşura mereu la fel: sosirea în biroul nr. 67, strângeri de mână călduroase, ceşti cu ceai vârâte sub nas, proteste prieteneşti, zâmbete amabile, mimică dezolată. Nu, autorizaţia tot nu sosise. Dar domnul Raşid – sau Omar, sau Zurya – tocmai se ocupa de această

problemă. Dacă Malko ar fi dispus să aştepte câteva secunde...

Adică una sau două ore. Apoi funcţionarul de serviciu îşi lua o înfăţişare cât mai tristă, cerându-i să revină în dimineaţa următoare: autorităţile superioare nu semnaseră încă permisul. Ca în Kafka.

Totul se făcea după voia lui Alah. În ritmul ăsta, avea să rămână în Irak până la următoarea revoluţie.

Cu Amal, lucrurile stăteau altfel. Întâlnirile cu ea deveniseră pentru Malko un opiu; singurele sale momente de destindere. Relaţia lor era din ce în ce mai ambiguă. Atinseseră un fel de echilibru erotic, în căutarea plăcerii de dragul plăcerii. Se întâmpla acum ca Amal să se dezbrace şi să se aşeze, goală, în braţele lui Malko. Era tot fecioară. Vorbeau puţin şi îşi luau rămas bun printr-un sărut. Malko renunţase pentru moment să se folosească de tânăra irakiană.

La ce bun, dacă celelalte piese ale jocului nu erau puse la locul lor? În fiecare dimineaţă, traversând Piaţa Al-Tahrir, se aştepta să dea nas în nas cu spânzuraţii. Şi Victor Rubin printre ei. Amal îl liniştise:

— O să-ţi spun, îi promisese ea într-o seara. Ne anunţă dimineaţa, ca să punem discuri cu muzică militară. Eu aflu prima.

Ceea ce însemna că Malko o să aibă timp destul să spună o rugăciune pentru sufletul lui Rubin. Existenţa lui devenise atât de monotonă, încât i se întâmpla uneori să piardă din vedere scopul misiunii sale, motivul pentru care poposise în oraşul acesta sinistru cu mai bine de două săptămâni în urmă.

Înţepenit pe unul dintre trotuarele străzii Aziz, se întreba cum să-şi omoare timpul. Vremea era frumoasă şi se hotărî să meargă pe jos până la biroul lui Djemal. Trebuiau să ia prânzul împreună.

După ce-şi rupse picioarele pe trotuarele desfundate de pe Raşid, cea mai veche stradă din Bagdad, cu nişte arcade foarte pitoreşti, ajunse în faţa străduţei fără nume care adăpostea birourile lui Djemal. Avea un aspect destul de original: toate clădirile de pe partea stângă fuseseră tăiate

în două, iar casele sfârtecate îşi etalau grinzile putrede şi scările pe jumătate în ruină. Un capriciu al ultimelor revoluţii.

Regimul Kassem luase iniţiativa de a lărgi unele străzi şi trecuse numaidecât la demolarea clădirilor. Dar Kassem murise asasinat, iar noua echipă socialistă, apreciind că modernizarea străzilor era o măsură tipic capitalistă, oprise toate lucrările… Desigur, fără a reconstrui nimic.

Malko urcă scara îngustă. Secretara nu era la locul ei, aşa că intră direct în biroul lui Djemal.

Kurdul stătea aşezat pe scaun, cu ochii pierduţi. Schiţă un zâmbet palid în direcţia lui Malko, fără a se scula în picioare şi fără nici una dintre manifestările de efuziune cu care îl obişnuise. Malko îşi dădu seama imediat că ceva nu era în regulă şi primul său gând se opri la ceea ce-l interesa mai mult: planul său.

— Ce s-a întâmplat, Djemal?

Kurdul ridică privirea:

— Oh, nimic deosebit. Vărul meu…

— Ce-i cu el? insistă Malko.

— Mi-au adus corpul azi dimineaţă, spuse kurdul cu un amestec de tristeţe şi ură. Mi-au spus că a murit în închisoare. De fapt, l-au asasinat.

Malko nu spuse nimic. Kurdul nu era omul pe care să-l consolezi prin cuvinte. Djemal îi fu recunoscător pentru tăcerea sa şi continuă:

— Am şi pentru tine veşti. Vrea să te vadă de urgenţă EA. Dacă se poate, chiar în seara asta.

Întotdeauna când vorbea de Pantera Neagră, Djemal spunea „Ea”. Nu-i pronunţa niciodată numele.

Malko simţi că întinereşte cu zece ani. Sosiseră armele. Nu-i mai trebuia decât data execuţiei lui Victor Rubin pentru ca planul său să fie gata pus la punct. Se întâmplase un miracol. Se simţi cuprins de un puternic sentiment de afecţiune pentru Djemal Talani. Fără el, n-ar fi fost la Bagdad decât un simplu turist, lipsit de orice putere.

Kurdul se ridică:

— Vino la mine acasă, îi ceru el. Vom aranja întâlnirea de diseară.

*

* *

Vila lui Djemal părea mai rece şi mai tristă. Un sicriu din lemn alb era aşezat la intrare, pe două scânduri.

Iradj, servitorul iranian al lui Djemal, îi aruncă lui Malko o privire speriată şi se făcu nevăzut. Brusc, acesta avu un presentiment: dacă moartea vărului nu era decât un avertisment mascat, pentru ca Djemal să nu se mai apropie de Malko?

— Uite ce ai să faci, îi explică el. Am să încerc să vin eu. Dar e mai prudent să nu mergem împreună. O să te aştepte un om lângă Moscheea Khadon. E un loc unde te poţi duce fără a te face remarcat. O să te abordeze, ca şi când ţi-ar propune serviciile sale de ghid şi o să te urce într-un taxi. Ţi seva propune să mergi la Universitate. Maşina o să fie condusă de un om de încredere, care o să te ducă la punctul de întâlnire…

Djemal era vizibil răscolit de moartea vărului său. Malko vru să afle mai multe amănunte.

— Vărul tău şi cu tine eraţi foarte apropiaţi?

Djemal încuviinţă din cap.

— Era fiul fratelui mamei mele. Am fost crescuţi împreună până la vârsta de optsprezece ani. Îl iubeam ca pe un frate.

— Dar ce-a făcut?

— Nimic. Era un simpatizant al lui Mollah Barzani şi nu se ferea s-o spună. Trădătorii kurzi de la Bagdad i-au cerut capul. Iar irakienii sunt prea laşi ca să nu le ofere aliaţilor lor această mică plăcere.

De cealaltă parte a străzii, antena înaltă de pe clădirea Securităţii părea că-şi bate joc de ei. Malko îşi dădu seama că Djemal trecuse de partea lui şi fu pe punctul de a-i mărturisi totul. Totuşi, se abţinu: ar fi însemnat să-l pună pe kurd în pericol într-un mod cu totul inutil. Ca şi cum îi ghicise gândurile, acesta îl întrebă:

— Pleci curând în nord?

Malko zâmbi:

— Poate că tocmai de aceea vrea să mă vadă Gule în seara asta: ca să-mi anunţe data plecării.

— Poate.

Iradj, lipăind în picioarele goale, aduse ceaiul şi dispăru. Djemal şi-l bău pe al său dintr-o sorbitură şi se ridică în picioare:

— Te las, spuse el. Trebuie să mă ocup de înmormântarea vărului meu. Dacă vrei, putem cina împreună. La restaurantul Amurabi. Au nişte animatoare frumoase. De altfel, e locul de întâlnire al tuturor profesionistelor din Bagdad. O să-mi povesteşti ce s-a întâmplat, la un taxi şi cere-i să te ducă acolo. E un loc pe care toată lumea îl cunoaşte. Unul din rarele locuri vesele care au mai rămas la Bagdad.

Malko îl părăsi cu o strângere de inimă. Afară îl întâmpină larma obişnuită a unei zile de târg. Vânzătorii îşi desfăcuseră marfa – nişte cămăşi – chiar pe caldarâm, în faţa locuinţei lui Djemal.

Dar în spatele acestei nevinovate animaţii, se ridica spectrul agenţilor secreţi irakieni şi al morţilor din beciurile de la Baakuba.

*

* *

— Cretinule, strigă ascuţit generalul Latif Okeili. Face el ceva! Altfel n-ar fi aici.

Locotenentul subţirel stătea în poziţie de drepţi în faţa comandantului general al Securităţii Militare, spăşit şi în acelaşi timp negru de furie. Când o să fie arestat, jurnalistul blond o să plătească scump pentru umilinţa pe care o îndura el acum.

— Generale, îl asigură el cât putu de ferm, vă jur pe Alah că ştiu ce a făcut javra asta minut cu minut, chiar din clipa în care m-aţi însărcinat cu supravegherea lui. Am pus totul la dosar.

Latif Okeili izbi cu pumnul în birou:

— Ia mai slăbeşte-mă cu Alah al tău! răcni el.

Ca ofiţer de modă nouă, nu era prea credincios şi, mai ales, avea oroare de limbajul înflorit. „Vreau să ştiu ce face.”

— Nimic, trebui să admită locotenentul, cu o mimică jalnică.

Generalul scutură din cap şi-i flutură raportul sub nas:

— Vreau s-o iei de la capăt cu toate persoanele care au intrat în contact cu el. Şi să-mi găseşti ceva. Trebuie să fie undeva vreo bubă. Altfel nu se poate. O să dau dispoziţii la Direcţie să te ajute. Şi acum, marş afară de-aici.

Locotenentul nu se lăsă rugat de două ori. Cum ieşi, generalul puse mâna pe telefon. Adevăratul motiv al furiei sale era faptul că serviciile irakiene interceptaseră cu două zile în urmă o telegramă a ruşilor în care era vorba despre Malko Linge. Din nefericire, telegrama era codificată. Ori, colonelul Cerkov nu-l sunase încă. Dar nici n-avea cum să-i spună că îi interceptase mesajele. Nu se face aşa ceva între aliaţi. De ce dracu' nu vroia rusul să-l ajute? Era hotărât s-o afle cât mai curând.

Legătura cu Ambasada Sovietică era mai proastă ca niciodată. Cel puţin două mese de ascultare erau branşate pe linie. Dar vocea colonelului sovietic era limpede şi plină de căldură.

Cei doi ofiţeri se învârtiră în jurul cozii timp de câteva minute, apoi generalul Okeili lansă prima şarjă:

— Dar informaţiile pe care ţi le-am cerut, dragul meu Sergheievici?

I se adresa în manieră rusească. Sovieticul îi răspunse cu sinceră mâhnire în glas:

— Tot n-am primit nimic de la Moscova. E groaznic cu birocraţii ăştia.

Lui Latif Okeili i-ar fi plăcut să-l sugrume cu propriile mâini. Dar celălalt continuă, afabil:

— A propos. Ce veşti mai ai despre Mahmud Arafat şi Fuad Amun?

Nu se mai auzea decât pârâitul liniei telefonice. Generalul Okeili îşi reveni repede.

— Cred că în curând vor sosi la Bagdad, îl asigură el. Am să te anunţ imediat ce e cazul...

— Aştept cu plăcere, tovarăşe general, replică Cerkov imperturbabil.

Generalul puse receptorul în furcă şi îşi înşfăcă numaidecât creionul roşu. Pentru a ordona eliberarea imediată a celor doi lideri comunişti, Mahmud Arafat şi Fuad

Amun, închişi în lagărul de la Nassiria. Cu speranţa că nu suferiseră grave deteriorări corporale.

Ai naibii ruşi, degeaba erai prieten cu ei: nu dădeau nimic fără să primească ceva în schimb.

*

* *

Pe Malko nu-l prea impresionaseră cupolele aurite ale Moscheei Khadon. Singurul turist, în afară de şapte japonezi, fusese literalmente luat cu asalt de o gloată de ghizi amatori. Acum se plimba agale prin piaţă, privind cărţile poştale expuse la chioşcuri şi aşteptându-şi „contactul”. Mai mulţi arabi îi oferiseră taxiuri, dar nici unul nu pronunţase cuvintele magice, într-un târziu, un puşti i se agăţă de mânecă:

— *Taxi, sir, taxi to University.*

Semăna cu oricare dintre zecile de copii desculţi care băteau străzile Bagdadului. Malko se prefăcu nehotărât, apoi îl urmă pe băiat la maşină.

Taxiul demară fără ca şoferul să întoarcă vreo clipă capul. Malko se scufundă de tot în bancheta cu arcurile rupte şi privi peisajul care defila prin faţa ochilor lui. Începuse la Bagdad să aibă o senzaţie de claustrofobie. Imposibilitatea de a comunica cu exteriorul, ameninţarea care-i plutea de-a supra capului, atmosfera apăsătoare, toate îi afectaseră sistemul nervos.

Taxiul coborî înspre sud, până aproape de periferia oraşului şi se angajă pe podul suspendat peste Tigru. Traversară un cartier aproape pustiu, trecură pe lângă Universitatea Bagdad, mai merseră un sfert de oră pe marile artere, apoi vehiculul viră pe o străduţă şi se opri. Pe parcursul călătoriei, şoferul virase de mai multe ori în trombă, accelerase, frânase, având grijă să nu fie urmărit. Malko nu avea de unde să ştie că locotenentul îl văzuse suindu-se în taxi, dar nu se luase după el.

Imediat se deschise o uşă şi o mână pur şi simplu îl înhăţă pe Malko. Uşa se închise la loc. În jurul lui era un întuneric compact.

Simţi cum cineva îi leagă mâinile cu o sfoară, dar era prea târziu ca să mai poată opune rezistenţă. În două

minute fusese făcut fedeleş. Se trezi apoi vârât în ceea ce părea a fi un sac în care, după cum îi spunea simţul olfactiv, se transportase foarte de curând peşte uscat. Cineva îl ridică pe umăr, simţi în nări aerul curat, zări o lumină slabă şi se trezi aruncat fără menajamente pe nişte paie. Apoi, un zgomot de motor şi hurducături. Îl duceau cu maşina. Fusese răpit.

Plimbarea dură cam o jumătate de oră şi avu numeroase opriri, după toate probabilităţile la semafoare. Malko se întreba ce poate să mai însemne şi asta. Nu erau irakienii, care ar fi putut foarte bine să-l ridice şi de la hotel. Dar de i-ar face kurzii una ca asta?

Vehiculul se opri şi Malko fu din nou purtat pe umăr, ca un sac de cartofi. Dar de data asta, omul îi dădu drumul de la înălţime direct pe pământ, iar Malko scoase un strigăt de durere. Mai multe voci vorbeau în limba kurdă, toate deodată. Cineva îi trimise un picior, pe care îl simţi în şold.

Nu avu timpul să se întrebe cine anume, pentru că un ţăcănit foarte elocvent îi răsună în urechi. Cineva armase un pistol automat. Imediat simţi un obiect tare care i se înfige în ceafă, într-o tresărire de disperare, Malko se rostogoli cu sacul chiar în clipa în care glonţul pleca de pe ţeavă.

Simţi o arsură la ureche şi o explozie formidabilă îi zgâlţâi creierii.

Se mai rostogoli o dată, foarte surprins că mai era încă viu şi rămase întins pe spate, cu urechile asurzite, aşteptând glonţul care avea să-i curme viaţa. Neputinţa îl chinuia.

Dar în locul glonţului, simţi o mână care dezlega gâtul sacului. Apoi sacul fu tras în jos cu brutalitate şi Malko se trezi eliberat. Era tot o pivniţă, luminată de nelipsita lampă cu gaz. Umezeala rece din podea îi îngheţase spinarea, pătrunzând prin stofa subţire a costumului.

Lângă el era un kurd, care ţinea în mână un pistol Beretta de 9 mm. Gule, Pantera Neagră, îl blestemă cu furie. Malko îi vedea buzele mişcându-se, dar nu auzea nimic, cu urechile încă înfundate. În orice caz, nu era decât o simplă amânare.

Urechile i se destupară în momentul în care Gule se

apleca peste el cu pumnalul în mână. Îşi încordă muşchii bazinului, dar femeia doar îi tăie legăturile şi se îndepărtă. Kurdul nu-şi coborâse arma. Malko se ridică în picioare şi îşi frecă încheieturile care îl dureau. Singura ieşire din încăpere era un tunel strâmt, la gura căruia trei kurzi jucau cărţi.

— I-am spus să nu te omoare pe loc, spuse Pantera Neagră. Imbecilul a făcut exces de zel.

Nu mai avea nici pic de blândeţe în ochi, sau de feminitate în mişcări. Tunica îi era închisă ermetic la piept.

— De ce vrei să mă omori? întrebă Malko încă ameţit.

— N-a sosit nici o armă, spuse Gule. Ne-ai minţit. În seara asta plecăm în nord, dar înainte am să te pedepsesc. Pentru cursa pe care mi-ai întins-o.

Malko fu cuprins de descurajare. Tot planul său eşuase. Nu mai era nici o speranţă. O privi pe Gule drept în ochi:

— Nu te-am minţit. Probabil că s-a produs o întârziere. Te rog să mai rămâi o zi sau două. Dacă vrei, ţine-mă ostatic.

Gule hohoti plină de răutate:

— Pentru ca în două ore să-mi pun în cap toată poliţia din Bagdad! Ştiu că lucrezi pentru ei.

— Eşti nebună!

Kurda bătu din picior. Ochii ei galbeni se umpluseră de o ferocitate fascinantă:

— Şi noi aflăm totul. Avem şi noi spionii noştri. De ce te întâlneşti în secret cu Amal Şkuri, care lucrează pentru Poliţie?

— Cum?

Gule se înfipse în faţa lui, clocotind de ură:

— Nu mai face pe imbecilul. Toată lumea o ştie pe căţeaua aia. E o târfă. Aşa-i că te-ai culcat cu ea?

Din prudenţă, Malko se abţinu să răspundă. Rotiţele din minte începuseră să i se învârtă cu repeziciune. Asta explica multe lucruri: libertatea de mişcare a lui Amal, rochiile ei scurte, felul destul de curios în care i se aruncase în braţe.

— Îţi jur că n-am ştiut nimic, spuse Malko. Din contră, aveam intenţia să mă folosesc de ea pentru a-mi duce planul la bun sfârşit.

Kurda fu scuturată de un val de greaţă:

— De ea? Ca să ne trădeze pe toţi! A fost voia lui Alah ca armele alea nenorocite să nu sosească.

Pe neaşteptate, îi trase o palmă, cu forţa unui bărbat.

— Trebuia să-l las pe Sin să te omoare imediat, şuieră ea. Dar am s-o fac eu, cu mâna mea. Înainte de plecare. O să te arunc în Tigru, într-o ladă cu bolovani. Prietenii tăi n-or să te găsească prea curând... Şi nici n-o să pui laba pe cei 10.000 de dinari.

Malko făcu efortul de a nu intra în panică.

— Nu pleca încă de la Bagdad, zise el. Sunt sigur că o să primiţi armele. Nu lucrez pentru irakieni, sunt american.

— Eşti rus, spuse Gule. Eşti blond, ca ruşii. Şi la fel de perfid ca ei. Nici nu vreau să mai stau de vorbă cu tine. Când mă gândesc că te-am crezut pe cuvânt!

Scuipă pe jos şi dădu un ordin. Doi kurzi abandonară partida de cărţi şi tăbărâră asupra lui Malko. Cât ai clipi din ochi fu legat fedeleş. Apoi dădură la o parte capacul uneia din lăzile aşezate lângă perete, îl apucară pe Malko de umeri şi de glezne şi îl aruncară înăuntru.

Unul dintre ei o întrebă ceva pe Gule şi Malko bănui că vroia să ştie dacă să-l omoare imediat sau mai târziu. Gule nu rosti decât un singur cuvânt, iar kurzii mai aruncară în ladă doi saci cu pământ şi aşezară capacul la loc. Malko se trezi în întuneric şi sunetul loviturilor de ciocan îl izbi dureros în urechi.

I se bătea în cuie sicriul.

Dulcea Gule se hotărâse să-l înece de viu. Foarte frumos din partea ei.

*

* *

Avalanşa de telegrame cifrate care pleca de la Ambasada americană din Beirut îi puse pe gânduri pe spionii locali. Ted Heimof nu mai putea pune capul pe pernă. Era în plină criză de conştiinţă profesională. Se hotărâse să facă tot ce-i stă în putinţă pentru a-l scoate pe Malko din beleaua în care îl vârâse prin propria-i neglijenţă.

La rândul său, Walter Mitchell făcea toate presiunile posibile. La C.I.A., rotiţele complicate şi implacabile se puseseră în mişcare.

Ceea ce cerea Malko nu era imposibil, dar greu de adunat cât ai bate din palme. Prima telegramă ateriză la Washington, pe biroul unuia dintre directorii de la Interarmco. Interarmco este o mică firmă, cu modestul capital de 15 milioane de dolari, specializată în livrări de arme către ţările şi minorităţile veleitare, sub patronajul şi umbrela C.I.A.

După numai o oră se dădea ordinul de livrare, într-un loc liniştit din Germania, a carabinelor Mauser stocate în Europa şi a muniţiei. Carabinele erau facturate la preţul unitar de 27,95 de dolari, cu includerea cheltuielilor de livrare. Din proprie iniţiativă, persoana însărcinată cu tranzacţia mai adăugă de la sine şi două mitraliere „Armalit", mândria societăţii Interarmco, 700 de lovituri pe minut şi 10.000 de cartuşe în încărcător. Ca să-şi câştige clienţii. Dacă apucai să tragi cu o astfel de armă, nu te mai puteai dispensa de ea.

Mai greu a fost cu mitralierele MG 42 şi aruncătoarele de rachete cehoslovace. După mai multe telefoane, aceeaşi persoana găsi mitralierele la un negustor de arme francez, care i le cedă la un preţ rezonabil.

Aruncătoarele sosiră din Italia, printr-o filieră destul de complicată, împreună cu doua tone de T.N.T.

Ted Heimof intrase în posesia scrisorii lui Malko miercuri. Sâmbătă dimineaţa, prima încărcătură de arme ateriza pe o bază americană din Turcia. Oficial, în vederea livrării către armata turcă. Pe lăzi se vedeau steagul american şi cele două mâini unite ale programului de asistenţă pentru străinătate.

De altfel, le transporta un C 119 al M.A.C.

Acolo însă lucrurile se împotmoliră. Singura metodă de livrare rapidă a armelor la Galale era prin paraşutare. Operaţiune nu fără riscuri, deoarece spaţiul aerian al Irakului era supravegheat îndeaproape de aparate MIG 21. Trebuia să se facă un ocol pe deasupra Iranului, să se revină apoi pe deasupra munţilor şi să se lanseze totul odată, de preferinţă noaptea.

Comandantul bazei îi ceru funcţionarului C.I.A. un ordin scris din partea superiorilor lui ierarhici. Cu alte cuvinte,

imposibilul. Nici un general n-ar fi acceptat să-şi murdărească mâinile cu o operaţiune clandestină atât de periculoasă. Cel puţin avu mărinimia de a nu confisca armele.

La Beirut, Ted Heimhof îşi smulgea din cap ultimele şuviţe de păr. Greoaia maşinărie administrativă a agenţiei de contrainformaţii se pusese într-adevăr în mişcare, dar mult prea încet.

La începutul aceleiaşi săptămâni, autorităţile americane de la Beirut cerură iranienilor permisiunea de a tranzita prin ţara lor două aparate Skyraider cu elice, fără echipament de luptă. Permisiunea li se acordă imediat. Aparatele aterizau în ziua următoare la Teheran, pe aeroportul Mehrabad. Fură imediat dirijate către hangarele Forţelor Aeriene ale Statelor Unite. Numai nişte ochi de expert ar fi putut observa că, în ciuda tuturor asigurărilor, posedau întreg armamentul de bord, inclusiv lansatoarele de rachete. Dar astfel de detalii nu interesau pe nimeni.

Peste două zile soseau în Iran doi turişti, tocmai din celălalt capăt al Africii. Pe paşapoartele lor neozeelandeze, în dreptul profesiunii, era trecută menţiunea „inginer”.

Termenul corect ar fi fost „inginer în domeniul morţii subite”. Tocmai făcuseră minuni într-un mic război foarte discret, de prin părţile Angolei şi Zambiei, graţie ucigătoarei precizii a bombardamentelor lor în picaj. Erau doi profesionişti desăvârşiţi, în stare să plaseze o rachetă într-un cerc cu diametrul de cinci metri, la o viteza de zbor de 600 km pe oră.

Oameni liniştiţi şi de treabă, se instalară la Hilton şi începură să se îndoape cu caviar.

Desigur, doar simpla coincidenţă îi aduse a doua zi nas în nas cu cine altcineva decât un bun şi vechi prieten, deţinător al unei poziţii importante în Aviaţia Militară americană, care îi invită la o mică plimbare pe deasupra munţilor Kurdistanului.

Cam la aceeaşi oră, desigur tot din pură întâmplare, responsabilul C.I.A. Din Iran îşi convoca omologul iranian pentru a-i aduce la cunoştinţă că ţara sa tocmai expulzase o mână de studenţi iranieni turbulenţi şi cu pronunţate vederi

antiguvernamentale.

*

* *

În patru zile de la primirea scrisorii, Ted Heimof rezolvase toate problemele, în afară de una singură: armele se găseau tot în Turcia, iar comandantul bazei refuza cu încăpăţânare orice concesie, în ciuda telegramelor lacrimogene cu care îl bombarda C.I.A.

Lui Ted îi veni alunei în minte Air-America. Companie aeriană specializată în zborurile charter, cu baza la Bangkok şi întreţinând legături mai mult decât strânse cu C.I.A.

O nouă avalanşă de telegrame îşi luă zborul din biroul de la Beirut, mai întâi în direcţia Washingtonului, apoi spre Bangkok. A doua zi, Ted fu în sfârşit în stare să pună ceva în gură. Air America îşi dăduse O.K.-iul, numai că nu dispuneau de aparate libere. Abia peste alte trei zile putură să trimită un Lockheed C 130 „Hercules” ca să ia armele de la Ankara şi să le transporte la Bangkok, unde erau aşteptate. Tot din pură întâmplare, traseul de zbor trecea pe deasupra Kurdistanului, iar tipul respectiv de aparat cu elice era cât se poate de potrivit pentru operaţiunile de paraşutare…

În mod oficial, nu aveau să survoleze teritoriul Irakului, dat fiind faptul că această ţară interzicea pătrunderea în spaţiul său aerian a oricărui aparat care nu aparţinea companiei I.A.T.A.

Nota de plată avea să se urce la peste un milion de dolari, dar există situaţii în care C.I.A. Nu se mai uită la preţ.

Numărătoarea inversă începuse. În biroul său cu vedere înspre golful Beirutului, Ted Heimof se întreba dacă Malko e pregătit. Nu avea să o afle decât în ultimul moment, când va fi prea târziu ca să mai intervină. Şi cum el era cel care trebuia să dea semnalul verde… în sinea lui admira agenţii secreţi care se aruncă în gura lupului cu ochii deschişi. Trebuia să ai o oarecare filosofie a disperării, ca să te apuci de aşa o meserie. Poate că lucrurile pentru care el se dăduse peste cap se duceau acum pe apa sâmbetei. Poate că Malko fusese deja prins. N-avea s-o afle decât mult mai târziu.

Grandoarea şi servitutea războiului!

*

* *

Scrâşnetul cuielor scoase unul câte unul îl treziră pe Malko din amorţeala de moarte care-l cuprinsese. La început uriaşe, se zbătuse, lovise cu capul în capacul lăzii. Până la urmă, văzând că nimeni nu-l bagă în seamă, se resemnase. La ce bun. În nici un caz, rugăminţile lui nu aveau s-o facă pe Gule să revină asupra hotărârii. Câteva zgomote slabe pătrundeau până la el, prin pereţii închisorii sale de lemn. Kurzii pălăvrăgeau şi, din când în când, izbucneau în hohote de râs.

Nu ştia de câtă vreme stă acolo. Probabil de mai multe ore, pentru că i se făcuse foame. Încetul cu încetul, gândurile sale deveniră incoerente. Visa că face dragoste cu Amal. Ceea ce-l făcu să se gândească la Alexandra şi la castelul său. Ce prostie, să renunţi la toate astea ca să sfârşeşti pe fundul clisos al unui fluviu!

Scândura zbură înlături şi Malko clipi din ochi. Chiar deasupra coşciugului său improvizat era agăţată o lampă. Cei doi kurzi care-l aruncaseră înăuntru acum îl ajutau să iasă afară, la fel de imperturbabili. Apoi îi tăiară legăturile.

Executau ordinul.

Prima persoană pe care o zări Malko fu Djemal Talani, în picioare alături de Gule, a cărei faţă era încruntată. Pentru a-l încuraja, kurdul îi surâse.

— Mi-a povestit totul, spuse el fără menajamente. Bănuiam eu că nu vrei doar să mergi în nord, dar nu-mi imaginasem că ai în vedere o operaţiune atât de îndrăzneaţă. Ai toată admiraţia mea.

Malko nu mai înţelegea nimic.

— Garantează pentru tine cu viaţa lui, interveni kurda. Dacă ne trădezi, va muri în locul tău. N-are cum să fugă din ţară.

Djemal zâmbi cu modestie.

— Cred că s-a produs o mică neînţelegere, îi explică el lui Malko. Gule este cam nervoasă. Baasiştii o vânează şi au promis o recompensă de 10.000 de dinari pentru cine va ajuta la capturarea ei. În fiecare zi trebuie să-şi schimbe

ascunzătoarea. Orice prelungire a şederii sale la Bagdad e pură sinucidere. De fiecare dată trebuie să găsească oameni dispuşi să-şi asume riscul de a-i oferi adăpost. Dacă sunt prinşi, îi aşteaptă tortura şi moartea.

— Dar de unde i-a venit ideea asta că vreau să o dau pe mâna poliţiei? întrebă Malko.

— De la persoanele pe care le frecventezi, observă Djemal. Şi pentru că povestea ta pare atât de incredibilă. Are însă circumstanţe atenuante. E de acord să mai rămână la Bagdad încă o săptămână.

Kurzii începuseră să mănânce. Gule îi invită pe Djemal şi pe Malko să stea la masă cu ei. Se aşezară pe jos, cu picioarele încrucişate, de-o parte şi de alta a tinerei femei. Gule îşi lipi şoldul de Malko şi îi zâmbi.

Imprevizibila Gule. Cu două ore în urmă fusese gata să-l omoare. Înfometat, Malko îşi înfulecă şaşlik-ul şi bău iaurtul subţire, apoi ronţăi nişte fire de ceapă ca desert. Pentru aportul de vitamine.

— Dar cum de te-ai gândit să vii? îl întrebă el pe Djemal.

— Simplă intuiţie, răspunse kurdul. Când nu te-am văzut la restaurant, m-am gândit că s-a întâmplat ceva rău. Din fericire, ştiam unde să te caut... Dar nu mi-a fost uşor s-o conving pe Gule. La început mi-a spus că muriseşi...

Cel doi bărbaţi, îmbrăcaţi în costumele lor elegante, nu prea se potriveau cu decorul de peşteră a lui Ali Baba. Kurzii îşi ţineau arma la îndemână şi pistolul la brâu. Gule îşi şterse degetele unsuroase pe tunică şi râgâi. Era la fel de feminină ca un soldat din Legiunea Străină. Ca de obicei, nu purta sutien şi sânii ei de marmură parcă vroiau să iasă prin pânza verde. Gura avea o expresie de senzualitate animalică, care l-ar fi înnebunit pe orice bărbat. Se întinse din toate încheieturile şi se culcă pe nişte saci. Djemal îi făcu semn lui Malko.

— Să-i lăsăm să se odihnească. Sunt obosiţi.

Malko se ridică în picioare, ascultător. Cei doi bărbaţi se strecurară prin tunelul strâmt, care dădea înspre o uşă coşcovită.

Ieşiră în haosul şi pustietatea unor dărâmături, chiar pe malul Tigrului. Maşina lui Djemal era parcată la o distanţă

de un kilometru. Se lăsase noaptea.

— Chiar rămâne la Bagdad? întrebă Malko.

Kurdul zâmbi:

— Mi-a dat cuvântul ei de onoare. Nu mai poate să dea înapoi. Dar dacă ce i-ai promis nu soseşte, n-am să te mai pot ajuta cu nimic.

După un scurt moment de tăcere, adaugă:

— Poate că totuşi aş putea să fac ceva pentru tine. Ce te interesează să ştii?

— Când o să fie executat Victor Rubin. Sau cel puţin când are loc procesul.

Djemal dădu din cap.

— O să încerc. Am mulţi prieteni. Dar e foarte periculos.

Pe când traversa Bagdadul în maşina lui Djemal, Malko se gândi la Amal. Trebuia să se poarte cu ea cum te porţi cu o cutie de dinamită. Dar poate că mai avea totuşi o şansă. Un om prevenit face cât doi. Iar tânăra irakiană n-ar fi fost primul caz de agent secret „convertit”.

Capitolul XI.

Rareori se întâmpla ca generalul Okeili să-i convoace pe directorul Securităţii şi pe şeful Miliţiei Baas în acelaşi timp. Aşezaţi pe fotoliile joase din faţa biroului generalului, cei doi îşi aruncau priviri neliniştite. Şeful Securităţii era un tânăr zvelt, cu faţa ciupită de vărsat, care îşi datora poziţia neobişnuitei sale cruzimi; poliţistul era un bărbat de cincizeci de ani, cu o tunsoare în „perie”.

Ridicând pleoapele, generalul Okeili îşi aţinti asupra lor privirea lui de crocodil melancolic:

— Domnilor, nu vă faceţi datoria, le-o trânti el drept în faţă. De cincisprezece zile se află la Bagdad un periculos spion american şi voi nici măcar nu l-aţi identificat.

Cei doi se făcură mici. În Irak, oamenii se trezeau în faţa plutonului de execuţie pentru lucruri mult mai mărunte. Baasistul încercă să protesteze, dar generalul le flutură pe sub nas o foaie de hârtie:

— Ia ascultaţi aici!

Timp de două minute le citi biografia lui Malko. Mai mult decât elocventă. La fiecare cuvânt, cei doi interlocutori ai generalului se înfundau şi mai mult în fotolii. Ruşii făcuseră treabă bună.

Ba chiar mai adăugaseră şi de la ei unele amănunte. Un lucru era însă sigur: Alteţa Sa Serenisimă Prinţul Malko era unul dintre cei mai iluştrii agenţi C.I.A.

— Ei bine, domnii mei, ce părere aveţi? făcu triumfător generalul.

— Trebuie arestat imediat! Replică directorul Poliţiei cu o expresie pofticioasă. Pe urmă, îl facem să vorbească.

— Animal tâmpit! urlă generalul. Incapabilule, trădătorule!

Spumega. Cei doi îşi băgară capul între umeri şi aşteptară să treacă furtuna. Odată răcorit, ofiţerul catadicsi să le explice situaţia.

— Îl bănuiam pe omul ăsta de mai multe zile. L-am pus sub observaţie. O să-l arestăm numai când o să fim siguri

că nu mai are nimic în plus să ne spună. Afacerea e uriaşă, adăugă el cu un aer misterios.

Cei doi încuviinţară. Desigur, nu aveau de unde să ştie că generalul afişase un calm de faţadă. Identificarea lui Malko o făcuseră ruşii, iar el tot nu ştia cu ce misiune venise omul acesta în Irak. Ceea ce-l punea într-o situaţie destul de jenantă faţă de serviciile secrete concurente. Generalul spera că timpul o să le rezolve pe toate. În orice caz, nu aştepta cine ştie ce ajutor din partea Securităţii Baas, care acţiona cu delicateţea şi discreţia unui elefant. În afară de jafuri şi violuri, oamenii ei nu erau buni de nimic.

Cu un aer important, generalul îi concedie pe cei doi vizitatori:

— O să vă ţin la curent, spuse el cu mărinimie.

Cei doi bărbaţi se despărţiră cu o strângere de mână.

Pe directorul Poliţiei, cazul respectiv îl interesa ca apa în pantofi. Lui îi dădeau de furcă duşmanii din interior, care Dumnezeu ştie că nu erau puţini.

Din contră, tânărul Baasist îşi pritocea revanşa. Era direct responsabil în ochii Partidului. Ca să-şi dovedească utilitatea, trebuia neapărat să găsească ceva.

Nici nu răspunse la salutul celor doi poliţişti cu caschetă roşie şi se urcă în Buick. Timpul era foarte scurt. Trebuia să acţioneze cu discreţie, pentru că generalului nu-i plăcea să i se taie craca de sub picioare.

*

* *

Malko număra orele. Djemal nu reuşise să obţină decât o scurtă amânare. Acum era sigur că irakienii îl suspectează. Îl încerca o senzaţie greu de definit, ca reflex al lungii sale experienţe în meseria pe care o practica, o senzaţie întărită de faptul că Djemal nu mai fusese chemat la Poliţie deşi continua să se întâlnească cu el în mod regulat. Era ca şi cum îşi puseseră în gând să nu-l sperie.

Îi atrăsese atenţia asupra acestui aspect, dar Djemal nu păruse prea impresionat. Malko în schimb se găsea prins într-o cursă contracronometru.

Pantera Neagră îi făcuse o concesie, chiar dacă împotriva propriei sale voinţe. Dar dacă armele nu soseau mai

repede, femeia avea să plece în nord. Ar fi însemnat că Ted Heimof nu primise scrisoarea şi că toate planurile sale se risipeau ca un nor de fum. Singura soluţie ar fi fost fuga, înainte ca irakienii să pună bine ochii pe el.

Taxiul îl lăsă pe Malko în faţa vilei lui Djemal. Maşina kurdului nu se vedea nicăieri, dar Malko deschise totuşi poarta. Trebuiau să ia masa de prânz împreună, la Matam al Matam.

Sună la uşă şi nimeni nu-i răspunse. Tocmai se pregătea să plece, când cineva întredeschise uşa. În penumbră, recunoscu silueta lui Gule. Ce căuta acolo?

— Intră, spuse ea fără a ieşi din umbră.

Închise repede uşa în urma lui.

— Au sosit armele, îl anunţă ea pe loc.

Lui Malko îi veni să urle de fericire. Dacă armele sosiseră, asta însemna că toate celelalte elemente ale operaţiunii erau acum bine închegate. Avea încredere în baza materială a C.I.A., punctul forte al americanilor. Dar şi în calitatea oamenilor ei. Cine s-ar fi dat peste cap în halul ăsta pentru a recupera un agent din fundul unei temniţe?

— Când au sosit?

— Noaptea trecută. Au fost paraşutate în nord, dintr-un avion. Nu s-au pierdut decât trei lăzi.

Râse fericită.

— Dar cum ai aflat aşa de repede?

— Şi noi suntem bine organizaţi. Când atacăm Baakuba?

Malko se aşeză în camera de zi.

— Încă nu ştiu. Şi n-o să ştim decât cu o jumătate de oră înainte. Până atunci, totul trebuie să fie pus la punct.

Gule făcu semn din cap. Părea foarte nerăbdătoare.

— O să fie. Cinci dintre cei mai buni peş-merga ai noştri au plecat ieri de la Suleymanié cu arme, ca să ni se alăture. O să fim nouă cu totul. E destul.

— Trebuie să ajungem la închisoare, sublinie Malko şi apoi să fugim. Şoselele vor fi blocate de baraje, iar noi o sa fim mulţi.

— N-o să fim mulţi, spuse Gule cu o voce sumbră.

Se aşezase în faţa lui. Lui Malko i se păru că visează: ochii ei sălbatici erau uşor fardaţi. Gura cărnoasa surâdea.

Prin tunica deschisă la piept i se zărea şănţuleţul dintre sâni. Deşi aflată pentru moment la adăpost, purta totuşi o armă la centură. Dar ghetele şi le schimbase cu o pereche de pantofi.

— De ce n-o să fim mulţi? întrebă Malko. Ai de gând să rămâi la Bagdad?

Gura ei frumoasă se crispă.

— Pentru ca mulţi dintre noi vor muri înainte de a putea părăsi închisoarea. Poate chiar eu. Sau tu. Din cauza asta am cerut aşa o cantitate de arme. Ducem mare lipsă de ele. Dar oamenii noştri sunt curajoşi şi sângele lor merită să fie răzbunat.

Personalitatea lui Gule îl intriga pe Malko.

— Nu simţi uneori dorinţa să duci viaţa obişnuită a unei femei? o întrebă el. Să-ţi aranjezi părul, să mergi la dans, să îmbraci o rochie frumoasă, să te căsătoreşti?

Privirea kurdei devenise glacială.

— Oare asta-l interesează pe un bărbat la o femeie, vreau să spun pe un bărbat adevărat?

Ochii ei de fiară îl fixau cu atâta ardoare încât Malko se simţi stânjenit. Rostite de Gule, sunetele limbii engleze dobândeau valenţele guturale ale unei limbi necunoscute, primitive şi fascinante. Semăna cu o eroină din tragediile greceşti, întotdeauna gata să lupte, să se dăruiască sau să piară. Pantera Neagră nu ştia să trăiască altfel decât la intensitate maximă!

Se lăsă o tăcere apăsătoare. Între ei se născuse ceva ce nu avea nici o legătură cu planul iniţial. Gule se ridică în picioare.

— Vino.

O urmă pe o scară îngustă care ducea în pivniţă. Cu excepţia lui Gule, vila părea pustie. Irajd, servitorul iranian, era cu siguranţă plecat. Gule împinse uşa unei mici încăperi luminate de un bec gol. Într-un colţ se vedea un culcuş făcut din nişte pături. Pe jos, ţigaretul lung al lui Gule, un pachet de ţigări irakiene şi mai multe încărcătoare.

Femeia închise uşa cu cheia şi se întoarse cu faţa către Malko. Îl depăşea puţin în înălţime.

— Te rog să mă ierţi, şopti ea. Am crezut că eşti un

trădător.

Malko zâmbi. Cât de departe i se părea acum toată povestea asta! Şi totuşi, fusese la un pas de a muri împuşcat la ordinele lui Gule.

— Nu-ţi port pică, spuse el.

— Lasă-mă, te rog, să-mi cer iertare.

Începu să-şi desfacă nasturii de la tunică. Apoi şi-o scoase, cu un gest natural. Avea pielea foarte albă, cu smocuri de păr negru la subraţ şi în jurul aureolelor sânilor ca de marmură.

Cicatricea încă se mai vedea, ca o umbră violacee. Fără aşi lua ochii de la Malko, îşi scoase pantalonii din pânza groasă. Era complet goală pe dedesubt.

Avea un corp frumos, cam masiv, dar foarte muşchiulos.

— Pentru o femeie demnă de acest nume, nu există alt mijloc de a-şi cere iertare.

Malko încă mai ezita, surprins de această ofertă directă.

O licărire de nerăbdare pâlpâi în ochii sălbatici ai femeii.

— Nu-ţi plac?

— M-ai luat prin surprindere, recunoscu el cu sinceritate. Eşti foarte frumoasă.

Îi luă mâna şi i-o sărută. Era clar că Gule nu e obişnuită cu astfel de gesturi.

— Ce-i asta? îl întrebă ea bănuitoare. Nu vrei să faci dragoste cu mine?

Malko îi dovedi foarte repede contrariul, înţelegând că o femeie ca ea nu are nevoie de nici un fel de preludiu. Îşi ţinea ochii larg deschişi, fără a rosti nici un cuvânt. În momentul în care o penetră, îl trase de păr pentru a-l sili să ridice capul.

— Să nu te temi cumva că m-ar durea. Abia dacă te simt.

Coapsele ei îl cuprinseră apoi ca într-o menghine şi femeia îşi dădu capul pe spate, cu ochii strânşi şi buzele întredeschise.

Când atinse orgasmul, picioarele ei îl strânseră cu atâta putere încât Malko îşi pierdu respiraţia. Apoi aprinse o ţigară şi începu să fumeze liniştită.

— Ai putea fi şi tu un peş-merga, observă ea. Eşti curajos, eşti frumos şi ştii să faci dragoste…

Îmbrăţişarea lor nu avusese nimic romantic. Fusese însă spontană şi autentică, ceea ce pe Malko îl impresionă. Rar întâlneai femei ca Gule în Orientul Mijlociu. Nu era cinică sau blazată, ci primitivă şi sinceră.

— Te-am dorit din prima clipă, îi mărturisi ea. Părul tău are culoarea grâului, iar ochii îţi sunt ca ai mei.

Se îmbracă la loc, fără nici un fel de cochetărie. Nici măcar nu se sărutaseră.

— De ce n-ai rămâne să lupţi cu noi în munţi, dacă scăpăm cu viaţă? îl întrebă ea.

Malko observă, prudent:

— Nu e bine să-ţi faci planuri dinainte. Poartă ghinion. Gule zâmbi şi se lipi de el.

— Ai dreptate, spuse ea. Vino, te mai vreau.

*

* *

Gule şi Malko se reîntorseseră în salonul pustiu. Kurda se obişnuise atât de bine să trăiască în clandestinitate, încât odată ieşită din pivniţă nu se mai simţea în largul ei. Aşezată pe divan, se juca cu şevaliera lui. Malko trebui să-i explice ce înseamnă un blazon.

— Adică eşti agă? întreba ea.

— Ce înseamnă „agă”?

Gule se îmblânzi pe neaşteptate.

— Înseamnă print, şef de trib. Kemal e fiu de aga. Unde e tribul tău?

Asta-i mai lipsea. Trebui să-i explice că „tribul” lui se risipise demult…

— Dar ţi-au rămas pământurile, nu-i aşa? întreba Gule, foarte şocată de o asemenea lipsă de respect faţă de tradiţii. Cine a mai pomenit un agă fără trib!

Fu nevoit din nou să o dezamăgească, explicându-i că cea mai mare parte din parcul castelului, printr-o ciudată rectificare de frontieră, ajunsese pe teritoriu unguresc. Terenul care îi mai rămăsese era de dimensiunile unei modeste grădini.

— De ce nu te baţi ca să ţi-l iei înapoi? îi sugeră Pantera Neagră. Numai aşa poţi să redobândeşti ceea ce îţi aparţine de drept.

O bătălie care ar fi însemnat pierderea a milioane de vieţi omeneşti, dacă nu chiar sfârşitul omenirii. Dar kurda nu era de loc sensibilă la astfel de argumente. Pământul udat de sângele duşmanilor devenea cu atât mai preţios.

Bătu din palme când Malko îi arătă fotografia castelului. În ţara lor de nomazi în care cortul este tot ce poate spera un om să aibă deasupra capului, modestul castel de la Liezen avea întreaga strălucire a Palatului de la Versailles. Gule îl sorbea din ochi.

— Probabil că ai zeci şi zeci de servitori, spuse ea visătoare.

Era evident faptul că în Kurdistan nu auziseră de Asigurările Sociale. Malko trebui să admită că nu avea decât trei, dintre care unul cu atribuţiuni mai speciale. Şi că făcuse mari eforturi pentru a-şi putea renova castelul.

— Dacă pietroaiele astea nu m-ar fi costat ochii din cap, n-aş fi călcat niciodată pe-aici.

Îi explică lui Gule că C.I.A. îi pusese la dispoziţie nişte sume considerabile, care fuseseră deja înghiţite de castel. Femeia îl privi cu înţelegere:

— În definitiv, amândoi ne batem pentru acelaşi lucru: pentru casa şi pământul nostru. Ar trebui să rămâi cu noi şi să-ţi construieşti alt castel aici.

…Având în vedere cât îl costaseră numai reparaţiile, asta ar fi însemnat să lucreze pentru C.I.A. până la vârsta de 99 de ani!

— De aici înainte, conchise ea, am să-ţi spun „agă”. Am să le atrag şi oamenilor mei atenţia să-ţi spună la fel. Ai dreptul la titlul ăsta. Mai ales dacă te baţi umăr la umăr cu noi.

Malko nu mai simţea nici umbră de încordare. Era profund mişcat de romantismul ei visător şi desuet. Gule nu aparţinea secolului nostru. Concepţiile, puritatea sentimentelor şi curajul ei orb erau vechi de o mie de ani.

Cu pistoalele, pumnalul şi ţigaretul, semăna cu un personaj pogorât din cărţile lui Kipling. Malko era convins că peste treizeci de ani avea să rămână la fel.

Se va bate în continuare cu irakienii sau cu ruşii. Kurzii nu puteau fi exterminaţi, pentru că întotdeauna erau cu un pas

înaintea duşmanilor lor.

Capitolul XII.

Poliţistul fluieră strident şi se deplasă spre mijlocul şoselei, barând calea Mercedes-ului. Cascheta plată, revolverul Cobra şi cartuşiera de la brâu îi dădeau aerul unui poliţist american.

Malko îi aruncă o privire lui Djemal. Era livid. Exact genul de incident de care se temuseră cel mai mult. Rulau cu viteză pe strada Ben Ali Walled când, fără nici un motiv, îi fluierase un poliţist. Djemal coborî fereastra şi se angajă în discuţie.

Parlamentările ţinură cinci minute care lui Malko i se părură interminabile. După tonul burzuluit al agentului de circulaţie, Malko fu convins că vor fi arestaţi pe loc. Nu îndrăznea să-l întrebe pe Djemal despre ce e vorba.

În cele din urmă, kurdul scoase din buzunar o hârtie de un dinar pe care o împături şi i-o strecură discret poliţistului. Acesta o băgă în buzunar, fără a-şi pierde nimic din mimica feroce şi le făcu semn să plece. Inima lui Malko bătea nebuneşte.

— Ce vroia? îl întrebă el pe Djemal.

Acesta schiţă o mică strâmbătură:

— Bani. La noi, poliţiştii în uniformă aproape că nu sunt plătiţi de loc. Aşa că li se distribuie după merit anumite intersecţii „grase”. Intersecţii în care pot să-şi facă plinul la amenzi.

Lui Malko nu-i venea să creadă.

— Bine, dar pe tine de ce te-a oprit?

— Pentru că maşina mea e nouă. Şi-a imaginat că am bani. De la taximetrişti nu capătă decât mărunţiş.

Ajunseră în faţa Cafenelei Bagdad şi Djemal îşi găsi un loc printre maşinile parcate pe două rânduri. Circulaţia era foarte intensă. Un amestec heterogen de vehicule, de la Toyota şi până la Moscviciul rusesc. Multe maşini americane vechi, autoturisme franceze şi, mai ales, Mercedesuri.

Cu pereţii ei lambrisaţi, Cafeneaua Bagdad era mai puţin sinistră decât restaurantele pe care le frecventau cei doi în

mod curent. Ba chiar avea un vag aer modern. Era locul de întâlnire al tuturor angajatelor de local din Bagdad, cât şi al majorităţii prostituatelor. Djemal comandă două porţii de frigărui „a la kurde” şi aşteptă până ce băiatul se îndepărtă.

— Am veşti proaste, anunţă el. N-am cum să aflu data execuţiei.

Malko primi lovitura în plexul solar. Tot planul său depindea de această informaţie, din moment ce atacul nu se putea da decât cu o oră înainte, în curtea închisorii de la Baakuba.

— Chiar nu poţi?

Djemal scutură din cap cu tristeţe:

— E foarte greu. Am aflat că prietenul tău face parte din lotul următor. Asta ţi-o pot spune cu certitudine. Procesul nu va dura mai mult de două zile. Dar numai câţiva membri din guvern cunosc data, presupunând că deja a fost fixată.

Malko se gândea. Amal rămăsese acum singura lui speranţă. Amal, care lucra pentru Poliţia Baas. Dar care totuşi părea un pic îndrăgostită de el. Va trebui să-şi joace cartea cu mare atenţie. Singur şi fără ajutorul nimănui. Djemal remarcă:

— Nu trebuie să-ţi pierzi speranţa, mai sunt câteva zile. Şi nu mi-ai spus cum o să-i introduci pe oamenii lui Gule în închisoare. Ai văzut ce ziduri are?

— Djemal, spuse Malko, aş prefera să nu-ţi spun. E mai bine pentru tine să nu ştii. Nici eu n-am întrebat-o pe Gule cum are de gând să ne ducă în nord şi nici cum vor ajunge oamenii ei sub zidurile închisorii. Cu cât ştim mai puţin, cu atât e mai bine pentru amândoi.

Kurdul nu protestă.

Sosiră frigăruile. Pe ecranul de televizor din faţa lor se derula un desen animat rusesc la fel de trist ca nuvelele lui Cehov.

— Dacă totuşi obţin informaţia care mă interesează, poţi s-o faci să parvină la Beirut? întrebă Malko.

— Pantera Neagră. Dacă e în stare să atace Baakuba, atunci cu siguranţă că poate trimite şi un mesager în Iran, afirmă Djemal.

Până în momentul respectiv, zgomotul televizorului

acoperise sunetul vocilor lor. Preocupat, Djemal nu observă că desenul animat se terminase şi ultima lui fraza se putu auzi până la masa alăturată. Malko simţi fiori de gheaţă pe şira spinării. Spate în spate cu kurdul era o femeie, care nu făcu nici o mişcare.

— Sunt un tâmpit, bâigui kurdul când se auzi din nou sunetul televizorului.

— Linişteşte-te, făcu Malko. N-a auzit nimeni; de altfel, vorbeai în englezeşte.

Dar un sfert de oră mai târziu, când vecina lui Djemal se ridică, Malko avu un şoc: era egipteanca Leila! Fata le zâmbi discret şi ieşi.

Djemal oftă uşurat:

— Nu vorbeşte engleza.

Dar Malko se simţea neliniştit. Cea mai mică greşeala putea să-i coste scump.

Avea întâlnire cu Amal la ora şase. O întâlnire de o importanţă capitală.

*

* *

În seara aceea, Amal se întrecuse pe sine: era mai atrăgătoare ca oricând, cu pulpele ei puţin cam groase care apăreau dezgolite de sub fusta scurtă din piele maro. Puloverul strâmt, din lână verde, se mula pe incredibilul ei piept.

Îl sărută, fără a mai aştepta ca Malko să o ia în braţe. Din îmbrăţişare în îmbrăţişare, ajunseră pe divanul din salon. Malko îşi păstrase capul limpede. Începu să-şi excite partenera ca un expert. Sub fiecare mângâiere mai directă, fata tresărea şi se îndepărta de el, dar revenea imediat, gâfâind. Încetul cu încetul, îi scoase tot ce avea pe ea. Cu excepţia fustei din piele, care nu-l deranja prea mult. Trebuia să facă eforturi pentru ca să-şi poată menţine luciditatea. Mai ales când luă mâna lui Amal şi şi-o puse pe sex. Fata şi-o trase înapoi, de parcă s-ar fi fript, mai curând excitată decât şocată. Machiajul i se întinsese pe faţă, cocul nu mai era decât o amintire. N-o mai recunoşteai. Cui i-ar fi venit să creadă că era prezentatoarea cuminte de la Radio Bagdad.

— Am să fac dragoste cu tine, spuse Malko.

Fata scoase un geamăt:

— Ştii că nu se poate. N-am mers niciodată atât de departe cu un bărbat!

O părăsi brusc şi aprinse lumina. Fata scoase un ţipăt şi îşi ascunse sânii.

— Stinge-o!

Malko începu să se dezbrace imperturbabil. Amal îl privea, cu genunchii adunaţi sub ea şi cu pulpele dezgolite. Surprinse expresia din ochii aurii şi brusc i se făcu frică.

— Nu-i aşa că glumeşti?

— Nu glumesc de loc, spuse el. Vreau să-ţi dau o lecţie.

Era pentru prima oară în viaţă când se pregătea să violeze o fată. Cu siguranţă că strămoşii lui se răsuceau în mormânt.

Se apropie din nou ele canapea, iar ea i se zvârcoli în mâini, încercând să scape. Începu să plângă, ghemuită. Malko o mângâie încet pe sâni, o muşcă uşor de umăr, iar ea, excitată din nou, se destinse. Profită de răgaz pentru a o imobiliza sub corpul lui greu. Se priviră unul pe altul. Ochii aurii ai lui Malko îşi schimbaseră culoarea în verde. Fata gemu:

— Nu, Malko, să nu faci aşa ceva.

Drept răspuns, îi desfăcu coapsele cu brutalitate, vârându-şi un picior între ele. Amal căzuse într-un fel de transă. Nu se mai zbătea aproape de loc, dar când îl simţi între coapse scoase un ţipăt şi îl muşcă:

— Te implor, hohoti ea, nu ştii cât de important este pentru mine. N-am să mai pot să mă căsătoresc niciodată…

— Atunci spune-mi de ce te întâlneşti cu mine aşa de des şi ce înseamnă jocul ăsta.

Amal îşi feri privirile.

— Îmi placi…

Făcu mişcarea de a o penetra.

— Spune-mi adevărul. Altfel…

Era pe cât de excitată, pe atât de îngrozită. Malko crezu pentru o clipă că avea să-l lase, când fata şopti:

— Dar de ce crezi că… Tu ai fost cel care ai vrut să ne mai întâlnim!

Malko zâmbi cu răutate:

— Vrei să spui că în ţara asta nu-ţi poţi lua riscul de a te întâlni cu un străin aşa, din pură plăcere?... Mai ales tu, care ai o funcţie oficială?

— Nimeni nu ştie, încercă ea să se apere.

— Minţi!

Cuvintele fuseseră aruncate cu atâta asprime încât fata îşi feri capul, ca şi când s-ar fi temut să nu primească o palmă. De frică, i se făcuseră ochii mari.

— Nu te teme, spuse el, nu-ţi vreau răul. Dar sunt puţin întristat. Credeam că-ţi plac. Lucrezi pentru Poliţie, nu-i aşa?

— Nu, nu, se apără ea, îmi placi cu adevărat. Altfel, nu te-aş fi lăsat să mă atingi... Cu alţii doar stau de vorbă...

Înţelegând că se dăduse de gol, îşi muşcă buzele şi izbucni în lacrimi. Malko nu mai avu inima să continue mascarada. Se ridică şi se întinse lângă ea, lăsând-o să plângă în voie.

După câteva clipe, o întrebă:

— Cine ţi-a dat ordinul să te întâlneşti cu mine?

— Şeful meu, Directorul Televiziunii, şopti ea. Mă ia des cu el pe la cocteiluri, ca să stau de vorbă cu străinii, să aflu ce părere au despre Irak, dacă nu cumva şi-au făcut o impresie greşită...

— Iar tu te porţi cu ei ca o c..., interveni brutal Malko.

— Nici măcar nu m-am sărutat cu vreunul din ei, îţi jur. Doar am luat masa. Cu tine e altfel. Îmi plac ochii tăi. Blândeţea ta. Dar adevărul este că nu eşti blând de loc, adăugă ea cu o voce slabă.

— Cât îţi dau ca să-i spionezi pe străini?

Fata se ridică într-un cot.

— Nu-mi dau nimic! O fac pentru că mi-o cere şeful. Aşa nu mai zice nimic dacă mă îmbrac cu fuste scurte sau dacă-mi fac rost de nişte lucruri mai elegante de la Beirut.

Spionaj pe cârpe şi nimicuri! Ce ţară... Malko o compătimea pe fată. Dar nu-şi pierduse luciditatea. Până aici, lucrurile merseseră aşa cum se aşteptase. Greul venea abia acum.

— De ce am fost pus sub supraveghere? întrebă Malko. Nu sunt decât un jurnalist oarecare...

Amal şopti:

— Nu au încredere în nimeni, nu înţelegi? Peste tot vad numai spioni. Le-am spus că tu nu faci nimic rău.

Deodată, se lipi de el şi îi şopti la ureche:

— Vrei să-ţi dovedesc că pentru mine nu eşti la fel ca ceilalţi?

O privi cu mirare.

— Bine, dar mi-ai spus că eşti virgină?!

Fata roşi.

— Dacă îmi juri că rămân virgină, te las să-mi faci totuşi ceva. Te doresc atât de mult…

Era cât se poate de limpede. Malko ştia că fetele din Orientul Mijlociu, care trebuie să rămână fecioare până la căsătorie, foarte adesea recurg la acest surogat de sex practicat în vechea cetate a Sodomei.

— Îmi juri că n-o să-mi faci şi altceva? repetă ea.

Malko jură. Cu cât deveneau mai legaţi unul de altul, cu atât şansele sale creşteau. Într-un elan plin de sinceritate, Amal îl înlănţui cu braţele. Ochii îi străluceau.

Poate că avea să reuşească performanţa de a rămâne virgină până la căsătorie, dar în orice caz experienţa nu o să-i lipsească. Sfertul de oră care se scurse fu ca o furtună la tropice. Încredinţată că Malko nu o să-şi calce cuvântul, se purta ca o Mesalină după o lună de abstinenţă. Era o adevărată bombă cu hormoni.

Muşca, zgâria, urla de plăcere ca o pisici. Alunecaseră de mult de pe divan şi se rostogoleau acum dintr-un perete într-altul, pe covorul iranian. Când Malko fu gata să atingă punctul culminant, fata scoase un asemenea urlet încât bărbatul fu cât pe ce să se oprească, dar în aceeaşi fracţiune de secundă îşi dădu seama că Amal nu ţipase de durere.

Întinşi pe jos, îşi traseră sufletul. Amal îşi rupsese toate unghiile. Scoase un hohot gutural pe care Malko nu i-l auzise niciodată şi îi spuse cu o voce leneşă:

— N-am mai făcut-o cu nimeni până acum!…

Malko se abţinu să-i spună că foarte curând, cu un temperament ca al ei, avea să prindă gust pentru această variantă sodomită de sex. Fără să-şi pună în nici un pericol

virginitatea. O credea totuşi pe cuvânt.

— Eşti primul meu bărbat, şopti ea. Dacă se poate spune aşa.

Excitată, se ghemui în el.

— Ai să pleci curând, suspină ea şi foarte repede ai să mă uiţi.

De asta se cam îndoia. Nu ai des ocazia să întâlneşti o combinaţie atât de ciudată de pudoare burgheză şi sexualitate debordantă.

— Ţi-ai îndeplinit misiunea, glumi Malko. Ştii totul despre mine, aşa că nu mai avem de ce să ne mai întâlnim.

— Nesuferitule!

— E adevărat că am să plec, spuse el. Venisem ca să asist la nişte execuţii. Pentru ziar… Ai să te duci şi tu să-i vezi cum atârnă acolo…

O scutură un fior.

— Ai înnebunit! Treceam zilele trecute prin Piaţa Al-Tahrir când am ridicat capul şi am zărit picioarele unui om. Habar n-aveam. Am fugit de acolo ţipând. E oribil! Ştii, majoritatea oamenilor nu sunt de acord cu chestia asta, dar le e frică. Pot să te asigur că nici unul dintre prietenii mei nu merge în Piaţa Al-Tahrir.

— Asta mă bucură, spuse Malko.

Atitudinea lui Amal îi dădea curaj.

— Crezi ca se vor mai face execuţii? întrebă el cu un aer nepăsător.

— Poate, dar n-o să ştim decât în ultimul moment. Comunicatele radio se dau numai în dimineaţa zilei în care au loc execuţiile.

„Cam cu o oră înainte…”

— Tu le citeşti? spuse Malko.

Fata îşi lăsă capul în jos.

— Nu, suntem mai mulţi. Eu mă ocup de discuri. Comunicatele le citesc nişte colegi…

Simţi o oarecare nervozitate în vocea lui Amal. Nu reuşise să-i potolească dorinţa care o răscolea. Deodată fata îl îmbrăţişă şi o luară de la capăt, cu aceeaşi violenţă ca la început. De data asta aterizară în antreu. Amal mârâia ca o panteră şi zgâria covorul cu unghiile. Malko o muşcă de

ceafă şi fata, încordându-se, fu cât pe ce să-l trântească jos.

Rămaseră apoi multă vreme tăcuţi.

— Ai fi dispusă să-mi faci un serviciu? întrebă Malko după ce constată că Amal reluase contactul cu realitatea.

— Oh, cum să nu!

— Ştii că sunt jurnalist. De-aici plec la Beirut. Pentru mine ar însemna foarte mult să fiu primul care află data următoarelor execuţii.

— Bine, dar dacă-ţi scriu, scrisoarea o să ajungă prea târziu, spuse ea. Şi nu pot să-ţi telefonez sau să-ţi trimit o telegramă.

— Ştiu, spuse Malko zâmbitor. N-aş vrea să te spânzure şi pe tine. Ar exista însă o modalitate foarte simplă…

— Care?

— Prin radio.

Amal îl privi nedumerită.

— Prin radio? Dar nu pot vorbi la radio, ar înţelege toată lumea!

— Nu şi dacă ai folosi un cod, spuse Malko. Un cod numai al nostru. Aş şti în felul ăsta şi că te gândeşti la mine…

Era lovitura lui de mare maestru. Dar Amal tot nu înţelegea. Malko reluă.

— Ţi-aduci aminte când am venit la tine, la radio? Ai pus un disc de 33 pe turaţia 45.

Fata protestă:

— Niciodată nu fac aşa ceva. Mi s-a întâmplat atunci pentru că erai tu în studio.

Inocenţa ei era de-a dreptul înduioşătoare.

— Ce ai făcut o dată, mai poţi face şi a doua oară, spuse Malko. E suficient să ştiu că în ziua în care pui discul pe viteza greşită vor avea loc execuţiile.

— Bine, dar este formidabil! exclamă Amal. Cum de ţi-a venit aşa o idee?

Modest, Malko nu răspunse nimic. Nu trebuia neapărat să ştie că asta era meseria lui.

Deodată faţa i se întunecă.

— O să fiu sancţionată…

— Nu e chiar aşa o nenorocire, o asigură Malko. Şi pe urmă, îmi faci un mare serviciu. O să dau ştirea primul,

înaintea tuturor colegilor mei.

— E chiar atât de important pentru tine?

— Foarte important.

Ba chiar, teribil de important.

— Şi o să asculţi în fiecare zi discurile pe care le pun eu?

Pe ea asta o interesa! Se simţea calmă şi destinsă, cum nu mai fusese niciodată până atunci. Malko îşi ţinuse promisiunea. Rămăsese virgină.

Se frecă de el, torcând ca o mâţă.

— Mi-a plăcut, ştii? Ce păcat că nu rămâi la Bagdad!

— Oricum n-am putea să continuăm să ne întâlnim aşa fără să ne dăm de gol până la urmă, observă Malko. Ai să faci ce te rog eu?

— Da, iubitule. Dar ce disc vrei să pun?

Malko oftă în sinea lui. Un frumos exemplu de „convertire”. Ar putea ţine şi cursuri la C.I.A. întotdeauna avusese oroare de puterea banului, preferând întotdeauna s-o folosească pe cea a intelectului sau a sentimentelor, aşa cum fac ruşii. Inima ţi-o trădezi mai greu decât portofelul.

— Care e discul pe care poţi să-l pui oricând? râmase o clipă pe gânduri şi răspunse:

— Imnul Partidului Baas. Îl transmitem de mai multe ori pe zi.

— Bun şi imnul Partidului Baas, spuse Malko. Am să-l cumpăr şi am să-l ascult, ca să-l pot recunoaşte.

— Dar spune-mi, n-o să afle nimeni, nu-i aşa? îl imploră Amal. M-ar da afară şi m-aş putea trezi chiar şi la închisoare.

— Îţi jur că nimeni n-o să afle, o asigură Malko.

Fata îşi aruncă ochii pe ceas şi începu să se îmbrace. După ce fu gata, se apropie din nou de Malko şi se lipi de el, caldă şi fremătând de plăcere.

— Te vei întoarce vreodată înapoi în Irak?

— Deocamdată nici n-am plecat, spuse Malko. Nici nu bănuia câtă dreptate are.

Capitolul XIII.

Locotenentul Mozhar Said, un element foarte promiţător al Securităţii Militare, îşi închise cureaua de la pantaloni şi trase amuzat o palmă pe fundul alb al Leilei. Egipteanca râse încântată şi se zvârcoli puţin, ca să-i facă plăcere. Dintre toţi iubiţii ei plătitori, Mozhar era preferatul ei. Înalt şi zvelt, extrem de bine dotat de la natură, avea o cruzime care pe fată o fascina.

Când Leila nu-i acorda destul de prompt acele mângâieri care îi plăceau lui, ofiţerul o apuca de părul lung, îi punea cuţitul la gât şi apăsa în carne până când se iveau primele picături de sânge. După acest gen de stimulent, fata se întrecea pe sine.

Egipteanca ştia că lucrează la Securitatea Militară şi nu-i punea niciodată vreo întrebare. Când fratele şi, în acelaşi timp, peştele lui Susan dădea cu ochii de locotenent, se aşeza literalmente în patru labe. Puţin cam sadic, amantul Leilei se distra uneori terorizând-o. Îi povestise odată cum trăseseră în ţeapă o femeie la sediul vechii închisori centrale cu un asemenea lux de amănunte încât Leila visase urât timp de o săptămână. E adevărat că nu o plătea decât cu un dinar sau doi şi asta nu întotdeauna, dar era singurul capabil să-i producă orgasmul.

— De ce pleci aşa de repede, îndrăzni ea să-şi întrebe iubitul care tocmai îşi aranja părul cu grijă. „N-ai mai dat pe-aici de-o săptămână!”

Mozhar Said binevoi să se arate flatat. Cu o mână aşezată pe şoldul fetei, oftă:

— Sunt prea ocupat.

Cineva bătu la uşă. Surprins şi înciudat, Mozhar o întrebă:

— Aştepţi vreun client?

Leila clătina din cap speriată:

— Nu, nu, niciodată când vii tu. E probabil fratele lui Susan. Am să-i spun să plece.

Ieşi înfăşurată într-un cearceaf multicolor şi reveni într-o clipă, albă ca un cadavru, urmată de doi bărbaţi în civil, cu

mustaţă şi ochelari fumurii.

Necunoscuţii avură o clipă de ezitare când dădură cu ochii de locotenent. Acesta înţelese numaidecât că erau agenţi ai Securităţii Baas. Îi ura din tot sufletul, dar se şi temea de ei. Se făcură prezentările. Mozhar deja îşi pusese în gând să-i tragă Leilei o bătaie soră cu moartea pentru că îl înşela cu asemenea gunoaie. Deodată, unul dintre bărbaţi îl întrebă:

— Locotenente, o cunoşti de mult pe căţeaua asta?

Amintindu-şi că la rândul său era un om puternic şi temut, Mozhar Said replică pe un ton impertinent:

— Dar de ce te interesează?

Baasistul, care şi el îi ura pe militari, îşi savură din plin răspunsul:

— Vine pe la ea un spion american care va fi arestat, dacă nu cumva a şi fost. Avem toate motivele să credem că ştie nişte lucruri despre el.

Leila scoase un geamăt surd. Pe cei doi agenţi Baas, scena îi delectă. După întrevedea cu Okeili, şeful lor îi asmuţise pe urmele lui Malko, ordonându-le să scoată informaţii chiar şi din piatră seacă. Erau încântaţi că reuşiseră să pună un ofiţer într-o situaţie atât de jenantă.

Era exact raţionamentul pe care şi-l făcea şi Mozhar Said. Făcu un pas înainte şi îi trase Leilei o palma puternică. Fata se dădu înapoi şi se lipi de perete, fără măcar o lacrimă. Ofiţerul era nebun de furie şi îngrozit. Securitatea Baas era la fel de redutabilă ca Gestapoul. Simpla lui prezenţă acolo era un temei de acuzare. Ca să se dezvinovăţească, trebuia să facă dovada de cât mai multă ferocitate.

— O să-i luam imediat interogatoriul javrei ăsteia.

O apucă pe Leila şi îi smuci cearceaful.

— Cine e bărbatul ăla?

Leila îşi înghiţi lacrimile cât putu mai bine şi încercă să explice. De frică, i se făcuse un gol în minte. Sigur, îl primise pe străin. Dar Poliţia ştia. Veniseră la ea din prima seară.

Străinul mai apăruse apoi de câteva ori, plătind mereu cu mare generozitate, fără însă a consuma de fiecare dată. Nu înţelegea ce au cu ea. În definitiv, nu-şi făcea decât meseria. Locotenentul Said se năpusti asupra celei pe care

o mângâiase cu numai cinci minute mai devreme:

— Ai ajutat nişte spioni, mugi el. Ai trădat scumpa noastră ţară pentru nişte dinari amărâţi, javră împuţită ce eşti…

Discursul liric le era adresat agenţilor, care dădură din cap aprobatori, lată în sfârşit un cetăţean care făcea dovadă de conştiinţă.

Cu dinţii încleştaţi, Mozhar Said se dezlănţuise asupra prostituatei cu pumnii şi cu picioarele. Fata alunecă pe podea, dar el o trase înapoi de păr şi o plezni peste faţă de mai multe ori.

Într-un târziu, îi dădu drumul şi se întoarse către agenţi:

— Trebuie s-o facem să vorbească. Căţeaua e o trădătoare. De ce venea omul ăla tocmai la ea?

Securistul nr. 1 aprobă:

— O ridicăm imediat, propuse el. Avem la sediu tot ce ne trebuie.

Locotenentul Said adulmecă primejdia. Torturată cu sălbăticie, fata avea să recunoască până la urmă orice. De exemplu că iubitul ei, locotenentul Said, era la curent şi că nu suflase nici un cuvânt. Era un risc prea mare, într-o ţară în care remanierile guvernamentale se fac în faţa plutonului de execuţie. Leila trebuia să moară cât mai repede, de preferinţă sub ochii lui.

— Nu, spuse el cu hotărâre. Am datoria să preiau eu însumi această afacere. Chiar şi numai pentru a-mi salva onoarea.

Cei doi agenţi făcură mutre ipocrite, prin care vroiau să dea de înţeles că aşa ceva nici măcar nu le trecuse prin minte. Dar Mozhar Said ţinea foarte mult la pielea lui.

— Sunt membru al Securităţii Militare, supralicită el cu aplomb. Datoria noastră e să luptăm împotriva spionilor.

A se citi: sunteţi nişte incapabili. Prevăzător, îi invită să participe şi ei la distracţie.

— O s-o interogăm pe femeia asta împreună. Cu o lovitură de picior, o sculă în picioare pe Leila, care se ghemuise pe podea. Fata deschise gura, dar el o îmbrânci spre uşă. Cu trădătorii nu se parlamentează.

Trântiră pe ea un pulover şi un pantalon şi se înghesuiră

cu toţii în DKW-ul locotenentului. Leila fusese întinsă pe jos, în spate, iar agenţii Bass îşi puseseră picioarele pe ea. Pentru a o introduce în temă, agentul nr. 1 se aplecă şi stinse ţigara pe spinarea fetei, care scoase un urlet. Satisfăcut de gluma bună pe care o făcuse, se lăsă înapoi pe spate. Meseria asta avea şi satisfacţiile ei.

Merseră preţ de zece minute spre nord şi ieşiră din oraş prin Al-Muthama Bir Harit. Ajunseră chiar în faţa cartierului ofiţerilor. Un fel de gheto de lux, mărginit la est de un imens loc viran străbătut zi şi noapte de patrule militare înarmate până în dinţi. Şi totuşi aici veniseră kurzii să-l împuşte pe colonelul Baddredin, cu câteva luni în urmă.

Locotenentul Said opri maşina în faţa clădirii comandamentului, de unde plecau patrulele. Se vedeau câteva maşini şi jeep-uri militare, păzite de poliţişti cu caschetă roşie.

— Aşteptaţi-mă aici, le ordonă locotenentul celor doi agenţi. Era la el acasă şi se simţea mult mai sigur pe sine. Îi explică ofiţerului de gardă că tocmai arestase o femeie suspectă de spionaj şi că interogatoriul avea să se facă pe loc, pentru ca nu cumva arestata să cadă în mâinile Securităţii Baas.

Felicitat călduros pentru iniţiativa sa, locotenentului Said i se puseră la dispoziţie doi soldaţi şi două jeep-uri cu materiale.

Îşi regăsise tot aplombul, aşa că le ordonă celor doi agenţi şi Leilei să coboare din maşină. Egipteanca era atât de îngrozită încât amuţise de tot. O aruncară într-unui din jeep-uri şi convoiul se îndreptă spre extremitatea de vest a cartierului. Era acolo un teren de tragere, înconjurat cu sârmă ghimpată. Locul ideal pentru luarea unui interogatoriu.

Odată ajunşi la destinaţie, Mozhar Said ordonă ca farurile unuia din jeep-uri să fie puse în fază lungă, pentru iluminarea scenei. Cei doi agenţi nu mai crâcneau.

Ofiţerul o trase pe Leila afară din jeep şi o aşeză pe jos, în genunchi. Apoi îşi scoase pistolul automat şi sprijini ţeava de ceafa prostituatei.

— Spune-mi ce ştii şi scapi cu viaţă, şuieră el. Număr

până la cinci.

Leila scoase un scâncet prelung şi se tăvăli pe jos, pradă unei crize de isterie.

Cei trei bărbaţi o priveau scârbiţi. Said îşi puse pistolul înapoi în toc şi chemă un soldat.

— O să te facem noi să vorbeşti, îi spuse el Leilei.

Le dădu nişte ordine celor doi soldaţi. Unul dintre ei îi puse Leilei cătuşele şi le legă apoi cu sfoară groasă de bara din spate a celui de al doilea jeep. Un alt soldat se aşeză la volan şi porni motorul.

— Nu vrei să vorbeşti? zbieră Mozhar Said.

Leila îşi înăbuşi un hohot de plâns şi gemu:

— Nu ştiu nimic, jur că nu ştiu nimic.

— Dă-i drumul, îi strigă locotenentul soldatului.

Acesta puse schimbătorul în viteza întâi şi jeep-ul porni, hurducându-se pe terenul pietros şi târând-o după el pe nefericita prostituată. Fata încercă să se ridice în picioare, ca să alerge în urma maşinii, dar sfoara, foarte scurtă, o trăgea mereu în jos. Alunecă pe o parte, ţipând, plângând, fără să-şi poată măcar feri faţa.. La fiecare zguduitură, pietrele ascuţite îi tăiau pielea, i se înfigeau în carne. Foarte repede, nu mai ţipă de loc.

După cincizeci de metri, ofiţerul claxonă din cealaltă maşină şi soldatul, ascultător, opri jeep-ul de tortură. Cei trei bărbaţi îl ajunseră din urmă cu cealaltă maşină, coborâră şi se aplecară deasupra Leilei. Era leşinată. Toată partea stângă a feţei arăta de parcă fusese dată cu răzătoarea. Aproape că nu mai avea pulover sau pantalon. Gemea slab. Mozhar Said o lovi cu piciorul în coaste.

Se aplecă peste ea.

— Acum vrei să vorbeşti?

Cum îi dădu drumul, capul egiptencei căzu înapoi pe pământ. Cei doi agenţi se foiră, jenaţi. Nu-i deranja metoda aplicată, numai că locotenentul cam exagera. Fata avea să moară fără să le spună nimic.

— Locotenente, spuse primul, poate ar fi mai bine s-o ducem pe femeia asta la sediul nostru. Avem mijloace mai perfecţionate.

Mozhar Said îl fulgeră cu privirea, lată că acum i se

punea la îndoială spiritul civic.

— O să vedeţi că va vorbi, afirmă el.

Dădu noi ordine soldaţilor. Aceştia desfăcură cătuşele şi apropiară cele două jeep-uri, spate în spate, la o distanţă de un metru unul de altul. Leila rămăsese întinsă pe pământ. Îi ridicară piciorul stâng, îi legară o cătuşă de gleznă şi cealaltă de bara din spate a uneia dintre maşini.

Făcură acelaşi lucru şi cu celălalt picior, legându-l de cel de al doilea jeep. Apoi cei doi soldaţi îşi reluară locurile la volan, aşteptând noi ordine.

Mozhar Said se aplecă deasupra Leilei, care zăcea între cele două maşini, cu picioarele desfăcute. Îi trase un picior între coapse, în locul cel mai sensibil. Femeia scoase un geamăt şi deschise ochii. În lumina farurilor, amantul ei îi apărea ca un uriaş.

— E ultima ta şansă, spuse el cu voce tare. Dacă nu vorbeşti, vei muri. O să simţi cum ţi se sfârtecă trupul, cum ţâşneşte sângele din tine şi cum ţi se rup oasele.

Leila făcu un efort supraomenesc pentru a vorbi. I se rupseseră mai mulţi dinţi în gură.

— Iubitule, ştii că nu sunt spioană…

Acest „iubitule” fu condamnarea ei la moarte. Mozhar Said se simţi răscolit pe dinăuntru. Cine ştie ce-ar fi în stare să le povestească Basiştilor numai ca să-şi scape pielea ei împuţită!

— Cu atât mai rău pentru tine, spuse el. Roagă-te lui Alah, care este puternic şi milostiv.

Cu un gest hotărât, îl goni pe unul din soldaţi de la volan. Acesta se dădu la o parte bucuros. Nu se mai auzi decât zgomotul motoarelor şi lătratul slab al câinilor. La doi kilometri depărtare se vedeau luminile Bagdadului, ca o geană.

Cei doi agenţi îşi aruncară nişte priviri înfricoşate. O să fie vai de pielea lor dacă se întorc la sediu cu un simplu cadavru. Nr. 1 îşi luă inima în dinţi şi se apropie de locotenent:

— Ar trebui să-i mai dăm o şansă, sugeră el. Poate că ştie nişte lucruri interesante…

Mozhar Said îi linişti cu un zâmbet.

— Doar o speriem, promise el. Dacă tot nu ne spune nimic, v-o dau vouă.

Era într-adevăr un mijloc de intimidare pe care Securitatea Militară îl utiliza frecvent la interogatorii. Trebuia să ai o inimă de oţel să nu clachezi când auzeai zgomotul motoarelor şi simţeai cum începi să te desfaci în bucăţi.

Locotenentul strigă un ordin. Soldatul de la volan apăsă docil pe ambreiaj şi trecu în viteză întâia, mângâind uşor pedala cu piciorul. Atât numai cât să deplaseze jeep-ul cu cincizeci de centimetri, limita maximă de suportabilitate pentru victimă.

Deodată, Leila urlă:

— Staţi, ştiu, am să vorbesc!

Tocmai îşi adusese aminte de conversaţia surprinsă la Cafeneaua Bagdad. În ciuda părerii lui Djemal, fata ştia totuşi engleza. Din cauza fricii, incidentul îi pierise cu totul din minte. Acum însă, cuvintele „Baakuba” şi „Pantera Neagră” începeau să prindă sens.

Picioarele prostituatei erau deschise în unghi de 45 de grade. Muşchii întinşi la maximum o dureau înfiorător, înnebunită de spaimă, vomită, împroşcându-se toată. Cei doi agenţi îşi luară o expresie dezgustată.

Cu dinţii încleştaţi, Mozhar Said pipăia pedala de ambreiaj. Auzise strigătul Leilei dar nici prin gând nu-i trecea să ţină cont de el. Ce mai inventase oare, ca să-şi salveze pielea? Ocazia nu trebuia scăpată. În timpul marii epurări comuniste din 1963, nenumăraţi oameni fuseseră executaţi în sud prin această metodă. Îţi trebuia însă multă îndemânare.

Dacă accelerai prea brusc, cătuşele se rupeau, eventual cu ceva carne şi oase pe ele, dar corpul nu se sfârteca.

La fel se întâmpla şi dacă accelerai prea lent, zbieretele victimei fiind în acest caz extrem de neplăcute. Se instală mai bine pe scaun, verifică dacă motorul este în viteza întâi şi apăsă pe accelerator cu o mişcare lentă şi uniformă. În loc să ţâşnească înainte, jeep-ul avansă cu trei metri.

După rezistenţa pe care o simţi, locotenentul îşi dădu seama că nu cedase cătuşa.

Urletul nefiresc al Leilei sculă din somn o bună parte din locuitorii cartierului militar. Chiar şi cei doi agenţi, obişnuiţi cu tot felul de grozăvii, simţiră că li se face rău şi se întoarseră cu spatele.

Zgomotul motoarelor îl acoperi pe cel al cărnurilor care se rupeau. Desfăcută în două până la baza coloanei vertebrale, Leila agoniza într-o baie de sânge. Dar Mozhar acceleră în continuare şi cătuşa se rupse cu un zgomot sec, antrenând în mişcare şi piciorul stâng al Leilei. Teoretic, femeia murise.

Irakianul frână brusc şi scoase maşina din viteză. Cu mâna uşor tremurândă, opri motorul. Îşi şterse fruntea acoperită de sudoare şi privi cerul înstelat.

Agenţii îşi redobândiseră sângele rece. Mozhar Said le tăie reproşurile cu o frază scurtă:

— Mi-a alunecat piciorul, spuse el. Ce prostie!

Leila nu mai era decât o grămadă însângerată, împrăştiată pe pietre într-o poziţie grotescă, asemeni unei păpuşi dezarticulate. Locotenentul dădu un ordin. Soldatul care stătuse pe margine se apropie pentru a desface cătuşele, dar se dădu înapoi în faţa oribilului spectacol. Intestinele revărsate pe jos răspândeau un miros infernal.

Mozhar Said trebui să repete ordinul de două ori, pentru ca soldatul să desfacă totuşi cătuşele.

Cei trei bărbaţi porniră înapoi spre Cartierul General în tăcere. Locotenentul Mozhar Said se simţea mult mai liniştit. Cei doi agenţi. Erau negri de furie.

*

* *

Trebuia să urli ca să te poţi face auzit în zgomotul infernal al tamburinelor. După ce luaseră cina la Amurabi, Djemal îl dusese pe Malko la un local din partea de nord a Bagdadului. O orchestră folclorică acompania trei fete îmbrăcate în rochii cuminţi, lungi până la glezne, care se succedau la microfon.

Dar la apariţia câte unei dansatoare din buric, înfăşurată în voaluri transparente, sala intra în delir. De trei ori poliţia fusese nevoită să ia scena cu asalt, pentru a o elibera pe fată.

Djemal îşi studia berea din pahar cu un aer sumbru. Peste două ore se întâlneau cu un emisar al Panterei Negre. Malko trebuia să-i comunice kurdei semnalul de declanşare a operaţiunii, pentru ca aceasta să-l transmită mai departe, la Beirut. Lui Djemal nu-i ieşea din minte gafa de la restaurant.

— Hai să mergem, strigă el în urechea lui Malko. Oricum va trebui să stăm acolo cel puţin o jumătate de oră.

Malko fu de acord. Dansul din buric începuse să-i cam iasă pe nas. Bărbaţii se ridicară, îndreptându-se spre ieşire. Omul de la intrare tocmai îl uşura pe un arab mătăhălos, îmbrăcat în costum tradiţional, de un pumnal de dimensiuni impresionante. Armele nu se înapoiau decât la ieşirea din local.

Afară se băteau doi indivizi, înconjuraţi de o liotă de curioşi. Djemal trebui să claxoneze de mai multe ori pentru a-şi face loc. Era foarte nervos. Fu cât pe ce să răstoarne cu maşina un cerşetor şi demară în viteză, înjurând pe sub barbă.

Străzile strâmte şi pustii defilau prin faţa ochilor lui Malko. Djemal lua virajele în viteză, accelera, stingea farurile, încerca să afle prin toate mijloacele dacă e urmărit. Aşteptară îndelung la o intersecţie, fără să vadă apărând nici un alt vehicul.

Oarecum liniştit, Djemal porni din nou. Nici Malko nu era prea mulţumit. Tot planul său depindea acum de bunăvoinţa lui Amal. Dacă uita, sau dacă i se făcea frică, totul se ducea pe râpă. Din nefericire, nu găsise nici un alt mijloc de a afla ziua execuţiei. Planul său prezenta totuşi un avantaj. În cazul în care Amal dădea înapoi, nu se mai trecea la acţiune, deci nu murea nimeni degeaba.

Dar nici nu se mai putea face nimic… Dacă Amal nu-şi ţinea promisiunea, Victor Rubin murea. Malko începuse să se simtă legat de acest necunoscut, pe care nu-l văzuse decât în fotografie şi pe care se străduia acum din răsputeri să-l salveze de la moarte. Se gândea la el ca la un vechi prieten.

Mercedesul se opri aproape fără zgomot. Ajunseseră în faţa casei celor două prostituate. La una din ferestrele de la

primul etaj se vedea o lumină. Djemal opri motorul.

*

* *

Generalul Latif Okeili spumega de furie. Trânti cu atâta forţă receptorul în furcă încât ebonită crăpă. Tot planul lui fusese dat peste cap din cauza imbecilităţii celor doi agenţi. Cei doi nu numai că o arestaseră pe Leila, dar l-au mai ridicat şi pe peşte şi băgaseră spaima în cealaltă egipteancă!

Şi totul fără nici un folos! Egipteanul şi sora lui nu ştiau nimic. Ros de îndoială, generalul se hotărâse să-i înhaţe pe Malko şi pe Djemal imediat ce ar fi pus din nou piciorul în vila prostituatelor. Dar mai întâi trebuia să-i ţină sub urmărire, pentru a încerca să afle ceva.

Cât despre locotenentul Mozhar Said, acesta putea să-şi ia liniştit adio de la carieră. Generalul îi găsise un post excelent în sud, la frontiera cu Iranul, unde avea toate şansele să sfârşească foarte repede cu gâtul tăiat. Îi displăcea profund ca oamenii din subordinea sa să se pună în situaţii delicate.

Trebuia acum să smulgă adevărul de la american fără a avea în prealabil nici un fel de date cu privire la misiunea lui.

Terorizaţi, ameninţaţi în diverse chipuri şi bătuţi la sânge, Susan şi fratele ei se reîntorseseră acasă. Vila era înţesată de agenţi ai Securităţii Militare. Generalul îi avertizase că o să facă moarte de om dacă prinde pe-acolo picior de agent Baas.

*

* *

— Unde-i Leila?

Susan lăsă privirile în pământ. Deşi de-a dreptul îngrozită, fata nu prea ştia să mintă.

— E bolnavă, spuse ea cu o voce lipsită de orice intonaţie. Vine mâine.

Malko şi Djemal îşi aruncară unul altuia priviri îngrijorate. În casă domnea o atmosferă ciudată. Se vedea clar că Susan e răvăşită. Djemal o luă de braţ şi îi spuse vesel:

— Atunci, o să dansezi numai tu. Du-te să faci ceai.

Intrară în încăperea obişnuită şi se aşezară pe perne.

Djemal îşi scoase numaidecât stiloul şi mâzgăli într-un carneţel: „A trecut poliţia. Poate că mai sunt încă aici.”

Malko îşi simţi stomacul în gât. Nici unul dintre ei nu era înarmat. Ar fi fost o adevărată catastrofă să fie arestaţi acum. Trebuia cu orice preţ să se întâlnească cu omul lui Gule şi să-i transmită semnalul de declanşare a operaţiunii.

Malko îl trase pe kurd de mânecă:

— Hai s-o ştergem, spuse el cu voce joasă. Nu trebuie să ne luăm nici un risc.

Ieşind pe uşă, se izbiră de Susan care aducea ceaiul. Privirea lui Djemal se opri în ochii ei şi fata începu să tremure.

— Văd că eşti obosită, aşa că nu rămânem, spuse el.

Djemal puse o hârtie de un dinar pe tăblia de aramă din hol.

— Pe mâine, îi spuse el lui Susan.

— Pe mâine, îi răspunse egipteanca.

Peste două minute, maşina lui Djemal demara în trombă. La interval de zece secunde demară o altă maşină, care fusese oprită la o distanţă de o sută de metri. De data asta nu mai încăpea nici o îndoială.

— Ce facem? întrebă kurdul.

Malko se gândea cât putea de repede. Ar fi putut desigur să se întoarcă la hotel şi să renunţe la întâlnire. Dar cum să mai dea de kurzi?

Malko se întoarse repede şi văzu că farurile albe ale maşinii se apropiau.

— Trebuie să scăpăm de ei şi să mergem la întâlnire. Pe urmă n-au decât să ne aresteze, nu mai contează, spuse el.

— E numai vina mea, şopti kurdul.

Faţa lui se preschimbase într-o mască. Apăsă cu forţă pe accelerator şi Mercedesul făcu un salt înainte. Maşina din spate acceleră şi ea. Ajunşi la rondul de pe strada Al-Nidal, Djemal nu şovăi nici o clipă: în loc să se angajeze corect, intră pe sens invers, evitând ca prin minune un taxi care venea din faţă.

Maşina care îl urmărea nu putu evita coliziunea şi izbi taxiul în plin, cu un zgomot asurzitor. Djemal se angajă la

viteză maximă pe strada Şeic Omar.

Malko rămăsese pe gânduri.

— Nu e decât o mică amânare, spuse el. Într-un sfert de oră, toată poliţia din Bagdad o să fie pe urmele noastre.

Aveau întâlnire tocmai la celălalt capăt al Tigrului, în partea de sud a oraşului. Djemal trecu pe strada Said, pustie la acea oră, cu 120 pe oră şi ajunse la podul suspendat peste fluviu.

Peste trei minute maşina pătrunsese în labirintul străduţelor din cartierul Mariam. Depăşiră o maşină cu stea albă, care din fericire nu avea staţie radio şi nici nu-i băgă în seamă.

Locul de întâlnire – o fundătură întunecoasă – era pustiu. Djemal claxonă de trei ori şi aşteptă. Ajunseseră mai devreme cu un sfert de oră.

— Numai să dăm de ei! oftă Malko.

Era la capătul nervilor.

Peste câteva clipe se auzi un zgomot ca de zgârietură şi un bărbat, apărut din beznă, deschise portiera din spate. Era unul din luptătorii kurzi, pe care Malko îl cunoştea deja.

— Eşti singur? întrebă Djemal.

— Suntem doi, răspunse omul. De ce?

— Ne caută poliţia. Trebuie să plecăm repede.

Kurdul nu păru impresionat. Ochii lui negri se transformaseră în două fante.

— Veniţi cu noi, le propuse el. Dar va trebui să traversam oraşul.

Djemal îi traduse cuvintele lui Malko. Acesta făcu semn că nu.

— E prea periculos. Să plece unul singur cu mesajul. Celălalt poate veni cu noi, dacă vrea, ca să ne arate drumul.

— De acord, spuse kurdul, dar nu prea avem şanse…

Îi dădu plicul. Kurdul dispăru imediat în întuneric. După o fracţiune de secundă apăru un altul, identic cu primul, care se sui în spate.

— Dacă suntem prinşi, îl avertiză Djemal pe Malko, o să spui că mi-ai cerut să te ajut să mergi în nord, iar eu ţi-am făcut cunoştinţă cu omul ăsta. N-am să pomenesc nimic despre Gule şi nici despre Baakuba.

Malko nu răspunse nimic: cerceta cu ochii şoseaua din faţa lui. Până la podul Jamhuriya nu se întâmplă nimic deosebit. Cele două părţi ale oraşului erau legate între ele numai de patru poduri. Două maşini de poliţie, care aşteptau la celălalt capăt al podului, se luară imediat după ei. Djemal acceleră şi se angajă pe At-Whatba, o stradă foarte îngustă.

— Cunosc cartierul, spuse el, poate reuşim să scăpăm de ei.

Dar odată ajunşi la sensul giratoriu de pe strada Raşid, văzură că cele două maşini se ţineau în continuare după ei. Malko îşi dădu seama că nu aveau cum să scape de urmăritorii lor.

Djemal viră la stânga atât de brusc încât o aripă a maşinii se frecă de un perete de casă şi săriră scântei.

— O să-ncerc să fac la fel ca în Piaţa Al-Nidal, spuse el.

Al Jamhuriya era o arteră lată, cu două benzi şi maşina poliţiei trecu pe banda din stânga pentru a încerca să-i depăşească.

Nu auziră împuşcătura, dar geamul din faţă se făcu ţăndări. Se trăgea asupra lor. Ajunseseră acum în Piaţa Al-Tahrir. Djemal viră la stânga. Pentru o fracţiune de secundă, Malko crezu că manevra lui o să dea roade. Dar o altă maşină de poliţie, aşezată de-a curmezişul, bloca bulevardul Saadun. Djemal încercă zadarnic să o evite.

Izbiră maşina drept în partea din spate, o făcură să pivoteze şi se opriră drept în vitrina librăriei Dar-Al-Hikma. Zgomotul de geamuri sparte trezi o multitudine de lustragii şi negustori care picoteau pe pragul caselor dărăpănate.

Un poliţist trase o rafală în direcţia lor, fără a-i atinge. Ameţiţi, Djemal şi Malko încercară să iasă afară din maşină. Malko spuse:

— Nu are rost să fugim.

Strada mişuna de poliţişti în civil şi în uniformă. Dar kurdul din spate nu înţelesese avertismentul lui Malko. Ţâşni din maşină cu revolverul în mână şi împuşcă un poliţist care tocmai se apropia. Apoi începu să alerge în zig-zag pe bulevardul Saadun. Un ropot de gloanţe se abătu asupra lui, dar poliţiştii erau atât de enervaţi încât nici unul

nu-l nimeri. Kurdul ripostă de vreo două ori, rănind un poliţist şi mai făcu un salt înainte.

Un civil scoase un răcnet pentru a atrage atenţia gloatei de lustragii, adunată ceva mai departe.

— E spion evreu! Prindeţi-l!

Se dezlănţui delirul. Imediat, o adevărată haită se puse pe urmele kurdului. Omul vru să o ia pe o străduţă care ducea către Tigru când cincisprezece indivizi, îi blocară trecerea.

Un puşti îi aruncă în picioare cutia lui de lustragiu şi omul se împiedică.

Se năpustiră toţi asupra lui. Un negustor îi zdrobi mâna în care ţinea pistolul cu un piron de fier şi i-o ţintui de caldarâm.

Ceilalţi îl loviră cu periile de ghete şi cutiile lor din lemn. Se luaseră la întrecere. Apăreau mereu alţii, ieşind din toate văgăunile. Mai întâi se auziră zgomote seci, apoi din ce în ce mai fleşcăite. Kurdul nu mai avea nici un os întreg, dar puştii continuau să-l lovească. Unul aduse un pietroi greu şi îl lăsă să cadă pe faţa omului, cu un icnet de satisfacţie.

Apoi, plictisiţi să mai dea în mormanul de carne inertă, se îndreptară spre maşina lui Djemal. Poliţiştii încercau să împrăştie mulţimea, lovind cu crosa armei în stânga şi în dreapta.

Un ofiţer trase mai multe focuri de pistol în aer.

Alţi poliţişti îi târâră pe Malko şi pe Djemal până la o maşină a poliţiei şi îi împinseră înăuntru. Vehiculul demară imediat.

Ameţit de o lovitură, Malko nu se mai gândea la nimic. Trecu prin faţa Hotelului Bagdad fără să-şi dea seama.

Capitolul XIV.

Lumea se învârtea, se învârtea fără încetare. În faţa ochilor lui Malko, zidurile netede luau forme demonice şi demente, se rotunjeau, se răsuceau, se clătinau. Strigă, fără sa ştie de ce şi simţi în creieri o durere fulgerătoare..

Închise ochii şi îi deschise imediat, cu senzaţia că îi explodase cutia craniană.

Se auzi strigând, fără a-şi recunoaşte propria voce:

— Opreşte! Opreşte!

Abia după câteva minute îşi dădu seama că stătea întins pe spate, pe podea. Ridică ochii şi văzu ventilatorul care continua să se învârtească. Simpla imagine a palelor care tăiau aerul cu o mişcare ritmică îi dădu o senzaţie profundă de vomă. Fu scuturat de câteva spasme violente. Dar nu mai avea de mult ce vomita.

Se simţi ridicat şi aşezat pe un scaun. Probabil, mereu acelaşi scaun, pe care ei nu-l mai vedea. Nu mai vedea nimic clar în jurul lui. Gardienii îi dădură drumul, iar el căzu într-o parte, fără măcar să-şi dea seama. Organismul, insuficient irigat de vasele sanguine, îşi pierduse simţul echilibrului.

— De ce ai vrut să te întâlneşti cu kurzii?

Interogatoriul era condus de un căpitan al Securităţii Militare, cu o faţă de play-boy, distinsă şi rasată.

Auzi întrebarea ca prin ceaţă. Era mereu aceeaşi. Călăii săi dovediseră o totală lipsă de imaginaţie pentru care, în momentele sale de luciditate, le era recunoscător. Dacă până acum rezistase, asta se datora numai modului în care se desfăşuraseră interogatoriile.

La început, încercaseră să smulgă de la el declaraţia că venise să aducă fonduri pentru o misterioasă reţea de rezistenţă pro-israeliană. Poliţiştii îl bătuseră fără menajamente. Încercaseră să-l intimideze într-o manieră grosolană, punându-i pistolul la frunte.

Simţea nesiguranţa celor care îl interogau şi profită de ea din plin. Se aştepta în fiecare moment la o confruntare cu

Amal. Dar poliţiştii nici măcar nu-i pronunţaseră numele. Complet rupt de exterior, Malko nu ştia ce se întâmplase după arestarea lui.

O singură dată se încrucişase pe culoare cu Djemal, a cărui faţă era brăzdată de lovituri.

Kurdul apucase să îi zâmbească, înainte de a fi smucit de lângă el. Nu avuseseră timp să schimbe nici un cuvânt.

Apoi îl aduseseră pe bietul doctor Shawool, plin de sânge şi cu privirea rătăcită, gata să semneze orice. Pe atunci, Malko mai avea puterea de a reacţiona. Se aruncase asupra căpitanului care îi lua interogatoriul şi îl lovise de mai multe ori în cap cu o scrumieră.

Apoi începuseră şedinţele de ventilator.

Poate suna ca o glumă să agăţi pe cineva de palele unui ventilator uriaş şi să-l laşi să se învârtă acolo ore în şir, foarte încet. În primele minute, Malko rezistase, strângând din ochi ca să nu vadă pereţii rotindu-se în jurul lui.

Adevăratul supliciu începuse după o oră. Sub acţiunea forţei centrifuge, tot sângele se masase spre exteriorul cutiei craniene, lăsând neirigată o mare parte a creierului. Durerea îl săgeta, fulgerătoare şi acută. Simţea cum îşi pierde minţile.

După două ore nu mai era decât o zdreanţă. Urla ca un animal, cu ochii daţi peste cap, vomita, urina, spre marea bucurie a poliţiştilor care priveau scena. Când îl dăduseră jos, observase că limba nu-l mai asculta. Devenise o bucată de carne inertă… Lucru constat şi de torţionarii săi care, destul de contrariaţi, îl lăsaseră să se mai odihnească un pic.

Şedinţele continuaseră patru zile la rând.

Îl puseseră apoi să semneze un proces verbal, ţinându-i mâna. Nu se împotrivise, ştiind că nu era decât o parte a ritualului. Oricum nu avea nici o importanţă.

Poliţiştii se săturaseră să-i tot pună aceeaşi întrebare: „De ce venise în Irak?”

Malko susţinuse mereu versiunea stabilită în prealabil cu Djemal Talani. Nici kurdul nu vorbise, pentru că nimeni nu pomenise nici măcar o dată numele Panterei Negre.

În momentele sale de luciditate, era chinuit de

amărăciune. Din moment ce acum aflase cine este, Amal nu o să mai dea semnalul. Bomba cu ceas care putea funcţiona foarte bine şi în absenţa lui devenise complet inofensivă: nu mai avea detonator. Nu-şi făcea mari iluzii despre soarta care îl aştepta. În ruptul capului irakienii n-ar da drumul unui agent străin. Şi nici nu i-ar acorda şansa unei judecăţi. O să fie lichidat în mod discret, ca atâţia alţii. Se întreba totuşi de unde ştiau atâtea lucruri despre el! În ciuda faptului că nici o clipă nu renunţase la versiunea ocupaţiei sale de jurnalist. „Niciodată să nu recunoşti!” îl sfătuise odată David Wise.

Bănui că e lovit, dar pielea sa îşi pierduse orice urmă de sensibilitate.

— … cu kurzii?

Numai atât auzi. Vru să răspundă, dar limba nu-l asculta.

Deodată îl traseră de păr, ca să-i ridice capul. În faţa lui apăru Djemal. Trebui să clipească de mai multe ori înainte ca să-l poată recunoaşte. Kurdul avea toată faţa umflată ca o minge de fotbal. Şi el stătuse ore în şir suspendat de ventilator. Din cauza unor vase pleznite, avea acum nişte ochi roşii, de iepure.

Dar în fundul pupilelor mai ardea încă o flacără. Nu reuşiseră să-l doboare. Malko îşi dădu imediat seama că bărbatul nu vorbise.

Ştia că irakienilor li se întâmpla să „uite” câte un prizonier agăţat de ventilator. Era o metodă discretă de a se debarasa de el. După un anumit timp survenea moartea, provocată de o embolie cerebrală. În eventualitatea puţin probabilă a unei autopsii, putea apărea ca o moarte naturală. Deşi medicii irakieni ar fi recunoscut cu uşurinţă cauza reală…

Căpitanul play-boy îi răcni lui Djemal:

— De când îl cunoşti pe spion?

Malko nu auzi răspunsul kurdului. Nici urechile nu-l mai ajutau. Nu văzu decât buzele mişcându-se şi reacţia căpitanului, care îi trase kurdului o palmă peste gură.

Se spuse ceva, dar el nu pricepu. Aproape în aceeaşi secundă, doi soldaţi potriviră taburetul pe care îl urcau pentru ca să-l lege de ventilator. Îl cuprinse furia, încercă să

se apere. Numai ideea de a se învârti îi întuneca minţile.

Urlând ca o fiară sălbatică, se năpusti spre gardieni, cu mâinile legate. O lovitură îl atinse la tâmplă şi se prăbuşi fără cunoştinţă.

Ultimul lui gând se îndreptase spre Pantera Neagră. Spera ca ea şi oamenii săi reuşiseră să se pună la adăpost. În fiecare seară, în celula strâmtă unde era ţinut închis, făcea un semn cu unghia pe perete, ca să nu piardă şirul zilelor.

*

* *

Căpitanul play-boy, pe nume Tahar, nu stătea chiar pe roze. Se găsea pentru a patra oară în imposibilitatea de a-i raporta ceva generalului Okeili. Pleoapele grele ale crocodilului melancolic se ridicară ameninţătoare.

— Altceva nimic?

Pentru câteva clipe se lăsă tăcerea. Zgomotul discordant al claxoanelor de pe străzile Bagdadului pătrundea chiar şi în acest birou al Ministerului Apărării, situat la etajul al doisprezecelea.

— Nimic, domnule general, recunoscu ruşinat căpitanul. Omul acesta pretinde în continuare că este jurnalist şi că nu vroia altceva decât să ajungă în nord, la kurzi, l-am perchiziţionat toate lucrurile şi nu am găsit nimic suspect.

Generalul Okeili oftă exasperat:

— Dar celălalt, kurdul?

— Tot nimic. Pretinde că l-a întâlnit pe spion din întâmplare.

Generalul făcu ochii mici. În sinea lui fierbea. Omul linşat cu ocazia arestării lui Malko se dovedise a fi un disident kurd căutat de multă vreme. Okeili îşi imagina că Malko fusese trimis să intre în legătură cu rezistenţa kurdă şi se întrebă de ce nu alesese calea mai uşoară, prin Iran. Ipoteza nu-l mulţumea pe deplin. Malko era un profesionist. Nu îşi asumase el riscul de a veni în Irak fără nişte motive temeinice.

Motive pe care el, Okeili, nu şi le putea imagina. Căpitanul Tahar tuşi cu discreţie.

— Domnule general, daţi-mi mie voie să-i iau

interogatoriul fetei aceleia, Amal Şkuri. S-a întâlnit de foarte multe ori cu spionul… Poate ştie ceva.

— Prostii, mormăi generalul. Nu ştie nimic. Doar nu avea să i se confeseze ei. De altfel fata lucrează pentru noi.

Dezamăgit, căpitanul nu mai insistă. Interesul lui nu era numai de natură profesională. Văzuse fotografiile lui Amal.

Anumite interogatorii între patru ochi pot deveni foarte agreabile.

Dar generalul avea şi alte motive pentru a nu-i permite subordonatului său să o interogheze pe Amal.

Mai întâi de toate, ţinea foarte mult că afacerea să rămână cât se poate de confidenţială atâta vreme cât Malko mai era în viaţă. Generalul luase hotărârea ca omul să fie omorât, iar cadavrul să fie dus undeva în nord şi lăsat acolo până când avea să fie descoperit „din întâmplare”. În felul acesta, orice încercare de identificare a cauzelor morţii s-ar fi dovedit inutilă.

Dacă se afla în străinătate despre arestarea lui Malko, s-ar fi putut isca un scandal, iar generalul Okeili ar fi fost poate nevoit să-i dea drumul, la presiunile internaţionale. Nu putea dovedi că e spion. Presa de la Bagdad nu suflase nici un cuvânt despre arestare. Dacă află, Amal ar fi putut vorbi. Exista desigur soluţia să o închidă pentru o vreme. Aici generalul se lovea însă de un alt obstacol: directorul Televiziunii, o persoană foarte influentă în Partid, era îndrăgostit de Amal până peste urechi.

În cursul primei zile de anchetă, generalul Okeili primise un telefon din partea mâinii drepte a preşedintelui Bakr, care îl sfătuise să nu se atingă de Amal Şkuri.

Putea eventual să-i arate cadavrul, după ce Malko ar fi murit. Metoda întotdeauna dădea rezultate.

Căpitanul Tahar aştepta respectuos, în timp ce superiorul său ierarhic îşi făcea acest întreg raţionament. Generalul oftă, luă creionul roşu şi scrisei ceva pe marginea dosarului lui Malko.

„Să fie transferat la Baakuba, ordonă el. Să fie executat împreună cu ceilalţi. Cât mai repede.”

Rămas singur, generalul îşi aprinse o ţigară. Avea în mâini un spion adevărat şi nu era în stare să scoată nimic

de la el. Afacerea putea să transpire din moment în moment, iar O.N.U. S-ar fi dezlănţuit din nou împotriva Irakului. Nu exista dreptate pe lumea asta.

*

* *

Tribunalul Revoluţionar se întrunise într-o încăpere goală, la parterul Ministerului Apărării, în apropierea podului Jamhuriya. Acuzaţii stăteau în picioare, în celălalt capăt, despărţiţi de restul încăperii printr-un grilaj de lemn care mergea până în tavan. Ca nişte animale sălbatice periculoase.

Cuştile erau păzite de un cordon de poliţişti cu caschete roşii, înarmaţi cu puşti mitralieră. Nu exista nici public, nici avocaţi. Fusese admis un singur jurnalist de la Al Thâura, cotidianul politic de la Bagdad. Era un membru devotat al Partidului Baas, deci complet inofensiv.

Malko şi Djemal se revedeau pentru prima oară, fără a avea însă posibilitatea să-şi vorbească. Fratele lui Susan fusese lichidat cu discreţie, iar pe fată o expediaseră în sud, într-un bordel al armatei. Nu se punea problema judecării la nivel oficial a unor egipteni.

Alături de ei se mai găseau alţi şase acuzaţi şi ei cu mâinile legate şi cu o expresie răvăşită pe chip. Făceau parte dintr-un alt „complot”. Tribunalul era în şedinţă de două zile, pentru a lichida toate cazurile presante dintr-un singur foc.

Malko nu ştia că exact în locul în care se găsea el acum, cu o zi în urmă stătuse Victor Rubin, pentru a-şi auzi condamnarea la moarte…

Fusese scos din închisoarea de la Baakuba numai ca să se trezească aruncat într-o dubă cu celule.

Conform regulilor acestui univers kafkian, Djemal şi Malko trebuiau şi ei să fie judecaţi. Mai ales Djemal. Actul de acuzare era de o simplitate biblică: tentativă de lovitură de stat. Pentru aşa ceva nu exista decât o singură sentinţă: moartea.

— Completul de judecată! zbieră un soldat.

Acuzaţii nu se puteau ridica, fiind deja în picioare.

Îşi făcu apariţia uriaşul colonel Abdul Mokhless, urmat la

o distanţă respectuoasă de ceilalţi membri ai completului. Cei trei se aşezară la masa acoperită cu o pânză verde. Şedinţa se declară deschisă. Înainte de a-i judeca pe Malko şi pe Djemal, trebuia lichidată cealaltă afacere de spionaj.

Acuzaţii fură scoşi din cuşti unul câte unul şi aduşi, legaţi, în faţa judecătorilor.

Primul era un kurd de vreo treizeci de ani, cu un maxilar puternic şi cu mâinile legate la spate. Conform actului de acuzare, întreţinuse legături cu o agenţie de spionaj israeliană.

Colonelul Mokhless scoase din dosar o foaie şi o flutură în aer:

— Ai dat informaţii scrise despre componenţa guvernului, pretinzând că există disensiuni între miniştri.

Se auzi vocea şovăitoare a kurdului:

— Domnule general, spuse el, nu ştiu nici să scriu, nici să citesc. N-am scris eu aşa ceva!

Moment de stupoare! Dar Mokhless îşi regăsi imediat sângele rece:

— Insulte la adresa tribunalului! urlă el. Luaţi-l de aici.

Şi, maiestuos, puse scrisoarea înapoi la dosar. Era Justiţia personificată! Pe când omul era dus înapoi în cuşcă, se consultă sumar cu membrii completului.

— Vinovat, trânti el.

Condamnările se anunţau ca premiile.

Sentinţele cădeau una după alta, cu monotonie. Acuzaţii auzeau rând pe rând cuvântul fatidic: „vinovat”. Deodată, ultimul acuzat din faţa completului de judecată, un irakian cu un aer sumbru, pledă „vinovat”! Colonelul Mokhless deveni deodată mai uman. Îi făcu semn acuzatului să se apropie de masa completului.

Prin câteva cuvinte emoţionante, lăudă conştiinţa acestui bun cetăţean, care se rătăcise din întâmplare printre nişte nemernici, dar care regăsise în sfârşit calea cea bună.

…Şi care îşi denunţase în scris toţi complicii, spre marea satisfacţie a Tribunalului Revoluţionar.

— Dând dovadă de generozitatea caracteristică poporului arab, conchise el, Tribunalul îl eliberează pe inculpatul Bab-el-Rak. Îşi trase o clipă sufletul şi apoi preciză, cu o voce

calmă: Toţi ceilalţi acuzaţi sunt condamnaţi la moarte.

Sentinţele date de Tribunalul Revoluţionar erau fără recurs, în perioada glorioasă a Revoluţiei din 1963, ca să nu se piardă prea mult timp, judecătorii se transformau pe loc în călăi. Astfel, generalul Kassem, şeful statului, fusese executat chiar de trei dintre ofiţerii care îl condamnaseră la moarte.

Venise rândul lui Malko şi al lui Djemal. Grefierul citi actul de acuzare. Cutremurător: spionaj, tentativă de lovitură de stat, legături cu rebelii, uciderea unor poliţişti. Trei pagini pline... Apoi preşedintele Tribunalului i se adresă lui Djemal:

— S-a găsit la tine acasă un emiţător radio. Ce ai de spus?

Kurdul ridică din umeri:

— Să mi se arate şi mie.

Masa se cutremură sub pumnul mătăhălos al colonelului Mokhless:

— Nu-i treaba ta să pui la îndoială afirmaţiile Tribunalului. Emiţătorul a fost distrus. Nu mai era bun la nimic, aşa că a fost aruncat...

Interogatoriul continuă în aceeaşi manieră. Djemal nici nu mai răspundea.

— Vinovat, tună colonelul la capătul a câteva minute.

Ultimul acuzat era Malko. Cu el, colonelul se făcu mieros şi îi vorbi aproape ca un tată:

— Nu v-a fost ruşine să profitaţi de ospitalitatea Irakului pentru a intra în legătură cu nişte bandiţi cărora umanitatea întreagă le-a întors spatele? Cu trădătorii ăştia nu mai e nimic de făcut. Curajoasă noastră armată irakiană îi va zdrobi până la unul!

Absorbit de peroraţie, colonelul Mokhless se ridicase în picioare, îndreptând un deget acuzator în direcţia prizonierilor:

— Nici o forţă nu rezistă în faţa sfintei noastre armate şi a victorioasei sale înaintări. Pocăiţi-vă, viermi mizerabili, înainte de a fi călcaţi în picioare fără milă.

Malko aştepta să vadă unde vrea să ajungă colonelul. Acesta se aşeză la loc, gâfâind. Gâtuit de emoţie, corespondentul ziarului Al Thâura lua notiţe febril.

De data aceasta, Mokhless îşi îndreptă degetul în direcţia lui Malko:

— Recunoşti că ai încercat să iei legătura cu nişte rebeli care nu sunt altceva decât nişte bandiţi ordinari?

— Mi-am făcut meseria de jurnalist, preciză Malko. Nu sunt spion american, ci jurnalist austriac. Protestez împotriva arestării şi detenţiei mele şi cer să fie anunţat consulatul Austriei.

Chiar în aceeaşi clipă, unul dintre membrii completului de judecată ridică în aer legitimaţia de presă a lui Malko, eliberată de Ministerul Informaţiilor. Colonelul Mokhless dădu din cap, aprobator:

— Ne-ai înşelat încrederea de două ori, mârâi el. Ţi-am acordat toate facilităţile pentru a-ţi putea face meseria în frumoasa noastră ţară…

Se lăsă o tăcere care prevestea furtuna. Apoi Mokhless continuă:

— Propaganda sionistă ne-a acuzat de faptul că judecăm inculpaţii fără a le da şansa de a se apăra. Pentru că eşti străin, vei avea ocazia să constaţi că astea nu sunt decât minciuni neruşinate.

Cu un gest plin de grandoare, strigă:

— Grefier, să intre avocatul apărării.

Sublocotenentul se ridică în picioare şi deschise uşa din spatele mesei completului, prin care îşi făcu apariţia un bărbat slab, cu faţa ciupită de vărsat.

Se înclină atât de adânc în faţa completului, încât aproape că mătură podeaua.

Malko se întreba cum avea să-i apere un avocat care nu se întâlnise nici măcar o dată cu ei şi care nu avusese nici o clipă dosarul în mână. Nu avea de altfel nici o hârtie asupra lui şi aştepta ordinele generalului Mokhless, în poziţie de drepţi. Acesta îi arată cu mâna în direcţia acuzaţilor, plin de bunăvoinţă.

Avocatul se strâmbă cu dispreţ, tuşi şi se întoarse din nou cu faţa la completul de judecată.

Vorbea cu intonaţia guturală a oamenilor din părţile nordice ale Irakului.

— Îi mulţumesc onoratului tribunal pentru încrederea cu

care mi-a încredinţat o sarcină atât de importantă, începu el. Sper că nu o să spun nimic ce ar putea să-i nemulţumească pe distinşii membri ai completului.

Colonelul Mokhless sorbea din paharul cu Coca-Cola, unul dintre judecători îşi curăţă unghiile cu o bucată de hârtie îndoită în patru, iar altul privea cu interes mersul unui păianjen pe peretele alb al „Tribunalului”.

— Acuzaţii au comis crime pentru care în orice altă ţară ar fi fost executaţi fără nici un fel de judecată, continuă avocatul apărării. Numai graţie clemenţei şi imensei generozităţi a poporului arab şi în special a Irakului, mi s-a acordat cinstea de a pleda cauza lor în faţa onoratului tribunal…

Lui Malko i se părea că visează. Ciudatul avocat avea o concepţie încă şi mai ciudată despre Justiţie. Dar irakianul se montase.

— Recunosc, spuse el, că am simţit un profund dezgust când am citit dosarul. Nu credeam că cineva poate fi atât de josnic şi de neruşinat faţă de o ţară de măreţia iubitului nostru Irak.

Din cauza acidului, colonelul Mokhless scoase un râgâit. Speriat, avocatul îşi întrerupse „pledoaria”. Ofiţerul grăsan îi făcu un semn binevoitor. Putea să continue.

— Consider că a critica modul în care a procedat Tribunalul în acest caz ar fi un exemplu de propagandă ostilă, lipsită de orice temei, reluă avocatul. Dacă oamenii aceştia se găsesc aici, înseamnă că sunt vinovaţi, iar dacă sunt vinovaţi, trebuie pedepsiţi. În interesul preaiubitului nostru Irak…

Cel de al doilea judecător dădu semne de nerăbdare. Generozitatea colonelului Mokhless părea să-l nemulţumească. Avocatul se grăbi să tragă concluziile:

— Ca irakian, spuse el, nu-i pot nici apăra şi nici scuza pe inculpaţi. Nu am acest drept, pentru că personal îi consider vinovaţi. Totuşi, dată fiind situaţia lor familială, rog mult stimatul complet să facă dovadă de o indulgenţă compatibilă cu normele legale.

Se opri şi îşi şterse gura cu dosul palmei. Se temea să nu fi mers cumva prea departe.

Mărinimos, colonelul Mokhless îl linişti cu un gest.

— Tribunalul apreciază pledoaria dumneavoastră, maestre şi vă mulţumeşte. Va ţine cont de ea.

Avocatul se îndoi din şale din nou, după care ieşi din sală pe vârful picioarelor, fără a arunca măcar o privire în direcţia celor pe care îi apărase cu atâta patos.

Colonelul Mokhless se consultă cu cei doi judecători. Discuţia dură un minut sau două şi militarul uriaş anunţă cu o voce liniştită:

— După deliberare, Tribunalul îi condamnă pe acuzaţi la moarte.

Fără nici o altă formalitate, se ridică şi dispăru urmat de cei doi judecători.

Peste cinci minute, purtătorul de cuvânt al Ministerului Apărării îl înştiinţă oficial pe jurnalistul de la Al Thâura că Tribunalul Revoluţionar condamnase la moarte şapte acuzaţi şi achitase unul.

Numele acuzaţilor nu aveau să fie date publicităţii decât înainte de executarea sentinţei.

Fuseseră apăraţi de Maestrul Abdul Harraya, membru în barou.

Jurnalistul se extazie în faţa unei generozităţi atât de mari. Desigur, nu i se precizase că Maestrul Abdul Harraya fusese adus din celula în care se găsea închis de trei luni, sub acuzaţii destul de vagi şi că imediat după pledoarie fusese condus înapoi în aceeaşi celulă. Omul spera ca în felul acesta să-şi scurteze detenţia…

După cuvintele seci aruncate de colonelul Mokhless, Malko rămase câteva clipe nedumerit. Nu reuşea încă să înţeleagă. Condamnat la moarte. Sperase până în ultima clipă într-un miracol, eventual într-o condamnare la închisoare, care ulterior putea fi comutată.

Ceva în sinea lui îi spunea că e pierdut, că nimeni nu ştie unde este, că lumea nu va afla de execuţie decât după ce cadavrul său avea să fie îngropat.

Îl privi pe Djemal: kurdul avea o faţă liniştită, dar pe pomeţi îi apăruseră pete roşii.

Era a doua oară când Malko era condamnat la moarte. În Burundi, unde trecuse întâia oară printr-o astfel de

experienţă, mai exista o speranţă. Ştia că cineva încearcă să-l salveze. Aici, nu era nimeni care să încerce. Iar irakienii erau mult mai periculoşi decât negrii caraghioşi din Burundi.

Unul din gardieni deschise cuşca şi le făcu semn să-l urmeze. Schimbă câteva cuvinte cu Djemal care ascunse ceva în palmă.

— E un om de treabă, şopti el. Mi-a dat o ţigară şi mi-a spus că prizonierii nu sunt executaţi pe loc. Atâta vreme cât suntem în viaţă, mai sunt speranţe.

Malko îl privi pe soldat. Avea o faţă cumsecade de ţăran din sud, cu ochii mici, înfundaţi în orbite şi cu mâinile noduroase, încleştate pe mitraliera de producţie cehoslovacă. Un gât subţire îi ieşea din gulerul larg al tunicii. Puţin îi păsa lui cine guvernează ţara, atâta vreme cât avea ce mânca pe săturate.

Uşa dubei cu celule se trânti în spatele lui Malko. Prin ferestruica îngustă se vedea cerul albastru. Vehiculul se puse în mişcare. Până la Baakuba aveau de mers o oră. Călătoria lor era fără întoarcere.

Pentru prima oară, Malko simţi că i se face frică.

Capitolul XV.

Amal Şkuri tocmai ieşea din postul de gardă al clădirii Radioului şi Televiziunii, când se auzi strigată. Se întoarse şi dădu cu ochii de directorul ei. În glumă, acesta o înghesui în afişul cu Moshe Dayan în postură de spânzurat.

— Nu ştii că toată lumea trebuie să se lase percheziţionată? Aşa cere regulamentul.

Deja îi înlănţuise talia cu mâinile. Simţea cum o forţă irezistibilă îi trage degetele în sus, spre sânii rotunjiţi sub stofa violetă.

Nu mai avea nimic din aerul ameninţător cu care îşi primea vizitatorii în birou, cu puşca automată pe masa de scris.

Din clipa în care Amal apăruse la Radio, îşi jurase ca va fi a lui. Dar până acum nu avusese parte decât de săruturi furate la înghesuială.

Şi de data aceasta Amal reuşi să se elibereze cu dexteritate. Dar directorul o luă de braţ şi o trase după el sub privirile pline de înţelegere ale agenţilor în civil. Şi lor le-ar fi plăcut să o percheziţioneze pe frumoasa Amal.

— Vino să bem o kawa, îi propuse directorul. Am o veste importantă pentru tine.

— Adevărat? gânguri ea cu plăcere, gândindu-se la o primă sau la o avansare. (Câştiga 25 de dinari pe lună, ca simplă secretară, sumă care nu-i ajungea nici măcar pentru îmbrăcăminte). Oricum, Mercedesul directorului era mult mai tentant decât autobuzul, pe care ar fi trebuit să-l aştepte o jumătate de oră. Îşi dădu drumul cu voluptate pe pernele moi ale banchetei din spate.

Mâna dreaptă a directorului deja îi pipăia genunchiul. Fără să vrea, simţi un fior de plăcere pe şira spinării.

— Ce veste?

Mâna urca încet de-a lungul ciorapului de mătase, tot mai sus. Amal strânse genunchii instinctiv.

— Tribunalul Revoluţionar a condamnat unsprezece trădători şi spioni, anunţă vesel directorul. Vor fi executaţi mâine dimineaţă.

Execuţii. Brusc, lui Amal îi răsări în faţa ochilor imaginea lui Malko. Se simţi cuprinsă de o moleşeală plăcută. Directorul profită pentru a-şi înfige mâna atât de sus încât Amal tresări şi se refugie în cealaltă parte a banchetei. Îi era ciudă pe el că o trezise din visare…

Gândurile îi fugiră din nou la Malko. Se purtase ca orice alt bărbat. Imediat după ce obţinuse ce dorea, dispăruse în neant. De opt zile nu mai ştia nimic de el. Călcându-şi pe mândrie, Amal telefonase la Hotel Bagdad, de unde aflase că Malko a plecat. Altceva nimic, nici măcar o carte poştală!

„Ticălosul” gândi Amal. Dar imediat îi răsări în minte o imagine care o înfioră de plăcere. De fapt, era mai bine că plecase. Altfel ar fi devenit cu siguranţă amanta lui.

Directorul observă emoţia lui Amal şi o interpretă greşit. Dacă nu era şoferul…

— Vrei să asişti la execuţie? întrebă el cu o voce atât de schimbată încât Amal îşi întoarse privirile către el. O dorea, iar ea îşi dădea foarte bine seama.

— Nu, nu, se grăbi ea să spună.

Ce idee! Brusc, enervată la culme din cauza lui Malko, îl trimise la naiba cu mesajele lui cu tot. Nu era o c… de care te foloseşti şi apoi o dai la o parte.

Se opriră în faţa Cafenelei Bagdad. Pe când cobora din maşina, Amal îşi dezgoli intenţionat a bună parte din piciorul bine strâns în ciorapul de mătase. În definitiv, fustele scurte serveau şi ele la ceva.

*

* *

O ceaţă albăstruie învăluia Bagdadul şi deşertul din jur, sporind misterul acestei ţări pârjolite de soare, devorate de deşert, paralizate de lene şi incapacitate, în care sute de mii de oameni abia reuşeau să supravieţuiască. Mai târziu, ceaţa avea să se transforme într-un abur umed şi dens, mult mai greu de suportat decât căldura toridă.

Dar din punctul de vedere al localnicilor, se anunţa o zi frumoasă.

Amal coborî din autobuz, îmbrăcată într-o rochie dintr-un imprimeu subţire. În urma ei, soldaţii de la poartă se întrecură în obscenităţi, ca de obicei.

Fix la şase fără un sfert, deschidea uşa studioului. Era prima oară când ajungea atât de devreme. Era şi foarte nervoasă. Cu o zi în urmă, directorul se arătase atât de insistent încât Amal se lăsase până la urmă sărutată şi. Chiar mângâiată. Cu gândul la Malko. Din nefericire, continuase să se gândească la el şi o bună parte din noapte. Se zvârcolise în pat, fără să poată închide un ochi.

Se sculase nehotărâtă. Cu o pofta nebună să transmită totuşi semnalul. Mândria însă nu o lăsa. Cum să-i facă un serviciu unui bărbat căruia aproape că i se oferise şi care o părăsise apoi cu atâta nesimţire! Fierbea de furie.

La ora şase puse imnul naţional şi prezentă ştirile. Execuţiile nu intrau decât mai târziu, în al doilea buletin de informaţii.

Ca să nu se mai gândească la Malko, începu să trieze discurile cu furie, să le şteargă de praf şi să le pună înapoi în coperţi.

Tocmai se pregătea să intre în studioul alăturat, când uşa se deschise fără zgomot. Apăru directorul, care se apropie de Amal pe la spate şi brusc. Îi puse mâinile pe sâni, ciupind-o uşor. Nu era greu să-ţi dai seama că interludiul din după amiaza precedentă îl stârnise şi mai mult.

Amal se desprinse din îmbrăţişare şi îi spuse furioasă:

— Domnul Aktiar, lucrez!

— Ai tot timpul, îi răspunse directorul. Pune un disc şi vino la mine în birou.

Trecu din nou la atac, cu mâinile întinse înainte. Asta o scoase din minţi complet. O să-i dea ea o lecţie. Dar mai înainte de toate, trebuia să scape de el. În timp ce bărbatul o săruta pe gât, Amal şopti:

— Nu aici, domnule Aktiar, dacă vine cineva?

— Dar unde? întrebă el plin de speranţă.

Amal rămase o clipă pe gânduri:

— Diseară, la Barul Semiramis. Dacă eşti cuminte…

Îi dădu drumul mulţumit. Cum dispăru din studio, Amal se repezi să caute imnul Partidului Baas. Îl găsi imediat, dar trebui să aştepte ca Ferden, cântăreaţa egipteană, să-şi termine vocalizele.

Imnul era prima melodie de pe un disc de 33, cu cântece

patriotice. Amal fixă turaţia la 45, potrivi acul şi porni picupul.

Acele pendulei arătau şase şi douăzeci şi opt de minute. Amal se refugie la toaletă, pentru ca discul să poată rămâne aşa cel puţin un minut. Se uită în oglindă, cu gândul tot la Malko. Inima îi bătea cu putere. Spera din tot sufletul ca măcar în minutul acela bărbatul să se gândească şi el la ea. Pentru o clipă şi-l închipui sub soarele Beirutului, în compania unor frumuseţi libaneze şi simţi un fior de gelozie.

Reveni în studio, puse discul din nou, la viteza normală şi îşi ceru scuze ascultătorilor. Tehnicienii îi făceau semne disperate prin fereastra de la cabină.

Peste douăzeci de secunde apăru directorul, furios:

— Amal! Ce faci aici?

Fata îşi scoase pieptul înainte şi îi zâmbi drăgălaş:

— Tu eşti de vină. M-ai zăpăcit şi am greşit viteza.

Bărbatul se îmblânzi pe loc şi îi spuse:

— Pe diseară.

Dacă fata ar fi acceptat să vină în biroul lui, puţin i-ar fi păsat dacă tot programul muzical se transmitea la turaţia de 45.

*

* *

Gule, „Pantera Neagră”, îşi făcea de lucru cu cartuşiera de la brâu. Ţinea tranzistorul lipit de ea. Doi luptători kurzi păzeau uşa pivniţei în care se ascundeau. Se găseau acum în partea de sud a Bagdadului, la o distanţă de două sute de metri de şoseaua care duce la Bassorah şi la cincizeci de metri de cazarma brigăzii l-a de tancuri a armatei irakiene.

Într-un colţ, cu mâinile legate la spate, prizonierul o privea pe femeie cu frică. Îl prevenise că dacă li se întâmpla ceva, va muri primul. Până acum se purtaseră frumos cu el. Fusese hrănit bine, cu orez şi cu peşte. Uniforma aproape că nici nu i se murdărise.

Enervată, Gule dădu tranzistorul mai încet. Asta chiar că era culmea: să trebuiască să asculte în fiecare dimineaţă propaganda făcută la Radio Bagdad. Era însă tot ce mai putea face pentru Malko. Încerca să nu se gândească la el. Era mort, sau avea să moară foarte curând. La fel ca şi

Djemal. A doua zi după arestare, Gule nu dormise, fiind sigură că Malko sau Djemal vor vorbi sub tortură. Dar nu se întâmplase nimic. Îşi schimbase din nou ascunzătoarea şi aşteptase.

Apoi, respectându-şi cuvântul dat, trecuse la pregătirea Planului. Nu ştia dacă mesajul pentru Beirut ajunsese la destinaţie, sau dacă se va da până la urmă semnalul. Dar vroia să fie pregătită.

Şi acum era.

Furată de gânduri, nu auzi imediat sunetul ciudat care ieşea din tranzistor. Apoi transmisia se întrerupse, se auzi o voce de femeie şi imnul Partidului Baas se revărsa în pivniţa strâmtă.

Gule se ridică dintr-o singură mişcare. Nu mai credea să se întâmple ceva, dar se hotărâse să mai aştepte o săptămână înainte de a se reîntoarce în munţi.

Chiar dacă Malko murise, ce frumoasă răzbunare postumă!

— Ser!

Era mâna ei dreaptă, un kurd slab şi vânos, de o rezistenţă uimitoare.

Acesta deja se repezise la prizonier şi îl scutura de umăr. Apoi scoase din buzunar o cutie metalică legată cu un lanţ şi se ghemui lângă el. La celălalt capăt al lanţului atârna o cătuşă. Ser i-o legă de picior, puţin mai sus de gleznă. Apoi, ridicând pantalonul din pânză, fixă cutia lungă de douăzeci de centimetri de piciorul bărbatului, cu nişte leucoplast. Toată operaţiunea nu durase mai mult de un minut. Ser se ridică şi îi făcu semn lui Gule că totul era în regulă. Femeia se apropie de prizonier:

— Ţii la viaţa ta? întrebă ea.

Nenorocitul făcu semn din cap că da.

— Ştii să conduci un camion?

Omul din nou dădu din cap.

Ochii galbeni ai lui Gule păreau să-l hipnotizeze pe irakian. Femeia continuă:

— Te duci în curtea cazărmii, te urci într-un camion şi îl aduci aici, la colţul străzii. Ai înţeles?

— Baleh, răspunse soldatul în limba kurdă.

Ochii galbeni luciră plini de răutate. Gule îşi scoase piciorul. Cutia neagră avea un cadran cu cifre de la 1 la 10 şi un ac. Gule fixă acul la 6 şi se ridică în picioare.

— Să nu-ţi treacă prin minte să ne înşeli, spuse ea. În cutie e explozibil. Destul ca să te facă bucăţi. O să se declanşeze peste şase minute. Dacă te întorci cu camionul, am să opresc mecanismul. Nu mai eu ştiu s-o fac. Ai timp destul să furi camionul şi să vii cu el. Acuma du-te.

Soldatul o privea cu ochii măriţi de groază. Trebui să-i dea un brânci pentru ca omul s-o rupă la fugă. Era mult prea îngrozit ca să-i mai treacă prin minte s-o trădeze; o adevărată bombă vie. Gule îl văzu dispărând în curtea cazărmii, de cealaltă parte a străzii.

— Dacă nu demarează camionul, îi spuse ea lui Ser, o să încercăm să furăm altul în nebunia de după explozie. Fii pregătit.

Kurzii erau cu toţii în picioare, cu armele ascunse în nişte cârpe. Toţi aveau mitraliere de asalt „Armalite”, nou-nouţe. Cadou din partea societăţii Interarmco.

— Chiar o să sară în aer? întrebă Ser.

Gule ridică din sprâncene:

— Bineînţeles.

Era foarte mândră de stratagema ei. După ce se gândise îndelung, ajunsese la concluzia că nu se puteau apropia de Baakuba decât într-un camion militar. Dar camionul trebuia furat în ultimul moment; era prea periculos să-l ţină ascuns în Bagdad.

Iată de ce instalaseră chiar în faţa cazărmii. În plus, fiind aproape afară din oraş, le trebuia un timp mai scurt ca să ajungă la Baakuba.

Ar fi putut să-şi trimită unul din oamenii ei să fure camionul din curtea cazărmii, dar era riscant. Cu cinci zile urmă, oamenii ei capturaseră un soldat irakian. Bomba o fabricase un ceasornicar, în două zile. Gule spera ca mecanismul să nu se deregleze.

— Uite-l, strigă Ser.

Camionul se oprise la capătul dinspre stradă al fundăturii. Gule se repezi prima şi se urcă în cabină. Şoferul era alb la faţă.

— Repede, repede! o imploră el.

Femeia se aplecă şi îi smulse bomba de pe picior; acul era între 1 şi 2. Cu vârful pumnalului făcu o scobitură în partea de jos a cutiei şi tăie două fire. Acum erau în siguranţă.

Kurzii deja se suiseră în camion. Ser urcă în faţă, iar Gule trecu în spate, cu ceilalţi. O femeie într-un camion militar atrage atenţia.

Şoferului îi tremurau mâinile pe volan. Ser îl împunse uşor cu vârful pumnalului.

— Dă-i drumul. Mergi cât poţi de repede, altfel te omor.

Camionul Molotov demară într-o secundă. În spate, Gule se uită la ceas: şase şi cincisprezece minute. Erau în întârziere. În mod normal, până la Baakuba se făcea cam o oră. Dădu pânza la o parte şi îi strigă lui Ser:

— Repede, repede!

Casele Bagdadului rămăseseră undeva în urmă.

Capitolul XVI.

Cele două aparate Douglas Skyraider, se roteau lin deasupra Kurdistanului iranian, fără a se îndepărta prea mult de bază. Ceva mai la vest, ar fi fost reperate de radarurile irakiene, iar mai la est, de cele iraniene. Oficial, nu se efectua nici un zbor. Nu exista nici un jurnal de bord şi turnul de control de la Kermansah nu primise nici o înştiinţare.

Jos Kolner şi Ian Smith, de naţionalitate rhodesiană, intraseră deja în posesia unui avans de cinci mii de dolari fiecare. Dacă treaba se făcea, alte cinci mii de dolari îi aşteptau pe fiecare la întoarcere. Dacă se mai întorceau.

Se considerau amândoi bine plătiţi pentru această mică plimbare fără probleme. Mai greu era cu postul Radio Bagdad, care îi asasina cu zbieretele şi melodiile care te zgâriau pe ureche. Aparatele purtau pe aripi şi pe fuzelaj însemnele armatei iordaniene. Inclusiv iniţialele unei escadrile reale, în dotarea căreia existau două Skyraider vechi, oferite cu ani în urmă de armata americană.

Dar toate acestea erau incluse în suma de cinci mii de dolari. Nu-ţi dă nimeni atâţia bani ca să-ţi faci botezul aerului.

Sub aripi se găsea o frumoasă colecţie de rachete, iar aparatele erau echipate cu arme până la refuz. Din care cauză, ori de câte ori coborau la sol, personalul american al bazei le punea sub zece lacăte, într-un hangar special.

Lan Smith bătu uşor cu degetele în harta pe care o aşezase pe genunchi şi se uită la ceas. Era momentul să se întoarcă acasă. Chiar depăşiseră timpul de zbor cu zece minute. Acceleră puţin, se apropie de coechipierul lui şi balansă aripile. Era semnalul convenit. Li se specificase în mod expres să nu comunice prin radio. Atâta ar fi aşteptat irakienii. Rufele trebuiau spălate în familie.

Jos Kolner intră şi el în balans. Abia aştepta să coboare la sol. Se săturase să se tot învârtă deasupra deşertului maroniu. I se făcuse chiar dor de satele rebele din Angola…

Opri radioul. Şi de arabi se săturase până în gât.

Lan Smith însă uită s-o facă, absorbit de manevra pe care tocmai o executa. Într-un sfert de oră aveau să fie la sol. Tocmai îşi încheiase virajul şi îndreptase botul avionului spre est când auzi melodia. Cu muşchii încordaţi, întinse mâna ca să dea sonorul la maximum.

Semnalul!

Verifică imediat dacă aparatul de radio e pe lungimea de undă a postului Radio Bagdad.

Distorsionat, imnul Partidului Baas i se revărsa în urechi. N-avea cum să se înşele. În fiecare seară cei doi îl ascultau conştiincioşi la magnetofon.

Muzica se opri, o voce de femeie rosti câteva cuvinte în arabă şi discul porni din nou, de data aceasta la viteza normală, Ian Smith închise radioul, un obiect devenit inutil. Avea toată admiraţia pentru tipul căruia îi venise o astfel de idee. Pentru el, lumea se împărţea în tolomaci şi în şmecheri. Arabii făceau parte desigur din prima categorie. Aveau să le tragă clapa.

Celălalt Skyraider luase avans. Trebui să coboare în picaj, pentru a-l ajunge din urmă şi luă din nou altitudine chiar sub nasul coechipierului său. Mai trecu încă un minut până când reuşi să-i atragă atenţia. N-avea voie să se atingă de transmiţătorul radio. În sfârşit, Jos înţelese.

Viră primul.

Cele două bombardiere coborâră în picaj şi începură să zboare pe deasupra munţilor, la altitudine joasă. Nu trebuiau să se lase reperaţi de radarele şi avioanele de vânătoare irakiene. Timp de zece minute „săriră capra” peste crestele pleşuve ale Kurdistanului. La 500 de kilometri pe oră, peisajul trecea pe lângă ei cu o viteză ameţitoare. Din când în când se vedeau siluete ieşind din văgăunile munţilor. Luându-i drept irakieni, un kurd trase în ei cu mitraliera.

Cei doi nici nu-l băgară în seamă. Câmpia plată şi maronie din jurul Bagdadului era acum la o distanţă de un sfert de oră de zbor. Acolo se vor putea bucura de ultimele clipe de linişte. Deocamdată, fiecare creastă putea ascunde un pericol. Aruncând câte o privire rapidă spre

instrumentele de bord, pentru a verifica dacă se îndreaptă în direcţia cea bună, înghiţeau kilometri după kilometri.

În sfârşit, o cotiră spre sud. Puteau zbura acum la cincizeci de metri de sol, fără nici un pericol. Lăsară în dreapta aglomerarea Bagdadului şi îşi continuară zborul razant pe deasupra câmpiei pustii. Pregătiră maşinal rachetele şi cele şase mitraliere şi aprinseră vizoarele.

Ian Smith se uită pe hartă. Mai aveau trei minute. Jos zbura în stânga lui, puţin mai jos. Mai coborî un pic şi coechipierul lui făcu la fel. Era mai sigur aşa. Chiar dacă irakienii îi reperaseră, aveau să ajungă prea târziu.

Deodată nu-l mai văzu pe Jos. Când să se uite după el, zări o minge de foc în retrovizor şi o coloană neagră de fum înălţându-se pe câmpie. Cel de al doilea Skyraider se izbise de un stâlp de înaltă tensiune. O greşeală care se plăteşte scump. Deja Ian se îndepărtase mult.

Înjură. Tot spatele îi era ud de transpiraţie. Noroc că fuseseră doi. Dar nu simţi nici o frică. Erau riscurile meseriei. Ca să nu se mai gândească, se concentră asupra misiunii. Un pătrat de culoare deschisă se ivise în mijlocul deşertului: închisoarea de la Baakuba.

Numai să aibă suficient timp pentru a acţiona de unul singur, îşi înălţă uşor o aripă, ca să schimbe direcţia. Misiunea sa era să lovească zidul în colţul de nord-est şi nu în altă parte. Se încordă din tot corpul, lăsându-se şi mai jos. Scuturat de golurile de aer, Skyraider-ul vibra din toate încheieturile. Razele răsăritului de soare pătrundeau oblic în carlingă, orbindu-l complet pe partea stângă. Nu mai era în Angola. Venise momentul să arate că în timpurile lui mai bune fusese un as al R.A.F.-ului. Angajarea lui se făcuse tocmai pe baza acestor referinţe, în ciuda cazierului judiciar. Noroc că precizia fusese întotdeauna punctul lui forte.

Coborî în picaj, cu sistemul de lansare a rachetelor armat. Nişte oameni ţâşniră afară din colibele de chirpici. Avionul făcea un zgomot asurzitor.

Zidul alb de beton se vedea din ce în ce mai mare în colimator, Ian Smith se pregăti pentru lansare. Prima salvă porni cu un şuier uşor, lăsând în urmă o dâră de foc. Skyraider-ul se înălţă brusc şi viră la stânga. În trecere, Ian

Smith zări nişte oameni alergând prin curte.

Ian Smith îşi dezlipi cu greu privirile de coloana de fum negru care încă se mai înălţa pe locul unde se prăbuşise celălalt aparat şi viră cât putu de repede.

În două minute era înapoi. Constată cu satisfacţie că rachetele lui făcuseră o breşă în zid. Nu era însă destul de mare. Ochi cu şi mai mare atenţie şi coborî la mai puţin de douăzeci de metri. Cea de a doua salvă o lansă aproape de la orizontală. Trei proiectile din patru loviră peretele şi ridicară o jerbă de praf, dar ultima pătrunse prin breşă şi explodă în curte.

Rhodesianul trase o înjurătură. Barem să nu-l fi omorât pe cel pe care venise să-l salveze! Mai făcu un tur, de data asta fără rachete, descărcă mitraliera asupra unui turn de pază, care se prăbuşi sub gloanţele de 12,7 mm şi lansă patru bombe uşoare la exteriorul zidului. Mai mult de atât nu putea face. Obiectivul dispăruse acum sub un nor de praf. Un al patrulea raid ar fi fost prea periculos. În clipa aceea începu să se gândească şi la pielea lui. Cu siguranţă că avioanele de vânătoare irakiene, mult mai rapide decât barca lui cu elice, deja decolaseră.

Nu prea avea de ales: la sud era deşertul Arabiei Saudite, la nord Rusia şi la vest Siria. Nu-i rămânea altă soluţie decât să se întoarcă pe unde venise şi să încerce să se strecoare printre crestele munţilor.

Fără nici o umbră de amărăciune, Ian Smith îşi zise că avea o şansă la mie să pună mâna şi pe restul de 5000 de dolari.

*

* *

Ordinele colonelului Mokhless se pierdură în uruitul asurzitor al Skyraider-ului care se apropia tot mai mult. Malko îşi lovi călăul cu capul în burtă şi îl trânti la pământ. Îi venea să ţipe de bucurie. Cum execuţiile fuseseră comasate toate într-o singură zi, nu numai Victor Rubin avea acum şanse să scape, ci chiar şi el. Nici o clipă nu-i trecuse prin minte gândul că avea să fie şi el unul din beneficiarii planului pe care îl pusese la punct cu atâta dificultate. Deci totul mersese strună. Chiar dacă nu scăpa, era un lucru cu

totul şi cu totul extraordinar!

Pântecul argintiu al Skyraider-ului trecu ca fulgerul deasupra curţii. Aproape instantaneu, o parte din zidul incintei se prăbuşi într-un nor de pulbere albă şi gălbuie. Nişte soldaţi cu caschete roşii îşi înălţară puştile-mitralieră spre cer, dar fără prea mult entuziasm. Majoritatea se culcară la pământ.

Colonelul Mokhless era atât de stupefiat încât nici măcar nu-i trecu în minte să-şi scoată pistolul. Strigă ceva şi Malko văzu cum se roteşte mitraliera din turnul de pază. În acelaşi moment avionul apăru din nou.

Pentru o fracţiune de secundă, soldatul din turn păru că se roagă cu faţa spre cer, apoi corpul i se dislocă sub impactul gloanţelor şi căzu împreună mitraliera rusească într-un nor de moloz.

De data asta, majoritatea soldaţilor care rămăseseră în viaţă se trântiră la pământ. Sub molozul din zidul dărâmat zăceau mai multe cadavre. Complet înnebuniţi, ofiţerii zbierau comenzi contradictorii. Erau sub un nou atac al israelienilor!

Avionul se mai întoarse şi a treia oară. Din nou, pământul se zgudui sub explozii. Malko se simţi ridicat în sus ca o pană şi se rostogoli împreună cu unul din ajutoarele călăului într-un nor de praf. Un zgomot sec de explozie îl asurzi. Pentru câteva clipe, îşi pierdu cunoştinţa. Când ridică din nou capul, cea de a doua cuşcă din curte dispăruse sub un nor negru de fum. O bombă explodase chiar deasupra ei.

Nu avu timpul să reflecteze prea mult la această ironie a sorţii: un om în uniformă kaki şi cu un turban roz ţâşnise dintre dărâmăturile zidului, cu o puşcă-mitralieră „Armalit” la şold. Alţi kurzi, cu uniformele pline de praf gălbui se năpusteau înainte prin aceeaşi crăpătură.

Colonelul Mokhless abia avu timpul să pună mâna pe crosa de sidef a Coltului său 45. O rafală de mitralieră îl tăie literalmente în două.

Câţiva soldaţi irakieni se ascunseseră în spatele soclului spânzurătorii şi ripostau la întâmplare. Îngrozit, călăul se refugiase chiar sub spânzurătoare şi se ţinea de frânghie. Un luptător kurd se năpusti spre el, ţinând în mână un

pumnal cu lama încovoiată. Dintr-o mişcare tăie coarda împreună cu braţul drept al călăului care rămase încremenit, cu ochii la braţul care îi căzuse pe jos. Soldaţii traseră în plin.

Kurdul era un bărbat uriaş, înalt de doi metri. Cu mitraliera sprijinită de şold, mătură în linişte grupul de soldaţi masaţi la picioarele lui. Sub impactul gloanţelor adversarilor, se dădu înapoi cu câţiva paşi, dar nu căzu decât în momentul în care nici un soldat irakian nu mai mişca.

Culcat pe burtă, cu mâinile legate le spate, Malko făcea pe mortul. Timp de câteva minute nu se auziră decât urletele kurzilor şi rafalele armelor automate. Atacanţii încercau să le taie calea irakienilor care vroiau să se refugieze în interiorul închisorii. Doi soldaţi ascunşi în spatele dubei mortuare trăgeau în continuare asupra kurzilor.

Un peş-merga se aproprie calm, ţinând în fiecare mână câte un pistol automat P.08, cu ţeava lungă. Faţa atinsă de un glonte era brăzdată de o dâră de sânge, care îi dădea o expresie şi mai înfricoşătoare.

Terorizaţi, cei doi irakieni aruncară armele şi ridicară mâinile în sus.

Unul dintre ei se repezi la picioarele kurdului. Acesta îi băgă în gură ţeava lungă a pistolului şi apăsă netulburat pe trăgaci. Arabul fu aruncat pe spate ca de o lovitură de picior şi cascheta i se rostogoli pe jos, împreună cu o bună parte din calota cranianã.

Celălalt rămase cu spatele lipit de maşină, paralizat de frică şi murmurând o rugăciune. Kurdul îşi puse pistoalele la brâu şi irakianul crezu că o să scape cu viaţă. _Dar adversarul său îşi scosese pumnalul cu lama încovoiată. Îi tăie un nasture de la tunică, chiar deasupra centurii, îi dădu haina la o parte cu delicateţe şi îi înfipse pumnalul în burtă cu toată forţa, printr-o apăsare lentă şi uniformă.

Horcăitul poliţistului încetă când kurdul trase lama în sus, până la stern, înţepând în acelaşi timp şi inima. Apoi îşi şterse pumnalul pe pantalonii omului care agoniza.

Nişte soldaţi, care reuşiseră să se pună la adăpost în

clădirea închisorii, încă mai trăgeau sporadic. În curte însă, orice rezistenţă încetase. Malko simţi cum cineva îl întoarce cu faţa în sus şi întâlni privirea lui Gule, Pantera Neagră. O lamă rece îl atinse la încheieturi şi se trezi cu mâinile libere. Femeia era îmbrăcată în uniformă, la fel ca oamenii ei, cu o puşcă-mitralieră în mână.

Cu stânga ţinea o mitralieră cehoslovacă luată de la un soldat irakian, pe care i-o întinse lui Malko.

— Ţine, spuse ea. Mă bucur să te găsesc în viaţă.

Ca şi cum nu se mai văzuseră de ieri. Dar nu era momentul explicaţiilor. În extremitatea nordică a curţii, soldaţii irakieni care mai rămăseseră în viaţă încercau un contraatac cu grenade, la comanda unui ofiţer care spumega de furie.

Se auziră şuierând nişte gloanţe. Kurzii făceau turul răniţilor, tăindu-le gâtul de la o ureche la cealaltă şi culegeau armele. Un obicei de care nu se puteau dezbăra.

— Doamne, strigă Malko, unde o fi Rubin?

Fumul care învăluia cea de a doua cuşcă se risipise. Se vedeau câteva corpuri întinse pe jos. Răniţi sau morţi. Americanul, a cărui siluetă apucase s-o zărească înainte de atac, trebuia să fie printre ei.

Se năpusti împreună cu Gule şi amândoi cercetară feţele oamenilor care zăceau pe jos. Mai întâi, doi irakieni morţi. Al treilea era Victor Rubin. Stătea întins pe spate, cu ochii închişi. Cămaşa îi fusese smulsă de suflul bombei şi pieptul lui slab era acum complet descoperit. Malko abia îl recunoscu pe omul a cărui fotografie i-o arătase Walter Mitchell. Avea un cap de mort, cu toate oasele feţei ieşite prin piele, cu ochii afundaţi în orbite şi părul foarte lung.

— A murit? întrebă Gule.

Malko îl ridică în braţe şi americanul deschise ochii. Suferise o comoţie. Bâigui câteva cuvinte şi Malko observă că nu mai avea în gură decât un singur dinte: un incisiv de pe maxilarul superior. Tortura, sau hrana vitaminizată de la Baakuba. Se uită la Malko ca la un extraterestru, dar nu era momentul explicaţiilor.

Îl luă de subţiori, ajutat de Gule şi îi spuse pe englezeşte:

— Vino. Am venit să te salvăm.

Era clar că omul nu înţelege nimic.

Gule scoase un strigăt dezarticulat: semnalul de repliere. Doi kurzi fuseseră împuşcaţi mortal, iar un al treilea nu mai făcea nici el multe parale.

— O să vină tancurile, spuse Pantera Neagră. Hai repede.

Se repeziră în direcţia breşei din zid, trăgând din când în când rafale în urmă, pentru a-şi acoperi fuga. Gule alerga cu paşi mari. Malko, slăbit, abia dacă se putea ţine după ea. Afară era deşertul. Se vedea un cătun de căsuţe din chirpici. Micul grup îl traversă în fugă.

Kurdul care încheia şirul retragerii se izbi de o femeie îmbrăcată într-un sador[7] negru. Femeia izbucni într-un urlet. Kurdul îşi scoase pumnalul şi îi reteză sânul stâng cu sălbăticie, după care o lovi în cap cu patul mitralierei şi o lăsă moartă.

De după o colibă apăru un soldat în kaki, cu arma în mână. Se trezi nas în nas cu un kurd, care ţinea în mâna dreaptă o sabie scurtă şi încovoiată, iar în mâna stângă un pistol automat. Cei doi bărbaţi se priviră în ochi o clipă. Hipnotizat de privirea sumbră şi feroce a kurdului, soldatul ridică mitraliera prea încet.

1. Voal purtat peste îmbrăcăminte de femeile musulmane.

Celălalt ridică sabia şi lovi cu toată puterea. Lama atinse gâtul soldatului aproape orizontal.

Se auzi un şuierat lung şi, timp de o secundă, capul omului păru să plutească deasupra trupului. Apoi se rostogoli pe jos.

Corpul se prăbuşi şi el, scuturat de spasme. Un şuvoi de sânge îi udă kurdului toată partea de jos a uniformei. Calm, acesta apucă de urechi capul irakianului şi îl ridică la nivelul propriei feţe. Ochii mortului erau deschişi şi încă limpezi. Scuipă şi ochii se închiseră, din reflex. Apoi îi dădu drumul şi capul se rostogoli lângă trupul care se golea spasmodic de sânge.

Un kurd rămăsese de pază la camion. Ser îl împinse afară pe şoferul prizonier şi îşi schimbă turbanul cu o caschetă militară luată de la un cadavru din curte, în timp ce tot

[7] Voal purtat peste îmbrăcăminte de femeile musulmane.

restul trupei se înghesuia în spate. Înainte de a demara, lansă o rafală de mitralieră chiar în pieptul irakianului, care căzu fulgerat. Fără riscuri.

Gule se culcă împreună cu ceilalţi în poziţie de tragere, pentru a-i secera pe posibilii urmăritori. Malko, sprijinindu-l pe Rubin care era aproape inconştient, se întinse lângă ea. Baakuba rămăsese deja la un kilometru în urma lor. Femeia îi povesti lui Malko cum făcuseră rost de vehiculul militar.

— Trebuie să ocolim oraşul pe la vest şi să ajungem într-un sat unde ne putem ascunde. Dar va fi foarte greu, îi explică ea.

Cu atât mai greu cu cât întinderea de câmpie din jurul Bagdadului este netedă ca în palmă şi străbătută de un număr limitat de şosele. Dar Malko era prea obosit ca să continue discuţia. Se gândea la cadavrul lui Djemal, pe care fuseseră nevoiţi să-l lase în curtea închisorii. Lângă el se auzeau horcăielile kurdului rănit.

— Va trebui să-l lichidăm, spuse Gule cu o voce calmă. N-o să reziste la călătorie.

Camionul se hurducăia pe un drum de ţară, ridicând în urma sa un uriaş nor de praf. Malko îşi spuse că dacă tot avea să moară azi, cel puţin nu o va face cu ştreangul de gât. Strânse la piept mitraliera cehoslovacă.

*

* *

Ian Smith zbura deasupra oraşului Mossul şi ştia că nu avea să mai vadă Iranul niciodată. Şase Mig-uri îl luaseră în urmărire: trei deasupra lui şi celelalte de o aripă şi de alta. Trăseseră deja nişte rafale, fără să-l nimerească. Acum încercau să-l oblige să aterizeze la Mossul.

Rhodesianul îşi râse în sinea lui. Oamenii cu meseria lui aveau şi ei o anumită conştiinţă profesională. De altfel, îşi cam imagina ce poate să însemne o închisoare irakiană. Şi pentru el nu s-ar fi dat nimeni peste cap ca să-l scoată de acolo. Rabla lui de aparat, chiar şi uşurată de armament, se târa leneşă pe deasupra deşertului.

Se angajă brusc într-un viraj la dreapta. Mig-urile, mult mai rapide, îşi continuară drumul şi dispărură pentru o secundă, Ian Smith căută o ţintă, pentru a-şi încheia

misiunea. Fu tentat să deschidă radioul şi să transmită un mesaj, dar procedura nu prevedea aşa ceva, iar aparatele de interceptare irakiene atâta aşteptau.

Nu auzi venind rafala care îl doborî. Unul din Mig-uri se întorsese şi acum îl mitralia. Skyraider-ul zbură în bucăţi, explodă într-o jerbă de fum negru, lan Smith văzu cum o moschee se apropie de el cu o viteză ameţitoare şi îşi pierdu cunoştinţa. Peste câteva secunde, Skyraider-ul se prăbuşea, cu pilotul deja mort, făcând praf nişte colibe de pământ.

Ceea ce, în opinia anumitor persoane, simplifica lucrurile.

*

* *

Sirena închisorii urla în depărtare. Se auziră câteva focuri de armă şi Malko se întrebă asupra cui trăgeau irakienii.

Un kilometru mai departe, intrară pe şoseaua care ducea la Mossul şi camionul acceleră. De fiecare parte a drumului se înşirau cărămidării, singura industrie de la Bagdad. Un peisaj dezolant, presărat ici şi colo cu mici colibe din chirpici. Mai încolo, aveau să o ia înspre sud, ca să nu treacă prin centrul oraşului.

Deodată camionul frână brusc.

— Baraj! spuse Gule.

Şoseaua era blocată de un tun rusesc antitanc şi de un grup impresionant de soldaţi. Un baraj ca multe altele, la intrarea în Bagdad.

Atât kurzii cât şi irakienii avură un scurt moment de ezitare. Un ofiţer irakian ieşi apoi înainte şi-i făcu semn camionului să se apropie, nebănuind ce ascundea în spate. Mai mult ca sigur, ofiţerul avea să-i ceară şoferului ordinul de drum şi să perchiziţioneze camionul.

Gule dădu nişte comenzi scurte şi cei cinci luptători kurzi îşi armară puştile-mitralieră.

Cu un scrâşnet de frâne, camionul se opri la cincizeci de metri de baricadă. Un kurd de lângă Malko îşi lăsă jos toate armele şi cartuşierele şi sări din camion. Cu uniforma ascunsă sub un djellebah, avea aerul paşnic al unui simplu civil. Odată ajuns jos, un camarad coborî din camion o bicicletă şi omul porni în direcţia barajului, ţinând-o de

coarne, ca un inocent autostopist.

Irakienii, cu armele la ochi, îl priveau bănuitori.

Omul ajunse la baricadă şi fu înconjurat pe loc de un grup de soldaţi. După gesturi, Malko înţelese că-i cereau actele. Kurdul îşi sprijini bicicleta de ţeava lungă a tunului antitanc.

Restul se petrecu într-o fracţiune de secundă. O explozie asurzitoare, un fum negru. Sub impactul şocului, camionul avu un recul de câţiva metri. Când fumul se risipi, nu se mai vedea nimic în locul unde se aflase bicicleta-bombă. Explodase. Tunul fusese proiectat la depărtare de câţiva metri, cu ţeava îndoită, deci inutilizabil.

Dar nu toţi soldaţii fuseseră ucişi. Se auzi imediat un păcănit de armă automată. Deja cinci kurzi săreau din camion şi Malko împreună cu ei. Tirul venea din direcţia şanţului de pe marginea şoselei.

Trebuiau să treacă de baraj cel mult în câteva minute, până să sosească întăriri. Împuşcăturile continuară aproape un minut, de-o parte şi de alta. O pală roşie se ridică din mijlocul postului atacat. Focul se intensifica.

Apoi, inexplicabil, tirul scăzu. Mai întâi mitraliera, apoi puştile. Kurzii înaintau prudent. Se mai auzi o scurtă rafală, apoi mitraliera tăcu. Soldaţii irakieni fugeau. Kurzii se năpustiră înainte, cu urlete de bucurie. Din păcate, postul fusese abandonat. Nu găsiră decât doi răniţi de lichidat, pe care se certară sălbatic.

Patrula aparţinuse armatei aerului, considerată destul de nesigură, deoarece comandantul aviaţiei era în dezacord cu ceilalţi membri ai guvernului. Primeau muniţie puţină, pentru descurajarea unei eventuale tentative de puci…

În trei minute, camionul o pornise din nou pe şosea cu o sută pe oră.

Deodată, motorul se înecă. În ciuda răcnetelor lui Gule, viteza scăzu şi vehiculul se opri de tot. Probabil că un glonte lovise radiatorul. Sau poate că motorul rusesc al camionului Molotova nu rezistase cursei nebuneşti.

Victor Rubin, încă în stare de şoc, nu scosese nici un cuvânt.

Kurdul rănit nu mai gemea. Murise. În tăcere, un camarad îi luă armele.

Erau în plin deşert, la sud-vest de Bagdad; Malko scoase o înjurătură. Irakienii n-aveau să se dea bătuţi aşa uşor. Fiecare secundă era preţioasă.

Motorul mai tuşi de câteva ori şi se opri de tot.

O coloană de fum alb se ridica de sub capotă. Nu mai rămăsese nici o picătură de apă în radiator, iar garajul cel mai apropiat se afla la Bagdad…

Deodată, apăru de pe un drum lăturalnic o căruţă cu fân trasă de o pereche de boi. O conducea un puşti de vreo zece ani. Gule strigă ceva. Un kurd sări din camion. Dar, împiedicat în mişcări de puşca-mitralieră „Armalit”, pierdu câteva secunde. Copilul care mâna boii îl văzu, scoase un ţipăt şi o rupse la fugă.

Kurdul îl luă la ochi, dar Gule scoase un răcnet. Ascultător, omul puse arma jos şi o luă la fugă după băieţel.

Copilul, în picioarele goale, alerga anevoie pe câmpul plin de pietre de pe marginea drumului. La câteva sute de metri se vedeau siluetele unor colibe, probabil cătunul în care locuia.

Kurdul câştiga tot mai mult teren. Fără să se oprească din alergare, ridică o piatră de pe jos şi o aruncă. Piatra îl atinse pe copil în obraz, chiar în clipa în care întorcea capul. Se opri brusc şi căzu înainte, cu ambele mâini duse la faţă. Nu-l văzu pe bărbat aplecându-se deasupra lui ca să-l apuce de păr. Într-o strălucire, apăru lama unui pumnal. Malko scoase un strigăt de groază.

— De ce l-a omorât?

Gule îl privi stupefiată:

— Cum de ce? Ne-ar fi denunţat. E arab.

Kurdul se întorcea acum, trăgând după el cadavrul pe care îl apucase de picioare. Capul, secţionat aproape complet de trup, se târa pe pietre, zdrelindu-şi şi mai tare la fiecare pas.

Pantera Neagră sărise jos din camion şi dădea ordine. Oamenii se repeziră la căruţă şi începură să-şi îndese tot armamentul în fân. Apoi, cu o furcă, scobiră un ascunziş în care să poată încăpea toţi.

După ce-şi terminară treaba, căruţa arăta la fel ca înainte. Unul din kurzi îşi lepădase toată artileria – cum ar fi

zis Chris Jones, era blindat pe dinăuntru şi pe dinafară – şi luase locul puştiului, pe capră. Corpul băiatului fusese îndesat şi el printre paie. Cel al kurdului mort rămăsese în camion.

Întinsă alături de Malko, Gule stătea cu arma la ochi, pregătită să tragă în orice moment. Îi arătă o pată verde la câteva zeci de kilometri spre nord-est.

— Dacă ajungem acolo până la noapte, suntem salvaţi.

Era ora trei. Le mai rămânea o după amiază întreagă. Cu condiţia să nu fie interceptaţi.

— Şi pe urmă cum facem? întrebă Malko.

Gule îşi dezveli dinţii de o albeaţă orbitoare.

— Ai să vezi!

Malko se lăsă legănat de mersul căruţei. Mergeau pe un drum pustiu, care şerpuia prin câmpia pietroasă. Sub ei, panglica de asfalt a şoselei lucea în soare. Victor Rubin era tot într-o stare de şoc vecină cu inconştienţa. Executa docil toate ordinele lui Malko, fără să pună nici o întrebare.

Liniştea fu deodată tulburată de un uruit îndepărtat. Zgomotul se transformă într-un şuierat şi două Mig-uri 21 trecură razant pe lângă ei. Se aplecară cu graţie într-o parte şi dispărură în picaj.

Se auzi răpăitul mai multor mitraliere şi explozia surdă a rachetelor. Aproape fără voie, Malko se ridică într-un cot şi privi: camionul ardea, acolo unde-l abandonaseră. Unul dintre Mig-uri se întoarse şi mai trimise un val de gloanţe care sfâşiară caroseria şi aşa zdrenţuită. Apoi cele două aparate se înălţară spre soare şi dispărură…

— Bine că am rămas în pană! observă Gule.

Vocea ei era un pic răguşită. Malko se mişcă prin fân şi îşi lipi şoldul de coapsa femeii. Gule se aplecă asupra lui. Mirosea a sudoare şi a fiară în călduri.

— Diseară, dacă mai suntem în viaţă, spuse ea, o să facem dragoste.

Ciudată ţară, în care moartea era o prezenţă obişnuită! Dacă cineva nu era de aceeaşi părere cu tine, îl omorai. La Mossul, în 1962, fuseseră exterminaţi 100.000 de comunişti în trei zile. De atunci, supravieţuitorii aşteptau să-şi ia revanşa. Kurzii se năşteau cu arma în mâini şi laptele

sugarilor probabil că se amesteca cu praf de puşcă. Iar tinerele fete kurde, renumite pentru frumuseţea lor, învăţau cum se omoară un om înainte de a deveni femei…

Capitolul XVII.

Malko se întreba cum aveau să ajungă în nord. Chiar şi în timpuri normale, şoselele erau barate de filtre care verificau toate vehiculele. După atacul asupra închisorii de la Baakuba, barajele cu siguranţă că se înzeciseră. Irakienii ştiau că lovitura fusese dată de kurzi. Deci aveau să supravegheze cu şi mai mare atenţie şoselele care duceau la Kirkuk şi la Suleymanié.

Gule şi luptătorii ei nu puteau să atace toate posturile de control la rând…

Femeia lăsase puşca-mitralieră din mâini şi îşi desfăcuse cartuşiera. Se apropie de el, prin paie. Malko văzu că nu purta nimic pe sub uniformă.

— Uite, rana mea s-a vindecat complet, spuse ea.

Îi luă mâna şi şi-o strecură printre doi nasturi de la tunică. Dar nu pe cicatricea rănii. Malko îi apucă unul din sâni, iar ea scoase un geamăt, cu ochii închişi şi cu mâinile crispate.

Şi el o dorea, în ciuda uniformei care nu-i sporea prin nimic farmecul feminin. Poate din cauza violenţei şi a pericolului care plutea în jur. De altfel, orice bărbat s-ar fi simţit atras de această femeie extraordinară. Malko îşi aduse aminte de unghiile care îi sfâşiau carnea de pe umeri, de gemetele femeii în pivniţa lui Djemal…

Gândul acesta îl umplu de tristeţe:

— Djemal a murit, îi spuse el. A murit în locul meu.

Apoi îi povesti ultimele clipe ale captivităţii lor. Ochii femeii se umplură de lacrimi.

— Mă bucur, spuse ea. Djemal a fost aproape un trădător, un djach. Iubea banul şi viaţa uşoară. Datorită ţie a murit ca un bărbat. Tatăl lui, care pe vremuri dobora avioane englezeşti, o să fie mândru de el. Şi mulţi ani de-aici încolo, se va povesti în munţii Kurdistanului cum aga Djemal Talani şi-a dat viaţa pentru a o salva pe cea a prietenului său străin…

— Dar a murit, obiectă Malko.

Gule nu luă în seamă cuvintele lui:

— În Kurdistan vitejii nu mor niciodată. Atâta vreme cât vor exista kurzi, va exista şi o puşcă purtând numele de Djemal Talani, care va omorî duşmanii.

Femeia trăia pe altă lume. Malko se gândi cu tristeţe la trupul lui Djemal, părăsit în închisoarea de la Baakuba. Un mort pe care irakienii îl vor tortura cu plăcere.

Se întâlniră peste un timp cu un jeep burduşit cu soldaţi, care nici nu se uitară la carul cu fân. Kurdul îi salută respectuos, iar ei nu ştiură niciodată cât de aproape trecuseră pe lângă moarte.

Se apropiau încet-încet de pata verde. Obosit, Malko adormi.

*

* *

Când se trezi, Gule stătea aplecată deasupra lui. Căruţa se afla într-un fel de grajd, luminat slab de o lampă cu gaz agăţată de bârnele acoperişului. Ceilalţi kurzi dispăruseră împreună cu Victor Rubin. Nu se auzea nici un zgomot.

— O să plecăm foarte curând în nord, spuse Gule. Totul e în regulă. Uite, mănâncă.

Îi întinse nişte fâşii de carne aşezate pe o bucată de turtă de grâu. Malko muşcă din carne; era foarte flămând. Avea un gust minunat. Spre deosebire de fadul kebab irakian, carnea era fragedă şi aromată; se topea în gură.

— Ce-i asta? întrebă Malko.

Gule îi zâmbi încântată:

— E chebabul nostru, aşa cum îl fac kurzii.

După ce mâncă şi bău, rămaseră multă vreme tăcuţi.

— Unde suntem? întrebă Malko.

— La nişte prieteni.

Gule luă o gură de lapte acru, scutură din păr şi îşi desfăcu liniştită nasturii de la tunică. Peste câteva secunde era goală, dar arma şi-o păstrase la îndemână. Se întinse pe paie:

— Vino, îi spuse ea lui Malko.

Trecuse timpul vorbelor. Cu pântecele cambrat, cu picioarele desfăcute, cu sânii care se ofereau, se pregătea să-l primească pe bărbat aşa cum primeşti împărtăşania.

Nici un fel de mângâieri inutile. Îl trase pe Malko spre ea, îl strânse în braţe cu o forţă neobişnuită şi îl sărută. Limba ei aspră avu asupra lui Malko efectul unui afrodisiac. O muşcă de umăr, iar ea scoase un geamăt de plăcere.

Se tăvăliră în fân. Gule avea nişte mâini de oţel. Lui Malko i se părea că nimerise în strânsoarea unei prese hidraulice. La rândul său, nu reuşea să o strângă în braţe atât de tare cât şi-ar fi dorit ea.

Îi puse să o ţină de şolduri când o pătrunse. Îl privea cu ochii larg deschişi, mişcându-se cu violenţă în ritmul lui.

— Mai tare, îi porunci ea. Vreau să te simt, vreau să mă sfâşii, să mă doară. Fă-o ca un bărbat adevărat, nu ca un djach.

Orice bărbat, fie el şi adevărat, s-ar fi simţit prea puţin stimulat de asemenea îndemnuri. Mai ales după o săptămână de regim celular şi o moarte prin spânzurare evitată în ultimul moment. Strângând din dinţi, Malko se conformă cât putu mai bine. Sub el, corpul lui Gule ondula la nesfârşit. Ca marea. Ca şi când toţi bărbaţii din lume, strânşi laolaltă, nu ar fi reuşit s-o satisfacă.

Deodată trupul femeii se destinse şi încordarea care îi înăsprea trăsăturile pieri. Îl trase pe Malko spre ea ca pe un copil şi-i apăsă capul pe pieptul ei.

— Cred că mi-ai făcut un copil, spuse ea. Când un bărbat îţi face un copil, plăcerea e cu totul alta. O să fie curajos ca tine. Ai să fii mândru de el.

Gule continuă să-i vorbească în kurdă, murmurându-i după cât se pare cuvinte de dragoste. La capătul actului sexual, devenea ca o fetiţă, complet străină de mângâierile în care erau versate femeile occidentale. Erotismul pentru ea era de altfel o noţiune lipsită de conţinut. Un bărbat căruia corpul ei gol, aşa cum era el, nu îi stârnea pe loc dorinţa nu merita altceva decât dispreţul lui Gule.

— Te iubesc, îi şopti ea la ureche.

Apoi, pe neaşteptate, se ridică, îşi îmbrăcă uniforma, îşi trecu mâna prin păr şi îl anunţa cu voioşie:

— Vino, vreau să-ţi arăt cum vom pleca în nord.

Coborâră din căruţă şi Gule deschise uşa. Din grajd se intra într-un hangar în care se vedea un camion, un MAC cu

vopseaua cojită şi cu număr de Suleymanié.

— Uite, spuse Gule urcându-se pe marginea remorcii. Malko dădu pânza la o parte şi scoase o exclamaţie de surpriză. O apă neagră clipocea dintr-o margine într-alta. Îşi cufundă mâna în ea. Era rece ca gheaţa.

— Ce mai e şi cu piscina asta ambulantă? întrebă Malko intrigat.

Femeia izbucni în râs şi lăsă pânza în jos.

— Cu ea plecăm în nord. Camionul e al unui om de-al nostru, îi explică ea. Un om de încredere. Aprovizionează popota ofiţerilor cu peşte proaspăt, de două ori pe săptămână. Peştele care se mănâncă la Bagdad nu e pescuit din Tigru, ci din râurile din nord. Numai că în Kurdistan nu există camioane frigorifice. Aşa că s-a inventat chestia asta: se dau mai multe straturi de gudron pe pereţi până când devin etanşi, remorca se umple cu apă şi se transportă peştii vii. Noi o să facem la fel.

— Numai că noi nu suntem peşti! îi atrase atenţia Malko.

— Pentru noi există ceva mai special, îi spuse femeia.

Se întoarseră la camion şi se urcară pe margine. De jur împrejur, cu excepţia părţii din spate, erau nişte scânduri lungi, pe care te puteai întinde.

— Noi o să stăm aici, îi explică Gule. Dacă e vreun control, sărim înăuntru.

Malko privi apa puturoasă cu oarecare îndoială. Mirosul de peşte îţi întorcea stomacul pe dos.

— Şi cum o să respirăm?

Femeia îi arătă un tub gros, ascuns sub nişte cârpe. Îşi cufundă mâna în apa negricioasă şi scoase un obiect care semăna cu o caracatiţa. Tubul, pe principiul narghilelei, se despărţea în zece alte tuburi mai mici, care la rândul lor aveau în capăt câte un muştiuc. În felul acesta, mai multe persoane puteau să rămână o vreme pe fundul remorcii, respirând cu ajutorul ciudatului aparat…

— Sper că nici un control n-o să dureze prea mult, spuse Malko.

Ideea era în orice caz ingenioasă. Era de altfel singura metodă de a trece prin barajele de pe şosea.

— Plecăm în curând, spuse Gule. Când se crapă de zori.

Noaptea e interzisă circulaţia pe şoseaua care duce la Kirkuk.

*

* *

Malko luă o gură de apă scârboasă şi simţi că-i explodează plămânii. Strânse tubul în dinţi de crezu că o să crape şi încercă să se calmeze: oprirea asta nu era cu nimic mai lungă decât cele de care avuseseră parte mai înainte.

Stătea întins în apa neagră şi rece, legat cu o piatră mare la brâu, împreună cu Gule, Rubin şi ceilalţi kurzi. Sistemul narghilelei funcţiona cât de cât, dar în orice caz îţi trebuia ceva sânge rece ca să nu te înăbuşi. Primul control fusese cât pe ce să se sfârşească într-un mod tragic. Foarte slăbit, Victor Rubin nu reuşise să respire sub apă, rămăsese fără aer şi se ridicase la suprafaţă.

Noroc că nici un soldat nu se gândise să ridice pânza care acoperea remorca. Kurzii n-ar fi putut nici măcar riposta: toate armele lor erau la fundul „piscinei", învelite în plastic.

Ceva mai departe opriseră camionul în plină câmpie şi Gule, cu multă răbdare, îi arătase lui Victor Rubin cum să se folosească de narghileaua improvizată. Apoi lucrurile merseseră mai bine. Erau acum la al şaptelea control. Americanul încă nu înţelegea bine ce i se întâmplă.

Secundele se scurgeau cu o încetineală exasperantă în acest cavou acvatic în care nu pătrundea nici un zgomot dinafară. Malko nu îndrăznea să se mişte nici cu un centimetru, de teama că mişcarea s-ar putea transmite la suprafaţă prin ondulaţii. Un nimic ar fi putut atrage atenţia irakienilor. Şoferul îşi zicea în sinea lui că niciodată controalele nu fuseseră atât de severe. La fiecare oprire, soldaţii se uitau pe sub camion şi cercetau documentele şoferului, verificându-le cuvânt cu cuvânt. Din fericire, erau în regulă… Numai apa nu-i interesa deloc.

O singură dată, un soldat ceruse să o inspecteze, în speranţa că ar mai găsi un peşte uitat pe-acolo…

Şoferul scăpase de el strecurându-i o hârtie de 250 de fili.

Camionul porni din nou. În mers, poziţia „peştilor" devenea şi mai insuportabilă. Din cauza hurducăielilor,

puteai scăpa muştiucul din gură, iar de pereţii netezi nu aveai cum să te ţii. Minunat.

Malko numără până la o sută şi desfăcu sfoară cu care se legase de piatră. Se ridică uşor la suprafaţă şi scoase capul din apă. Stătea acum în picioare şi apa îi ajungea până la umeri. Ridică un colţ de pânză. Camionul înainta pe un drum pustiu.

Unul câte unul apărură şi ceilalţi. Victor Rubin tuşi şi vomită. Slăbise şaptesprezece kilograme în închisoare şi acum ajunsese la capătul puterilor. Numai de-ar trece mai repede peste graniţa cu Iranul! Altfel, nu mai rezistă mult. De câte ori îşi aducea aminte de soţia lui, moartă în închisoare, izbucnea în plâns.

Apoi începea un nou supliciu: frigul şi umezeala. Malko tremura de parcă ar fi avut peste 40 de grade febră. Bineînţeles că nu se punea problema să te usuci. Puteai foarte bine să fii nevoit să plonjezi înapoi în numai cinci minute.

Kurzii, ghemuiţi pe vine, nu mai scoteau nici un cuvânt. Uniformele ude li se lipeau de piele şi vântul rece, care pătrundea pe sub pânza remorcii, le îngheţa măduva în oase.

Senzaţia continuă de umezeală şi, mai ales, ideea că până la lăsarea serii nu aveai cum să te usuci erau înfiorătoare. Lui Malko îi era atât de frig încât îi venea să urle. Se gândise să fumeze o ţigară, ca să se mai încălzească, dar buzele lui învineţite de frig nu mai simţeau nimic. I se părea că deja murise.

Şi Gule tăcea. Uniforma i se mulase perfect pe corp, scoţând în evidenţă sânii sculpturali. Malko surprinse privirea unuia dintre bărbaţii kurzi. Să doreşti o femeie în astfel de condiţii era peste puterea de înţelegere a lui Malko.

Strânse din dinţi ca să nu-i mai clănţăne în gură, cu o dorinţă irezistibilă de a-şi smulge de pe el hainele reci şi lipicioase.

— Cât mai avem? o întrebă el pe Gule.

Femeia ridică din umeri.

— Depinde de controale. Mai sunt cam o sută de

kilometri până la Suleymanié. Pe urmă o luăm pe jos, peste munte. Sau poate găsim nişte asini.

Orice, numai să nu mai fie nevoit să se cufunde în apă. Malko nu avu timp să-şi rostească gândul. Şoferul bătu de două ori în peretele de tablă: semnalul de alarmă. Kurzii dispărură primii şi Malko ultimul, după ce se asigură că Victor Rubin a plonjat la fund şi că nu are de gând să iasă înapoi la suprafaţă.

Apoi aşteptară.

Camionul încetini şi se opri. Malko numără până la o sută înainte de a auzi motorul pornind. Îşi astupă nasul cu o mână, ca să nu-i intre apă în sinusuri. Vehiculul luă viteză. Tocmai se sprijinea în cot că să se ridice când auzi trei lovituri venind din cabina şoferului.

Era semnalul că încă mai sunt în pericol.

Malko se întoarse imediat cu faţa către Victor Rubin, care tocmai îşi desfăcea sfoara. Îi explică prin gesturi că nu trebuie să se mişte de acolo. Americanul se zbătu. Ţinea morţiş să se ridice la suprafaţă. Apa era aşa de murdară încât Malko, chiar şi de la o distanţă de câţiva centimetri, abia îl putea zări. Îl apucă strâns de mâna dreaptă şi îi îndesă muştiucul înapoi în gură, întrebându-se ce se putuse oare întâmpla.

Supliciul se prelungi încă vreo zece minute. Camionul nu mersese niciodată până atunci cu o viteză atât de mare. Se loveau din perete în perete şi la o hârtoape mai mare lui Malko aproape că-i sări muştiucul din gură. Camionul frână brusc. Rămaseră cu toţii nemişcaţi. În afară de Victor Rubin, care se zbătea în strânsoarea lui Malko. Camionul porni din nou. Peste câteva secunde se auzi o bătaie puternică din cabina şoferului. Pericolul trecuse. Victor Rubin era din nou în semiinconştienţă. Abia reuşi să se caţere pe scândură şi îl trase pe Malko spre el:

— Trebuie să mă laşi aici, şopti el. Nu mai pot. Sunt prea obosit; data viitoare am să mă înec. Lasă-mă să cobor din camion. O să vă spânzure pe toţi din cauza mea. E o prostie. Te rog…

Încă nu ştiau ce se întâmplase. Gule se târî până în faţă şi îl întrebă pe şofer. Când se întoarse înapoi era şi mai

palidă la faţă:

— A trebuit să ia în maşină trei soldaţi, care mergeau acasă în permisie.

În cabină nu era decât un singur loc, aşa că ceilalţi doi se aşezaseră pe scânduri, la câţiva metri de evadaţi. Din cauza asta condusese şoferul aşa de repede.

Kurdul încă mai râdea de felul în care îi trăsese pe sfoară pe militari. Pentru ei, viaţa unui om nu făcea doi bani. Singurele lucruri care contau erau curajul şi onoarea.

Pentru a-l mai linişti pe Victor Rubin, Malko îi turnă într-o cană de tablă un pic de arak pur. Arak-ul e un alcool libanez, care de obicei se bea diluat cu şapte părţi de apă. Puteai trezi şi morţii cu el.

Într-adevăr, americanului îi mai veni sângele în obraji. Dar imediat vomită.

— Nu mai avem mult, spuse Gule. Maximum o oră sau două. Nu cred să mai întâlnim baraje. Acum aproape că am ajuns acasă…

Într-adevăr, camionul rula pe o şosea pustie. Două Mig-uri trecură la mare altitudine, zburând înspre nord. Se dădeau lupte la Rawanduz. Lăsară în urmă două sate cu toate casele arse. Semn că irakienii trecuseră pe acolo.

Malko tremura din ce în ce mai rău… Acum chiar că îi clănţăneau dinţii în gură şi nici măcar nu-i mai păsa. Cădea seara, iar ei urcau tot mai sus. Malko avea impresia că e înfăşurat într-un linţoliu. Kurzii însă începuseră să pălăvrăgească între ei, râzând nepăsători. Miroseau a grajd.

Deodată, după un viraj, apărură pe marginea drumului nişte siluete. Camionul frână brusc. Malko tocmai se pregătea să se cufunde în apa îngheţată când Gule îl opri cu un gest şi îi zâmbi. Cineva dădu pânza la o parte. Un om, cu părul aproape roşcat şi cu o expresie trufaşă, escaladă peretele remorcii. Era îmbrăcat în uniformă, cu un bluzon kaki şi un pantalon bufant strâns într-o curea lată. Purta pe cap turbanul alb şi roz al tribului lui Mollah Barzani. Pe piept i se încrucişau două cartuşiere, iar în mână ţinea un Mauser cu ţeava lungă. Din brâul lat, ca o panoplie, se vedeau ieşind mânerul aurit al unui pumnal, coada interminabilă a unui ţigaret din lemn, un pistol Luger, vreo şase

încărcătoare şi câteva grenade.

— Uite-l pe fratele meu, strigă Gule. Suntem salvaţi!

Îşi recuperară armele, coborâră cu toţii şi camionul plecă. Gule şi fratele ei, Razan, se îmbrăţişară. Apărură şi alţi kurzi din umbră. Armele fură încărcate pe spinarea unor asini.

Cum coborî din camion, Victor Rubin căzu pe jos. La ordinul lui Gule, doi bărbaţi îl dezbrăcară, îl frecţionară pe tot corpul şi îl îmbrăcară într-o uniformă uscată. Malko procedă la fel cu sine însuşi.

Cabana unde se găseau acum, ascunsă pe după un dâmb, era la numai o sută de metri de şosea. În faţa lor se ridica muntele Zagros, care desparte Irakul de Iran, cu crestele acoperite de zăpadă.

— O să mergem mai mult noaptea, spuse Gule. Suntem încă într-o zonă în care irakienii mai fac incursiuni. Ar fi prea stupid să ne prindă tocmai acum. Dacă totul merge bine, ajungem la graniţa cu Iranul în două zile.

Lui Malko îi veni să o ia în braţe. Numai datorită ei reuşise să-şi îndeplinească misiunea imposibilă. Datorită ei şi datorită kurzilor care îşi dăduseră viaţa.

Peste o oră, după ce mâncaseră nişte turte şi un pic de carne, porneau la drum. Poteca cu grohotiş care mergea pe coasta muntelui nu era mai lată de două palme. Gule îl sfătuise pe Malko să se ţină cu atenţie după omul din faţă, ca să nu se trezească în fundul vreunei prăpăstii. Urcat pe un catâr, Victor Rubin adormise de mult şi capul i se bălăngănea dintr-o parte în alta.

Gule se găsea chiar în spatele lui Malko. Nu se vedea nici o rază de lumină, deşi muntele colcăia de kurzi.

Ascensiunea continua, monotonă şi tăcută, tulburată numai de zgomotul vreunei pietre care se rostogolea la vale.

O stea căzătoare trecu la orizont. Gule îi spuse, din spate:

— Sufletul unui om care se ridică la cer.

Kurzii cred că fiecare om are o stea a lui, care luminează pentru el şi care cade când omul moare.

Când cerul începu să se înroşească, ajunseră la intrarea într-un sat. Toate casele aveau acoperişul drept. Un om în

uniformă, ieşit pe neaşteptate din umbră, îndreptă asupra lor ţeava unei mitraliere cehoslovace. Peste alte cinci minute erau într-un cort, unde li se aducea pe o tavă orez fiert, fire verzi de ceapă, ouă tari şi brânză.

Malko îl sili pe Victor Rubin să înghită ceva înainte de a adormi din nou. După care se desfătă cu nenumărate căni de ceai fierbinte, ca să se încălzească.

— Suntem la intrarea în Galale, explică Gule, baza noastră cea mai importantă. Dar satul ziua este mort, de teama bombardamentelor. Vino să te odihneşti.

Îl trase sub un cort mai mic, în care se întinseră îmbrăcaţi. Peste un minut amândoi dormeau.

*

* *

Jeep-ul furat de la irakieni mergea pe şoseaua pustie cu farurile aprinse. Mig-urile nu se aventurau aşa departe. Era ultima etapă a călătoriei. Peste o oră, Malko şi Victor Rubin aveau să treacă în Iran. Îi conducea Gule. Pe bancheta din spate stăteau Victor Rubin şi un peş-merga impasibil, cu Mauser-ul între genunchi.

La Galale, Malko fusese primit ca un zeu. În parte datorită armelor, în parte celor petrecute în închisoare. Se întâlnise şi cu tatăl lui Djemal, care îl strânsese în braţe de parcă Malko nu avusese nici un amestec în moartea fiului său... Un popor foarte ciudat. Dar Gule nu mai vorbea cu el aproape de o zi. Atitudinea ei contrasta cu cea a lui Victor Rubin, care prinsese din nou gust de viaţă, vorbea neîncetat, glumea cu luptătorii kurzi, se poza cu oameni înarmaţi până în dinţi. Gule şi Malko dormiseră în acelaşi cort. Dar la culcare, femeia îi întorsese spatele în mod ostentativ şi adormise cu mâna pe patul puştii-mitralieră.

Jeep-ul ajunse pe creastă. Gule încetini şi opri. Se găseau pe „Hamilton Road”, vechea şosea care leagă Irakul de Iran şi care poartă numele inginerului englez care a construit-o.

— Trebuie să aşteptăm aici o oră, spuse ea. Iranienii încă n-au sosit.

Sări afară din jeep. Malko porni după ea. Victor Rubin dormea, cu capul pe umărul kurdului imperturbabil. Aerul rece îi dădu lui Malko un fior. Erau la o altitudine de două

mii de metri, în faţa lor se întindea Iranul. Gule stătea pe o piatră. Malko se apropie şi se aşează alături de ea.

— Ce aş putea să mai fac pentru voi, kurzii? întrebă el.

Femeia îşi ridică spre el ochii de fiară sălbatică:

— Rămâi.

— Dar…

Îl apucă de haină şi îl trase spre ea. Toată indiferenţa i se topise.

— Rămâi, îl imploră ea. Şi aici ai să fii tot prinţ. Tribul meu o să te aleagă şef. Eşti curajos şi abil; altceva nu-i interesează. O să facem dragoste şi o să luptăm împotriva arabilor până când stelele noastre vor cădea…

Malko tăcu. Simţea o strângere de inimă. Gule îi aştepta răspunsul plină de elan şi de încordare.

— Nu pot să rămân, spuse el încet. Viaţa mea nu e aici, dar mă voi gândi mereu la Kurdistan şi la tine, Gule. Mi-ai salvat viaţa.

Îl împinse de lângă ea cu brutalitate şi se ridică ameninţătoare.

— Da, ţi-am salvat viaţa, spuse ea. Dar viaţa ta acum îmi aparţine. Dacă nu rămâi, am să te omor.

Malko crezu că femeia o să treacă la fapte pe loc. Ţeava puştii-mitralieră se. Îndreptă ameninţătoare spre el. Gule ţinea degetul pe trăgaci. Malko nu făcu nici o mişcare. Încet, femeia lăsă arma în jos şi rosti cu tristeţe:

— N-ai ieşit încă din Kurdistan. O să fie aşa cum vrea Dumnezeu. Când ai să treci peste graniţă, dacă o să cadă vreo stea, vei muri.

Se îndepărtă în tăcere. Malko privi răsăritul de soare. Se simţea prins într-un joc sălbatic, care îl depăşea. Nimic n-o putea face pe Gule să se răzgândească. Viaţa lui era în mâinile ei. Ar fi vrut s-o mai poată strânge în braţe măcar o dată. Trupul ei sănătos şi puternic îi lăsase un gust pe care nu îl cunoscuse cu nici o altă femeie.

Gule se urcă înapoi în jeep. Malko se aşeză lângă ea. Porniră din nou. O vulpe trecu şoseaua în fugă prin faţa lor.

Urcau încet pe coasta muntelui Sinok. În vârf; trecură prin faţa postului de control irakian, abandonat de multă vreme. Iranul era la mai puţin de o milă distanţă. Auzind

zgomotul motorului, mai mulţi luptători kurzi ieşiră din clădire şi îşi agitară armele deasupra capului în semn de salut.

— Aici se termină Kurdistanul, şopti Gule.

Era o constatare, dar şi o ameninţare. Tot aici se putea termina şi viaţa lui Malko…

Land-Rover-ul se angajă în coborârea pantei. Foarte curând, în lumina farurilor apăru o barieră: frontiera iraniană. Gule opri maşina imediat, la distanţă de vreo zece metri. Un jeep, cu farurile în fază mică, aştepta de partea cealaltă. C.I.A. Anunţase Securitatea iraniană de sosirea importanţilor vizitatori.

Malko îl trezi pe Victor Rubin, după care coborî primul din maşină. Luptătorul kurd nici nu se mişcă. Toate chestiile astea pe el nu-l interesau deloc. Gule coborâse şi ea, cu puşca-mitralieră în mâini. Victor Rubin îi întinse mâna şi ea i-o strânse cu un surâs forţat, fără să audă mulţumirile americanului.

Se uita pe cer.

Malko se apropie de ea.

— La revedere, Gule.

Nu ştia ce altceva să-i spună. O clipă, ochii femeii coborâră asupra lui. Erau umbriţi de tristeţe. Apoi ridică din nou capul.

— La revedere.

Se scurse o secundă care dură cât o veşnicie, apoi Malko se întoarse cu spatele şi porni în direcţia graniţei. Păşea încet, ferindu-se să meargă în aceeaşi linie cu Rubin. Doi ofiţeri ai Securităţii iraniene aşteptau lângă barieră.

Aproape fără voia lui, Malko îşi ridică privirile spre cerul care începea să se înroşească. Stelele se vedeau încă foarte bine. Numără metrii parcurşi. Nu întorsese capul nici o singură dată, aşa că nu ştia dacă Gule mai e acolo. Motorul jeep-ului încă nu se auzise.

Mai avea de parcurs un singur metru, deja vedea vopseaua cojită de pe lemnul barierei, când o dâră luminoasă trecu la orizont, măturând crestele munţilor: o stea căzătoare, a cărei strălucire îi rămase întipărită pe retină mult timp după ce lumina dispăru.

Instinctiv, îşi încordă toţi muşchii spatelui şi se opri în loc. Ar fi putut eventual să se arunce la pământ, dar de la o distanţă atât de mică, puşca-mitralieră nu l-ar fi iertat.

Putea atinge bariera cu mâna. Victor Rubin deja trecuse de partea cealaltă. Se întoarse către Malko:

— Ce faci acolo? Vino!

Malko aştepta. Deodată îşi aduse aminte ce îi spusese odată Djemal. Un kurd nu omoară niciodată pe la spate. Putea să treacă fără nici o grijă. Gule nu va trage.

Într-o străfulgerare, se văzu la picioarele spânzurătorii. Trebuia să meargă până la capăt. Se întoarse încet şi rămase nemişcat în lumina farurilor jeep-ului iranian.

Gule nu se mişcase de la locul ei. Cu arma la şold, părea statuia unei amazoane. Din păcate era mult prea departe şi Malko nu-i putu vedea expresia din ochi. Încet, ridică braţul drept şi îi făcu semnul de adio.

Din spatele lui se auzi din nou vocea lui Victor Rubin:

— Ce mai aştepţi acolo?

Malko numără în minte până la douăzeci. Silueta lui Gule se mişcă aproape imperceptibil şi Malko trebui să facă un efort pentru a nu sări într-o parte. Femeia însă lăsase arma în jos.

— Nimic, spuse Malko aplecându-se ca să treacă pe sub barieră.

Gule rămase nemişcată în loc până când jeep-ul iranian dispăru cu totul. Când se urcă în Land-Rover, luptătorul kurd nu avu curajul să o întrebe de ce ochii îi sunt plini de lacrimi.

Sfârşit.